

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_E_R-Tarzan-09.pdb

PDB Name: Tarzan 9
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a zlatý lev

Edgar Rice Burroughs

Zlatý lev

Lvice Sabor se věnovala svému mláděti - roztomilému huňatému klubičku, skvrnitému jako Sheeta, leopard. Vyhřívala se na slunci před skalní jeskyní, kde měla svůj příbytek. Ležela na boku s očima přimhouřenými, leč nepřestávala být ve střehu. Zpočátku měla tři taková malá, chlupatá klubička - dvě dcery a syna. Oba rodiče byli na své potomky náležitě pyšní. Avšak úlovků bylo stále méně a Sabor, pohublá a slabá, neměla dost mléka, aby napojila všechna tři nenasytná mláďata.

Přišlo období chladných dešťů a dvě mladší lvíčata zahynula. Jen nejsilnější přežilo. Sabor zvolna našlapovala kolem mrtvých mláďat, žalostně kňučíc a nařikajíc. Znovu a znovu se jich něžně dotýkala čenichem, jako by je chtěla probudit ze spánku - ze sna, z něhož není procitnutí. Konečně zanechala marného snažení, aby veškerou svou lásku věnovala zbylému mláděti. A proto dnes sledovala okolí obezřeleji než kdy jindy.

Numa, otec, nebyl doma. Předě dvěma dny přinesl poslední kořist, v noci se vytratil za lovem a dosud se neobjevil. Sabor snila o tom, jak její neohrožený druh kráčí porostem a vleče za sebou Wappi, plachou antilopu. Či snad ulovil Pacco, zebra, jejíž šťavnaté maso tolik milovala? Sliny se jí sbíhaly při pouhém pomyslení na takovou hostinu.

Leč, co to bylo? K jejímu citlivému sluchu dolehl náhle jakýsi zvuk. Vztyčila hlavu, otáčejíc ji ze strany na stranu, a nastražila uši, aby zjistila, co ji vyrušilo z klidu. Nasála vzduch. Cítila, že z místa, odkud šelest vycházel, se line podivný závan. Čím víc se blížil, tím byla neklidnější. Zvedla se a přitom porazila mládě. Lvíče se zlostně ohnalo, avšak varovné zamručení matčino je znovu zklidnilo. Postavilo se po bok své ochránkyni a stočilo pohled týměž směrem jako ona.

Nebylo to pouhé vzrušení, co Sabor cítila. Byla to i starost o mládě - jakkoli zatím neměla důvod k obavám. Snad se vrací její pán - ale zvuk, který byl stále zřetelnější, se příliš nepodobal krokům lva, nesoucího kořist. Ohlédla se a vzdychla. Měla strach, že jejímu potomku hrozí nebezpečí - byla však odhodlána bránit jej do poslední chvíle.

Vtom vánek donesl pach toho, kdo se blížil vysokou travou, přímo k jejím nozdram. A v tom okamžiku se starostlivý výraz změnil v pohrdavý úšklebek - výpary, které ji tak podráždily, patřily totiž nenáviděnému nepříteli - člověku. V řeči lvů pokynula mláděti, aby zůstalo ležet, dokud se k němu nevrátí, a vykročila vstříc vetřelci. Také lvíče slyšelo ony podivné zvuky a zvěřilo neznámý pach. Patřil nepříteli, a tak i ono po vzoru své matky naježilo srst a vycenilo tesáky. Sotva Sabor vyrazila porostem, lvíček vyskočil, a nedbaje varování, vydal se v jejích stopách. Lvice, zcela zaujatá tím, co se děje před ní, neměla o jeho počínání nejmenší tušení. Kolem byla neprostupná džungle, avšak lví rodina tudy vyšlapala stezku, po níž se obvykle vracela k doupeti. Za houštinou se rozkládala nevelká mýtina, kterou stezka protínala, obklopena z obou stran pralesem.

Jakmile dospěla k jejímu okraji, spatřila Sabor toho, kdo ji tak rozhněval. Ale co když neznámý nemá v úmyslu jim ublížit? A možná o nich ani neví! Ne, dnes Sabor uvažovala jinak. Jindy by člověka nechala na pokoji a snad by se mu byla raději vyhnula. Toho dne však byla zneklidněna víc než kdy předtím. Vždyť ji zbylo poslední mládě - hýčkaný jedináček, k němuž se cele upnula. Nečekala, co neznámý učiní, a sama mu vyšla naproti - nelítostná šelma, posedlá myšlenkou zabít...

Na kraji palouku se ani na moment nezastavila. Blížila se tiše, nevydávajíc sebemenší šramot. A vetřelec - černý bojovník - si její přítomnost uvědomil teprve v okamžiku, kdy se k němu hnala rychlostí šípu. Nebyl na lovu lvů. Kdyby jen tušil, že je Sabor nablízku, jistě by odtud co nejrychleji zmizel. I nyní hledal cestu, kudy uniknout. Leč nejbližší strom byl od něho dále než lvice. Po několika krocích by ji měl v zádech! Utéci nemohl, zbývalo jediné - zůstat a postavit se šelmě na odpor.

Sabor byla čím dál blíže. A za ní se kolébalo nic netušící mládě. Muž třímal v ruce těžký oštěp. Rozpráhl se a vši silou jím mrštil po lvici, jejíž mohutné tělo se právě odrazilo k smrtícímu skoku. Ostrý hrot jí proklál srdce v těžce chvíli, kdy se svými mocnými tesáky zaryla bojovníkovi do hrdla.

Téměř současně klesli oba protivníci k zemi, nejevíce známky života. Osířelé lvíče měřilo vyděšeným pohledem dějiště první velké tragédie, která se v jeho životě odehrála. Chtělo k matce, avšak pach člověka je odrazoval. Slabě zakňučelo - snad věřilo, že tím matku přivolá. Ta se ale nehnula, ba dokonce se po něm ani neohlédla. Lvíček byl zmaten. Dal se do žalostného štkání - cítil se bezradný a opuštěný.

Konečně překonal strach a zamířil ke lvici. Viděl, že podivný tvor, kterého skolila, se nehýbá. Přiblížil se až k ní a očichal ji. Zavrněl, leč nedostalo se mu odpovědi. Teprve nyní mu došlo, že se stalo něco zlého - že jeho milovaná matka již

není jako dřív. Přitulil se blíž a po chvíli teskného naříkání usnul.

A tak jej našel Tarzan, vracející se tudy se svou ženou a synem z tajuplného Pal-ul-donu. Sotva zaslechlo kroky, lvíče otevřelo oči, vstalo a zavrčelo, tisknouc se k mrtvé lvici.

Tarzan sraštil čelo.

"Ubožátko," politoval nešťastné mládě. Správně tušil, co se tu odehrálo.

Opatrně přistoupil k lvíčeti, domnívaje se, že se dá na útěk. Leč nestalo se! Místo toho zlostně zamručelo a seklo tlapkou po ruce, která se k němu natahovala.

"Je to malý hrdina!" zvolala Jane.

"Jednou z něho bude velký lev," vmísil se do hovoru Korak. "Podívejte na jeho hřbet! Je silný a pružný jako kopí. Ale co když bez matky zahyne?"

"Nezahyne," řekl Tarzan.

"Bojím se, že ano," nesouhlasil Korak. "Ještě několik měsíců bude potřebovat mléko. A kdo mu ho opatří?"

"Já," odpověděl Tarzan.

"Chceš ho vzít domů?"

Tarzan přikývl.

Korak a Jane ochotně souhlasili. "Skvělý nápad!" poznamenal Jack.

"Lord Greystoke se stane chůvou Numova syna!" usmála se Jane.

Také Tarzan byl v dobrém rozpoložení, avšak nezapomínal přitom na lvíče. Uchopil malého Numu za krkem, hladil ho a tiše k němu promlouval. Mládě jako by rozumělo. Přestalo se vzpouzet a škrábat. Tarzan je zvedl do výše a skryl v náručí. Zdálo se, že budoucí král zvířat je spokojen.

"Jak jsi to dokázal?" divila se Jane.

Tarzan pokrčil rameny. "Lidé, s nimiž žiješ, se tě také nebojí," vysvětlil. "A já jsem žil se zvířaty. Nemají strach, dám-li jim najevo přátelské úmysly."

"Já tomu nerozumím," obrátil se k Tarzanovi Korak. "Také jsem žil mezi zvířaty, ale nedokáži je ovládat jako ty. Čím to je?"

"Tarzan je jen jeden," prohlásila Jane, usmívajíc se škádlivě na syna.

"Nezapomeň, že já jsem se mezi šelmami narodil a že mě vychovaly," připomenul Tarzan. "Kdo ví, jestli i můj otec nebyl opem. Kala alespoň tvrdila, že tomu tak bylo."

"Johne! Jak může takhle mluvit!" okřikla jej Jane. "Víš moc dobře, kdo byli tvoji rodiče!"

Tarzan mrkl spiklenecky na syna.

"Tvá matka se nikdy nenaučí oceňovat dobré vlastnosti opů," pravil. "Člověk by si mohl myslet, že se tak brání skutečnosti, že její muž je jedním z nich."

"Johne Claytone! Do nejdelsí smrti s tebou nepromluví, jestli okamžitě nepřestaneš! Stačí, že jsi divochem, nemusíš být navíc ještě opicí!" zakončila Jane, předstírajíc vážnost.

* * *

Přijav nového člena rodiny, byl Tarzan nucen změnit směr cesty, neboť bylo třeba lvíče nakrmit. Opatřit lví mléko nepřicházelo v úvahu. Naštěstí byli v obydlené krajině, protkané spoustou vesnic, kde bylo jméno lorda Greystoka dobře známo. A tak ještě téhož odpoledne dorazili k jedné z osad, aby tu získali mléko pro svého čtvernohého svěťence.

Domorodci se zpočátku tvářili odměřeně. Vždyť přichází nenesou žádná zavazadla, a tedy ani nezbytné dary či něco, co by dali výměnou za jídlo! A pokud nic nemají, nemohou také nic dostat! Ba dokonce se nemohou ani bránit! Jen jediný z trojice - mladší z obou mužů - byl ozbrojen puškou.

"Kde je váš náčelník?" zeptal se Tarzan, ledva se ocitli uprostřed hloučku žen, dětí a štěkajících psů.

Zpoza zvědavců se vynořilo několik válečníků a zamířilo k hostům.

"Náčelník spí," oznámil jeden z nich. "Kdo jste, že ho chcete budit? Co tu hledáte?"

"Chci mluvit s náčelníkem," trval na svém Tarzan. "Jdi a přiveď ho!"

Bojovník jej přeměřil zpytavým pohledem a pak se dal do smíchu. "Chce mluvit s náčelníkem!" opakoval, nepřestávaje se smát.

"Řekni náčelníkovi, že s ním chce mluvit Tarzan!"

Po těch slovech změnili domorodci okamžitě své chování. Ustoupili a zmlkli, nespouštějíce oči z bílého obra. A ten, který se smál, tvářil se nyní nejvážněji.

"Přineste rohože pro Tarzana a jeho lidi, aby na nich vyčkali, než přivedu náčelníka Umangu," nařídil svým soukmenovcům a sám se vzápětí vzdálil.

Nyní již nikomu nevadilo, že běloši nemají doprovod, zavazadla či dary. Jako o překot snažili se domorodci Tarzana a jeho rodinu nějak uctít. Ještě než se objevil náčelník, přinesla řada z nich jídlo a drobné cetky.

Konečně se přiblížil Umanga. Byl to stařec. Náčelníkem se stal ještě dříve, než se Tarzan narodil. Choval se důstojně a okázale. Pozdravil hosta s náležitou úctou, jaká bývá prokazována jen vzácným návštěvám. Když Tarzan vysvětlil, co jej sem přivádí, a ukázal lví mládě, Umanga přislíbil, že pro pána džungle připraví dostatek teplého koziho mléka.

Zatímco hovořili, rozhlížel se Tarzan po vesnici. Vtom mezi příbytky spatřil velkou a silnou fenu. Patrně měla nedávno štěňata. Syn divočiny na ni ukázal prstem a řekl:

"Rád bych toho psa koupil."

"Dám ti ji zadarmo, Bwana," odpověděl náčelník. "Přede dvěma dny měla mláďata, ale někdo ji je v noci odnesl. Nejspíš velký had. Chceš-li, dám ti místo ní několik mladších a tučnějších psů - tahle už nebude příliš dobrá."

"Nechci ji k jídlu," ujistil starce Tarzan. "Chci ji vzít s sebou, aby dávala lvíčeti mléko. Rozkaž, ať ji přivedou."

Několik chlapců psa chytilo a přivedlo na vodítku k Tarzanovi. Stejně jako lvice, i fena byla neklidná, neboť běloši pro ni byli kýmisi zcela cizím. Vřela a chňapala po novém pánovi. Po chvíli však nabyla vůči Tarzanovi důvěry a ulehla mu k nohám. Těžší bylo spřátelit ji s lvíčetem. Malý Numa se vzpíral, pes štěkal a cenil zuby. Bylo zapotřebí velké trpělivosti, ale nakonec se Tarzanův záměr zdařil. Hlad lvího mláděte byl silnější než nedůvěra k neznámému zvířeti. A fena, zvyklá dosud spíše na ústrky a rány, díky vlídnému zacházení svých nových majitelů zcela zkrotla. V noci ji Tarzan uvázal k chatrči, kde spal. Než se rozednilo, dvakrát lvíče napojila. Nazítří ráno se Tarzan rozloučil s Umangou a ostatními vesničany a vydal se se svou rodinou k domovu. Lvíček si cestou hověl v jeho náručí nebo ve vaku, který nesl jeho pán na zádech.

Mládě pojmenovali Jad-bal-ja, což v řeči obyvatel Pal-ul-donu znamená Zlatý lev. Lvíček brzy přivykl novým pěstounům a dokonce i feně, která ho přijala za vlastního. Pes dostal jméno Za. Hned příštího dne mu Tarzan sňal obojek, aby se mohl volně pohybovat pralesem.

Konečně stanuli na kraji džungle a spatřili rozlehlou planinu, kde mezi stromy a křovisky vystupovaly obrysy bungalovu.

"Podívejte!" zvolala Jane. "Jsme doma!"

"Ale co se to černá vzadu?" nechápal Korak.

"Stavení domorodců," vysvětlil Tarzan.

"Pole jsou obdělána!" upozornila Jane.

"A stále a sýpky opraveny," dodal lord Greystoke. "Waziriové se vrátili a vše, co Němci zpustošili, dali znovu do pořádku!"

Jad-bal-ja

A tak se Tarzan, Jane a Korak konečně vrátili domů, a s nimi i Jad-bal-ja, Zlatý lev, a Za, fena. Mezi prvními, kdo je přišel uvítat, byl starý Muviri, otec Wasimba, který zahynul při ochraně lady Jane.

"Ó, Bwana," zvolal věrný černoch, "mé staré oči omládlý, sotva tě uviděly! Byli jste dlouho pryč, a i když všichni pochybovali, že se vrátíte, starý Muviri věděl, že jeho pán překoná všechny překážky. Věděl také, že věrné Wazirie neopustí. A přivede svou ženu, kterou již mnozí oplakali. V příbytcích Waziriů zavládne dnešní noci veliká radost! Zem se bude chvět pod nohama tanečníků a až k nebi se ponese zpěv žen, neboť se navrátili ti, které tolik milujeme!"

A skutečně - chatrče Waziriů se zanedlouho rozezněly bujarým hlaholem. Tančilo se a zpívalo tak, že nakonec musel nevázané veselí přerušit sám Tarzan, aby se jeho rodina alespoň na pár hodin vyspala. Ráno pán domu zjistil, že Waziriové, vedení správcem Jarvisem, uvedli do původního stavu nejen farmu a svá stavení, ale i bungalov, který tu našli v troskách.

Správce Jarvis byl právě v Nairobi a vrátil se až za několik dní. Jeho radost ze šťastného shledání byla stejně nelíčená jako nadšení černých domorodců. A pak všichni společně s živým zájmem naslouchali vyprávění Velkého Bwany o tajemné zemi Pal-ul-donu a o podivuhodných dobrodružstvích, která tu na cestě za lady Jane prožil. Černoši neskrývali údiv nad tím, že se jejich pán rozhodl ochočit mládě svých úhlavních nepřátel - Numy a Sabor.

Lvíčeti a jeho psi opatrovatelce bylo vyhrazeno místo v rohu Tarzanova pokoje. Nebylo dne, aby Velký Bwana nevěnoval svému roztomilému čtvernohému svěřenci několik hodin péče. Mládě bylo hravé a přítulné, jako by ani nemělo vyrůst ve velkou a obávanou šelmou.

Dny mýjely a lev rostl. Tarzan jej mnohému naučil - přinášet věci, na povel lehnout a vstát, aniž by způsobil hluk, či najít ukrytý předmět po čichu. A nejen to - krmil jej způsobem, který vyvolával u Waziriů úžas. Ze dřeva zhotovil jakousi loutku, podobnou člověku, a potravu jí vždy zavěsil kolem krku. Lvice vyzval, aby se připravilo k útoku, a pak stačilo jediné slovo a mladý Numa se vymrštil a skočil po mase. Jakkoli byl hladový, nikdy nevyrazil za kořistí dříve, než se mu dostalo Tarzanova svolení. Dokud byl malý, nebylo nikterak snadné vydrápat se po figurině nahoru, avšak jak rostl a sílil, dosahoval stále větší obratnosti. Snad nikomu jinému než právě Tarzanovi, který lvy dokonale znal, by se nebylo podařilo Jad-bal-ju něčemu podobnému naučit.

Trvalo týdny, než Jad-bal-ja dokázal přinést loutku, aniž se dotkl návnady. Nakonec však prováděl tento úkon ochotně, neboť věděl, že na jeho konci čeká zasloužená odměna - notná porce toho nejlepšího masa.

Lady Greystoková i Korak byli častými diváky této neobyčejné podívané, byť Jane nepřestávala tvrdit, že jednoho dne bude celá výchova lvího mláděte obrácena vniveč přirozeným zvířecím pudem.

"Co budeš dělat s tou šelmou, až doroste?" ptala se Tarzana. "Bude jistě stejně statný a silný jako jeho otec. Protože vyrůstá mezi lidmi, nebude z nich mít strach, a naopak jim bude skákat po krku, aby se zmocnil domnělé potravy."

"Udělá jen to, co mu poručím," ujistil ji Tarzan.

"Nebojíš se, že by mohl zardousit člověka?" naléhala Jane.

"Nikdy se na člověka nevrhne!" trval na svém syn divočiny.

"Jak tomu chceš zabránit, když jsi ho jinému způsobu lovu nenaučil?"

"Jane, buď ty podceňuješ lví inteligenci, nebo ji já přeceňuji. Máš-li pravdu, čeká mě ještě spousta práce, ale jestli ji mám já, jsem s výcvikem u konce. Udělejme pokus a zjistíme, kdo z nás se mýlí. Vezmeme dnes Jad-bal-ju s sebou na palouk a přesvědčíme se, zda jej dokáže ovládat."

"Vsadím sto liber," dodal Korak, "že jakmile ucítí krev, ovládne ho zvířecí pud."

"Platí, chlapče," souhlasil Tarzan. "Dnes odpoledne vám ukáží něco, co jste ještě neviděli."

"Lord Greystoke, nejlepší krotitel šelem na světě!" neodpustila si Jane uštěpačnou poznámku, aby se vzápětí všichni tři dali do smíchu.

"Nejde o to zvíře zkrotit," pokračoval po chvíli Tarzan. "To, co chci provést, by patrně nikdo jiný nesvedl. Řeknu vám, co mám v úmyslu. Představte si, že k vám přijde někdo, koho nemáte rádi a koho pokládáte za svého nepřitele.

Nerozumíte ani jedinému jeho slovu. Po čase vám nějakým způsobem vnutí svou vůli. Podrobíte se - ale učiníte tak

ochotně a dobrovolně? Nikoli. Učiníte tak pod nátlakem a s pocitem nenávisti. A pokud byste cítili, že máte dost sil, bez váhání byste se vzepřeli. A nejen to - snad byste se sami dopustili násilí. A teď předpokládejme, že k vám přijde někdo, koho znáte a koho považujete za přítele a ochránce. Mluví toutéž řečí jako vy a rozumí vám. Žádá, abyste pro něho něco udělali. Odmítnete snad? Jistě ne! Ochotně vyhovíte. A právě tak se Zlatý lev podvolí tomu, co mu poručím!"

"Ale jen do té doby, dokud bude sám chtít!" namítl Korak.

"Ještě jsem neskončil," upozornil Tarzan. "Předpokládejme, že ona bytost, které jste oddáni a kterou posloucháte, má moc vás potrestat, přinutit vás vykonat, co rozkáže, či dokonce zabít. Uposlechnete v takovém případě, nebo ne?"

"Uvidíme," pokrčil rameny Jack, "jak snadno mi Jad-bal-ja dopomůže ke stu liber!"

Ještě téhož odpoledne se vydali na planinu. Jad-bal-ja krácel za Tarzanovým koněm. Minuli zalesněné návrší nedaleko bungalovu a zamířili k místu, kde se s oblibou popásaly antilopy. Na kraji mělkého údolí zanechali svá zvířata a pokračovali dál pěšky. Prodírali se porostem, snažíce se chovat co nejtišeji.

Konečně spatřili nevelké stádo antilop, klidně se pasoucích ve vysoké trávě. Nejblíže stál urostlý samec, a právě na něho ukázal Tarzan Jad-bal-jovi. Lev zamručel na znamení, že rozumí. Výkročil vpřed, tiše našlapuje mezi stvoly. Antilopy zatím dále nerušeně okusovaly zelené výhonky. Lev byl dosud od kořisti příliš daleko, než aby mohl zaútočit, a tak se zastavil a čekal, až se antilopa přiblíží. Lovci nevydali hlásku - zvíře ani v nejmenším netušilo nebezpečí.

Starý samec byl Jad-bal-jovi stále blíže. Ten se chystal k útoku. Bylo slyšet jen slabé tření ohánky o travu. A pak, jako blesk z čistého nebe, jako šíp vylétl Jad-bal-ja ze skrýše. Byl již na dosah, když si plaché zvíře uvědomilo, že je ohroženo. Bylo však již pozdě. Lev byl v mžiku u něho a strhl je k zemi. Stádo se dalo na bezhlavý útěk.

"A teď uvidíme," šeptl Korak.

"Chytí antilopu a přinese mi ji," řekl Tarzan s jistotou v hlase.

Lev chvíli váhal, pak popadl antilopu za šíji a s hlavou mírně nakloněnou ji vlekl k lovcům. Propletl se houštím a položil kořist Tarzanovi k nohám. Vztýčil se a pohlédl svému pánu do očí. Jeho postoj vyjadřoval stejnou měrou pýchu na sebe sama jako žádost o pochvalu a odměnu.

Tarzan jej pohládl po hřívě a šepem k němu promluvil. Pak vyňal z pochvy dýku a prořízl antilopě hrdlo. Jane a Korak stáli opodál a Jad-bal-ju bedlivě sledovali. Co učiní, sotva ucítí pach krve?

Lev zavěťfil, vycenil tesáky a zvedl zrak. Tarzan jej odstrčil dlaní. Jad-bal-ja zavrčel a ohnal se po svém pánovi. Rychlý je Numa, rychlý je Bara, ale Tarzan byl ještě rychlejší. Vrazil do lva tak prudce a nečekaně, že ten se převrátil na záda. V mžiku se zvedl a vzápětí stáli oba proti sobě.

"Lehni!" poručil Tarzan. "Lehni, Jad-bal-jo!"

Jeho hlas byl měkký, leč rozhodný. Lev chvíli váhal a pak mlčky poslechl. Tarzan zvedl antilopu a přehodil si ji přes rameno.

"Za mnou!" vybídl Jad-bal-ju. A pak, aniž se ohlédl, zamířil ke koním.

"Měl jsem to vědět," povzdechl Korak. "Mohl jsem ušetřit sto liber."

"Ovšemže jsi to měl vědět," potvrdila Jane.

Tajná schůzka

Mladá, pohledná, poněkud výstředně oděná dáma obědvala právě v jednom z londýnských restaurantů. Nebudila ani tak pozornost ušlechtilými rysy ve tváři či ladnou postavou, jako vzhledem svého společníka. Byl to silný mladík, asi pětadvacetiletý, jehož hustý plnovous mu dodával tajemného vzezření. Měnil více než šest stop, měl široká ramena, mohutnou hrud' a svalnaté nohy. Vyhlížel jako dokonale trénovaný atlet.

Muž a žena spolu vedli důvěrný rozhovor. Chvilími se zdálo, že se o cosi přou.

"Opakuji," pravil muž, "že nechápu, k čemu potřebujeme ještě někoho jiného. Nač dělit na šest dílů to, co můžeme mít sami dva?"

"Chceme-li uskutečnit svůj záměr," odpověděla žena, "musíme mít peníze. A ty nemám ani já, ani vy. Oni je mají a dají nám je. Potřebuji mé vědomosti a vaši sílu. Hledali vás, Estebane, dva roky, a konečně vás našli. Nechtěla bych být na vašem místě, jestli je odmítnete. Dovědí-li se, že je chcete podvést, podříznou vám krk. Prozradili vám již příliš mnoho. A kdybyste je chtěl připravit o zisk..."

Na okamžik se odmlčela a pokrčila rameny. "Ne, příteli, mám život příliš ráda, než abych se pustila do tak nebezpečné hry!"

"Říkám vám, Floro, mohli bychom získat mnohem víc, než jsou ochotni dát. Vy ponesete na trh své znalosti a já veškeré riziko - proč z toho nevytěžit víc než pouhou šestinu?"

"Promluvte s nimi sám," odvětila dívka odmítavě. "Kdybyste dal na mou radu, budete spokojen s tím, co nabízejí. Víte dobře, že nebýt mě, nemohli by podniknout nic. Vždyť i vás jsem pro celou věc získala. Mně osobně šestina stačí.

Ujišťuji vás, že pokud se vše zdaří, budete za svůj podíl do smrti zaopatřen!"

Zdálo se, že mladík podobný názor nesdílí. Dívka to postřehla a uvědomila si, že musí být opatrnější. Vždyť o něm věděla tak málo! Osobně se s ním setkala jen několikrát. Poprvé ho viděla přede dvěma měsíci na filmovém plátně v jednom z londýnských biografů - hrál pretoriánského vojáka v jakémsi historickém filmu. Za onu roli nepochybně vděčil svým tělesným přednostem. Však byla Flora Hawkesová patrně také jedinou, kdo si jej povšiml. Zdálo se jí, že Esteban Miranda by mohl být tím, koho téměř dva roky se svými společníky hledala.

Zjistit mladíkovu adresu nebylo snadné, leč po měsíci pátrání ho konečně našla mezi komparsisty v jednom z londýnských filmových studií. Stačilo několik vlídných pohledů, aby se s ní spřátelil. Jejich vztah se stával den ode dne důvěrnějším, avšak dívka se ani slůvkem nezminila, proč mu náhle věnuje tolik neskrývané přízně.

Dověděla se, že je Španěl a že pochází z dobré rodiny. Z okamžitého souhlasu s podivným plánem, který se zrodil v mysli Flory Hawkesové a jejich čtyř kumpánů, bylo zřejmé, že Esteban Miranda je mužem bez skrupulí. Flora věděla, že

musí postupovat velmi obezřele, aby nedala Mirandovi sebemenší příležitost využít jejího plánu ve svůj prospěch. Klíč k němu však znala dosud jen ona sama a nesvěřila se s ním dokonce ani svým čtyřem komplicům.

Chvilí oba mlčeli. Mladík si neklidně pohrával s nedopitou sklenkou. Flora jej kradmo sledovala a zjistila, že se na ni upřeně dívá. Z výrazu v jeho očích by i méně bystrá žena okamžitě vyčetla, nač myslí...

"Udělám, co budete chtít, Floro," řekl. "Když jsem s vámi, zapomínám na zlato a myslím na jedinou odměnu, která je mi dosud upírána."

"Láska a obchod nejdou příliš dohromady," namítla dívka. "Buďte trpělivý, Estebane. Až splníme své poslání, promluvíme si o tom ostatním."

"Vy mě nemilujete!" zvolal vyčítavě. "Vím, že všichni vaši společníci vás milují. Proto je nenávídím. Když si pomyslím, že byste mohla patřit některému z nich, jsem celý bez sebe! Někdy se mi zdá, že se k nim chováte opravdu příliš důvěrně! Vím, jak vám Peebles tiskne ruku, když se domnívá, že ho nikdo nevidí! A když tančíte s Throckem, sklání se k vám tak, že se tváří téměř dotýkáte! Nelíbí se mi to, Floro! Jednoho dne zapomenou na zlato a budu myslet jen na vás - a něco se stane! A o poklad, který přivezu z Afriky, se nás rázem bude dělit méně! Bluber a Kraski jsou zrovna takoví. A Kraski s tím svým nevinným výrazem, ten je ze všech nejhorší! Nesnáším, jak se na vás dívá!!!"

Dívce zrudly líce rozhořčením.

"Do toho vám nic není, koho si zvolím za přítele!" pravila ostře. "Znám ty muže řadu let, a vás sotva pár dní! A pokud by měl někdy někdo rozhodovat o tom, co mám dělat a co ne, byl by to vždy spíše někdo z nich než vy!"

Estebanovy oči zaplály hněvem. "Nemýlím se tedy," usoudil. "Jednoho z nich milujete!"

Zvedl se od stolu a naklonil se k ní blíž. "Řekněte mi, kdo je to, a já s ním skončuji!"

Prohrábl si hustou kšticí, vlnící se mu na temeni jako lví hříva. Vypadal teď jako člověk zbavený smyslů. Dívka se lekla a uvědomila si, že ho musí uklidnit.

"Poslyšte, Estebane," oslovila jej mírným hlasem, "nemáte proč se hněvat. Nikdy jsem neřekla, že některého z nich miluji, ani že vás nemiluji. Nejsem však zvyklá na způsob, jakým se mi dvoříte. Španělské seňority by jim byly možná nadšený, ale já jsem Angličanka, a tak se chovejte jako anglický gentleman."

"Neřekla jste, že některého milujete, ale také jste neřekla, že ho nemilujete. Povězte mi, Floro, který z nás je ten šťastný?!"

Blýskal očima a chvěl se po celém těle.

"Nemiluji nikoho z nich, Estebane," ujistila ho. "Ale - nemiluji ani vás. Snad bych vás mohla mít ráda, ale ne dříve, dokud se nevrátíte a nebudeme moci žít svobodně a bezstarostně, jak a kde se nám zlíbí. Pak snad - leč ničeho neslibuji!"

"Měla byste," naléhal. "Nestojím o zlato, nebudu-li k němu mít i vás!" "Tiše!!!" okřikla jej náhle dívka. "Už jdou! Zpozdili se dnes o celou hodinu!" Mladík se ohlédl - do restaurace právě vešli čtyři muži. Dva byli Angličané - vysocí, silní, tělnatí chlapíci, prozrazující svým zevnějškem předchozí zaměstnání. Třetí byl malý, zavalitý Němec s kulatým, zarudlým obličejem a býčím zátylkem. Čtvrtý, nejmladší, vypadal nejlépe. Pravidelné rysy, jemná pleť a velké tmavé oči - to vše stačilo vrchovatou měrou budit žárlivost seňora Mirandy. A k tomu ještě záplava kučeravých vlasů, postava gladiátora a gracie ruského tanečníka - to byl Charlie Kraski.

Dívka je přivítala s úsměvem. Španěl sotva kývl na pozdrav, když si přitáhli židle a usedli ke stolu.

"Pivo!" zvolal jeden z Angličanů, jménem Peebles, na číšníka. "Dáme si pivo!"

Sklepník se odporoučel a hosté se dali do hovoru. Ledva se výčepní vrátil, nesa plně číše, muži se jich chopili a připili dámě na zdraví.

"Konečně jsme pohromadě," řekl Peebles, luskaje prsty. "Máme všechno. Peníze, plány, seňora Mirandu..." Při těch slovech se obrátil ke Španělovi. "Jak se těšíte na svůj podíl, starý brachu?"

"Kolik máte?" zeptala se Flora. "Náš podnik bude stát spoustu peněz. A nemůžeme vyrazit dřív, dokud nebudeme mít dost na cestu."

Peebles ukázal na Němce. "Tady Bluber je účetní," připomněl. "Náš tlouštík vám řekne, jak jsme na tom." Bluber se usmál a zamnul si ruce.

"Dobrá," souhlasil. "Kolik myslíte, miss Flora, že potřebujeme?" "Nejméně dva tisíce liber," zněla odpověď. "Uf!" ulevil si Bluber. "To je spousta peněz!"

Dívka se zatvářila rozmrzele. "Řekla jsem vám, že s diletanty nechci mít nic společného. Bez peněz vám neukáži mapu ani místo, kde je zlato ukryto. Můžete se na cestu vydat sami a utratit svých pár šilinků, ale dokud nedáte dohromady alespoň dva tisíce liber, nedozvíte se nic!"

"Vždyť má dost!" ukázal na Němce druhý z Angličanů. Jmenoval se Throck a byl téměř věrnou kopií toho prvního.

"Proč nekápne božskou?"

"Nemůže za to," vmísil se do hovoru Kraski. "Je to lakomec. Kdyby se ženil, bude s farářem smlouvat o požehnání."

"Proč utrácet tolik?" nechápal Bluber. "Tisíc by stačilo!"

"Proč?!" opakovala dívka. "Vystačí-li jeden tisíc, je druhý váš. Ale musíme mít zásobu, kdyby se cokoli přihodilo. A tam, kam máme namířeno, se toho může přihodit nemálo!"

Bluber vzdychl.

"Peněz má dost," potvrdil Peebles. "Konec řečí!"

"Chci je vidět!" nedala se odbýt Flora.

"Myslíte, že je nosím všechny po kapsách?" zavrčel Bluber.

"Nestačilo by mé slovo?" otázal se Throck.

"Jste nějak opatrní!" namítla dívka. "Ať se za vás zaručí Kraski. Když řekne, že peníze máte a že je lze kdykoli použít pro naši věc, uvěřím tomu."

Peebles a Throck svařili obočí a Miranda šlehl po Rusovi nenávisným pohledem. Bluber se tvářil netečně - ke každému, kdo s ním jednal slušně, byl příkrý, zatímco tomu, kdo jej odbyl, ještě pochleboval. Jen Kraski se sebevědomě usmíval, přiváděje tím Španělovu krev do varu.

"Má ty peníze, Floro," řekl. "Každý z nás přispěl svým dílem. Udělali jsme Bluberu pokladníkem, protože víme, že každý šilink třikrát obrátí, než ho pustí. Podle plánu se vydáme na cestu po dvojicích."

Vyňal z kapsy mapu a rozložil ji na stůl. Prstem ukázal na místo, označené křížkem.

"Tady se sejdeme a zahájíme výpravu. Bluber a Miranda půjdou první a za nimi Peebles a Throck. Než dorazím já s Florou, mělo by být vše připraveno na cestu do vnitrozemí. Tábor postavíme co nejbližší cíle. Señor Miranda bude volný, dokud nenadejde jeho čas. Myslím, že ke své roli se hodí znamenitě. Ostatně - v cestě mu budou stát jen domorodci a divoká zvěř."

Rusův sarkastický tón stáhl nad Španělovým čelem nová mračna.

"Pokud tomu rozumím," pravil Miranda, "k cíli se vydáte vy a slečna Hawkesová!"

"Ano, rozumíte tomu dobře," potvrdil Kraski.

V té chvíli se Španěl zvedl od stolu a napřáhl na Rusa zaťatou pěst. Dívka, která seděla vedle něho, jej zadržela.

"Jen klid," pronesla, strhávajíc svého souseda zpět. "Vidím, že si budu muset najít svornější společníky!"

"To tak!" vzkřikl Peebles, obraceje se k oběma sokům. "Okamžitě toho nechte!"

"Má pravdu!" procedil skrz zuby Throck. "Koukejte se krotit!"

"Podejte si ruce na usmířenou," vyzýval je Bluber.

"Správně!" přitakal Peebles. "To je řeč! No tak, podejte mu ruku, Estebane! A ty jemu taky, Charlie! Přece se nebudete přít už od začátku!"

Rus, jistý si sám sebou, vztáhl k Mirandovi pravici. Španěl na okamžik váhal.

"No tak, dělejte!" zvolal Throck. "Nebo se vrátíte k filmu a my si najdeme někoho jiného."

Na ta slova Španěl bez dalšího otálení uposlechl a stiskl Rusovi ruku.

"Promiňte," řekl. "Jsem poněkud vznětlivý, ale nic zlého jsem tím nemyslel. Slečna Hawkesová má pravdu. Musíme být všichni zajedno. Ruku na to!"

"Netřeba se omlouvat," opáčil Kraski. "Mrzí mě, že jsem vás urazil."

Najedno přitom nevzpomněl. Že Esteban Miranda je povoláním herec. Kdyby v té chvíli tušil, co se odehrává v Španělově mysli, jeho klid by byl ten tam.

"A teď jsme všichni přáteli," uzavřel Bluber, nepřestávaje si mnout ruce, "a měli bychom se domluvit, jak dál. Slečna Flora mi dá mapu a ukáže nám cestu."

"Podejte mi tužku, Charlie," vyzvala dívka Kraskiho. Jakmile jí Rus vyhověl, vyhledala na mapě jisté místo ve vnitrozemí a opsala kolem něj kruh.

"To je oblast O," prohlásila. "Tady se sejdeme a pak vám řeknu, co dál. Dřív ne!"

Němec roztáhl ruce. "Ale miss Flora! Myslíte, že za dva tisíce liber budeme kupovat zajíce v pytli? Než vydám první šilink, musím vědět nač!"

"Správně!!!" potvrdil Peebles a udeřil pěstí do stolu.

"Jak chcete," odpověděla dívka, zvedajíc se ze židle. "Když je to tak, půjdeme každý po svém."

"Počkejte, počkejte přece!" zarazil ji Bluber. "Nerozčilujte se! Pochopte - dva tisíce liber je pěkná suma a my jsme obchodníci. Nemůžeme utrácet a nevědět za co."

"Nikdy jsem netvrdila, že budete zbůhdarma utrácet," upozornila Němce dívka. "Ale má-li tu kdo komu důvěřovat, pak ne já vám, ale vy mně! Když vám řeknu rovnou, co vím, necháte mě tu a půjdete sami! A to nemohu připustit!"

"Nejsme hlupáci," oponoval Bluber. "Něco podobného by nás ani nenapadlo!"

"Ale také žádní andělé," dodala Flora. "Chcete-li do toho jít, pak podle mého plánu. Co bych z toho měla, štvát se nadarmo do džungle? Proč bych vás vláčela s sebou, abych nakonec o všechno přišla? Nebo si myslíte, že bych vás dokázala obelstít? Dokud spolu jednáme na rovinu, je vše v pořádku. Víme, že Esteban či Charlie za mnou stojí - ale co vy?"

"Co tomu říkáte?" zeptal se Bluber Angličanů.

"K čertu!" ulevil si Throck. "Sám nerad na někoho spoléhám, ale myslím, že bychom měli Floře důvěřovat."

"Dobrá," souhlasil Peebles, obraceje se k dívce. "Ale jestli máte něco za lubem..." A zvedl varovně ukazováček do výše.

"Rozumím," přitakala dívka s trpkým úsměvem. "Vím, že byste mě neváhal zabít pro dvě libry stejně jako pro dva tisíce. Ale dost řečí. Souhlasíte s mým plánem? I vy, Charlie?"

Rus přikývl. "Na čem se dohodnou oni, s tím souhlasím i já."

A pak se všichni sklonili nad mapou a tlumeně hovořili o místu O, které dívka vyznačila kroužkem.

O čem vypověděly stopy

Jad-bal-ja vyrostl ve dvou letech v nejkrásnější šelmu, jakou kdy Greystokovi viděli. Byl téměř tak velký jako dospělí samci, nádherně rostlý, s majestátně vzpřímenou hlavou, kol které vlála bujná hřiva. Inteligencí pak předčil všechny své lví druhy z pralesa.

Tarzanovi byl nevyčerpatelným zdrojem radosti a zábavy. Syn divočiny jej náležitě vycvičil a vykrmil, takže mladý Numa byl přímo vzorem síly a dokonalosti. Dávno nespál v Tarzanově pokoji, nýbrž v obrovité kleci, kterou mu dal jeho pán zbudovat. Učinil tak z prosté opatrnosti - dobře věděl, že i sebevíce ochočený lev zůstane tím, čím se narodil - divokou šelmou.

První rok bylo Jad-bal-jovi dovoleno volně pobíhat po farmě, později však směl vycházet jen v Tarzanově doprovodu. Častokrát jej Velký Bwana bral s sebou do pralesa na lov. Také s paní domu a jejím synem se lev důvěrně znal, takže se

ho nemuseli nikterak obávat. Přesto největší oddanost cítil vůči svému nálezci.

Na černochoy na farmě neútočil a nenapadal ani domácí zvířata a drůbež. Bylo to nepochybně zásluhou výchovy jeho pána, který ho již od prvních samostatných krůčků bez milosti trestal za každý lup v chlévě či kurníku. Protože měl Jad-bal-ja vždy dostatek potravy, mohli čtvernozí nájemníci Bwanovy usedlosti žít zcela bez obav.

Tarzan a lev si výborně rozuměli. Jad-bal-ja chápal vše, co mu jeho pán říká, jakkoli to bylo ostatním nepochopitelné. Poslušnost stejně jako oddanost staly se mu samozřejmostí. Na Tarzanův pokyn se vydal do džungle, aby tu ulovil antilopu či zebra. Kořist vždy položil pánovi k nohám, aniž se dotkl masa. A nejinak tomu bylo, když byli v pralese spolu.

V té době donesly se Tarzanovi zprávy, že na západní a jižní straně jeho panství řádí bandité. Množily se pověsti o krádežích slonové kosti, obchodu s lidmi a mučení bezbranných otroků. Bylo tomu tak poprvé od času šejcha Ahmada Zaka. Teprve po dlouhých měsících se situace uklidnila.

Válka rodinu Greystoků značně finančně vyčerpala. Téměř vše, co ještě zbylo, věnovali na obnovu usedlosti.

"Vypadá to, drahá Jane," řekl jednoho dne Tarzan své ženě, "že sám Osud po mně žádá, abych se znovu vypravil do Oparu."

"Bojím se na to jen pomyslet!" přiznala Jane. "Nechci, aby ses tam vracel. Dvakrát jsi odtud vyvázl. Potřetí bys nemusel mít takové štěstí! Máme ještě dost, abychom mohli žít v klidu!"

"Žádné nebezpečí nehrozí, Jane," ujistil ji. "Tehdy mi byl v patách Werper a při zemětřesení jsem málem zahynul. Tentokrát ale půjde vše hladce!"

"Nehodláš tam jít sám, že ne?" zeptala se Jane. "Vezmeš Koraka s sebou?!"

"Ne," zavrtil hlavou Tarzan. "Nevezmu. Musí zůstat s tebou. Samotné by ti mohlo hrozit nejedno nebezpečí. Vyberu si asi padesát Waziriů jako nosiče. Tahle výprava bude určitě poslední!"

"Ani Jad-bal-ja s tebou nepůjde?" náléhala Jane.

"Ne," zněla stejná odpověď. "Bude lépe, když i on zůstane doma. Ať se o něho Korak stará a občas ho vezme na lov. Budeme postupovat co nejrychleji, a lvi nemají takový způsob cestování příliš v lásce. Šelmy nemilují sluneční žár, a protože půjdeme většinou ve dne, pochybuji, že by Jad-bal-ja dlouho vydržel."

* * *

A tak se Tarzan ještě jednou vydal na cestu do tajemného města Oparu. Za ním krácelo padesát Waziriů, nejlepších a nejsilnějších synů kmene, který uznával syna divočiny za svého náčelníka. Na verandě bungalovu stáli Jane a Korak a mávali jim na rozloučenou. A z výběhu se ozýval pronikavý Jad-bal-jův řev. Nesl se ozvěnou ještě dlouho za karavanou, až konečně zanikl v dáli.

Cesta ubíhala poměrně rychle. Opar ležel asi pětadvacet dní pochodu od farmy. Na návrat však bylo počítáno více, neboť se předpokládal značný náklad. Tarzan odhadoval, že se vrátí za necelé dva měsíce. Jeho doprovod, tvořený ostřílenými bojovníky, byl dostatečně rychlý a odolný. Waziriové nenesli žádné zásoby, neboť byli znamenitými lovci a všude byla hojnost zvěře. Nemuseli se tedy vláčet s potravinami po vzoru bílých cestovatelů.

Neprostopný porost byl jim na noc nejnútnejším přístřeším, ostrá kopí a zkušenost bílého náčelníka pak zárukou, že jejich žaludky nezůstanou prázdné. Tarzan předpokládal, že Oparu dosáhne asi po třech týdnech. Kdyby cestoval sám, byl by nepochybně rychlejší - kdykoli měl naspěch, putoval dnem i nocí, neznaje únavy...

Jednoho dne prodíral se syn divočiny džunglí daleko před ostatními. Vtom narazil na zdechlinu Bary, jelena, z jehož boku trčel šíp, zakončený chvostem z ptačího peří. Jelen byl nepochybně střelen nedaleko, neboť s ostrým hrotem v boku by nedokázal ujít velkou vzdálenost. Leč nebyl to šíp, co mu způsobilo okamžitou smrt! A ještě něco Tarzana zaujalo - šíp měl zcela neobvyklý tvar! Vytrhnul jej Barovi z těla a důkladně prohlédnul, lord Greystoke zjistil, že nebyl zhotoven domorodci - zdálo se, že pochází spíše z některého z evropských obchodů se sportovními potřebami.

Tarzan byl stejně překvapen, jako kdyby na newyorské Broadwayi potkal Indiána s čelenkou na hlavě. Vždyť s podobnými šípy si hrají děti v předměstských parcích! Nebylo věru nic podivnějšího, než tato hračka v samotném srdci černého kontinentu! Střelec byl nepochybně silák, leč svou zbraň patrně příliš neovládal.

Od té chvíle Tarzan zvýšil obezřelost. Kdo chce v džungli přežít, musí ji znát. A kdo ji zná, ví, že každý důsledek tu má svou příčinu. Proto se Tarzan vydal po Barově stopě, aby vypátral, kdo jej skolil. Vedla ho neomylně. Syn divočiny nechápal, proč lovec nešel za kořistí a neodnesl ji - ležela tu bezpochyby již od předešlého dne.

Bylo zřejmé, že ač raněn, urazil Bara úctyhodný kus cesty. Slunce se již sklánělo za obzor, když Tarzan konečně narazil na stopy lovce. Důkladně je prohlédl a očichal, nevycházejí z úžasu - byly to šlépěje bílého muže - dospělého muže, vysokého téměř jako on sám!

Syn divočiny upřel zrak do porostu a prsty si bezděky prohrábl husté plavé vlasy. Kdo byl onen běloch, který střelil Baru ze sportovního luku? Bylo neuvěřitelné, že se pralesem pohyboval bos! Vtom si Tarzan vzpomněl na podivné zvěsti, které tudy kolovaly před několika týdny...

Rozhodnut, že věci přijde na kloub, sledoval dál otisky tajemného odvážlivce, vinoucí se džunglí zdánlivě bez cíle. Cizinec zřejmě neměl s pralesem příliš zkušeností! Dřív než se Tarzanovi podařilo neznámého dostihnout, padla tma, a tak zamířil zpátky do tábora. Věděl, že Waziriové čekají, až přinese něco k snědku, a protože nechtěl, aby uléhali s prázdnými žaludky, rozhlížel se kolem po nějakém úlovku.

Záhy zjistil, že není jediným, kdo v těchto končinách loví. Nedaleko zařval lev a po chvíli se ozvala odpověď jeho druha. Ale co záleželo Tarzanovi na tom, že není v revíru sám! Nebylo by poprvé, kdy by musel změřit síly s obávaným protivníkem! A tak uzmul rozlícenému Numovi na poslední chvíli kořist, na kterou si král zvířat brousil zuby - urostlou, tučnou antilopu.

Přehodiv si zvíře přes rameno, vyhoupl se do nižších větví přímo nad lví stezkou, a častuje Numu posměšky, zmizel v noční temnotě. Tábor Waziriů našel bez obtíží. Ti ani na okamžik nepochybovali, že se Bwana vrátí s bohatým

úlovkem.

Nazítí časné ráno zamířila karavana nejkratší cestou k Oparu, avšak tentokrát bez svého vůdce. Ten byl rozhodnut vypátrat stůj co stůj neznámého lovce. Netrvalo dlouho a byl mu znovu na stopě - nedaleko stezky našel tělo mrtvého opa, aby vzápětí zjistil, že opičák patřil ke kmeni, s nímž sám kdysi žil. V jeho huňatém kožichu vězel tentýž šíp, jímž byl střelen Bara.

Tarzan sraštil čelo. Kdo se to opovažuje zasahovat do jeho práv a beztrestně zabíjet? Následovalo zlostné zavrčení. Příslušnost k lidskému rodu byla v té chvíli zapomenuta. Nebyl to již lord Greystoke, kdo tu stál nad mrtvým opičákem - byla to nelítostná šelma, jejíž srdce plálo hněvem. Ne, nyní Tarzan neuvažoval o tom, že s pachatelem tak ohavného činu je pokrevně spřízněn.

Když zjistil, že stopa je stará dva dny, zrychlil krok. Ani na chvíli nepochyboval, že opičák byl zabit zákeřně. Znal dokonale zvyky svých někdejších soukmenovců a věděl, že sami na člověka nikdy neútočí. Zamířil proti větru a zanedlouho zachytil pach ostatních veleopů. Máje na paměti příslovečnou plachost těchto kosmatých obyvatel pralesa, postupoval nyní opatrně, aby je nevyděsil. Ač se s nimi v poslední době nesetkával příliš často, věděl, že opice ho poznají a zavedou k ostatním.

Protože porost byl v těch místech téměř neproniknutelný, zvolil cestu po větvích. Prodíraje se mezi liánami a hustým listovím, konečně dorazil k palouku, kde se nevelká smečka opich labužníků právě věnovala sběru brouků a ponrav. Tarzan se rozkročil na silné větvi, skryt v koruně, a s úsměvem své soukmenovce pozoroval. Snad každý jejich pohyb připomínal mu dětství, které trávil v kmeni Kerchakově pod ochranou Kaly, své opí matky. Před očima mu vyvstal obraz Neety a ostatních druhů z dětských her. Lidské cesty se mění, leč cesty opů zůstávají tytéž - včera, dnes, stejně jako zítra.

Díval se na ně mlčky. Budou rádi, až jej znovu uvidí? V celé džungli byl znám jako přítel a ochránce Mangani. Zpočátku budou jistě vrčet a nedůvěřivě ustupovat, neboť nikdy nespolehají toliko na oči a uši. Teprve až jim vyjde vstříc a obstoupí jej samci s vyceněnými zuby, aby se přesvědčili po čichu, že je zrak a sluch neklamou, bude mezi ně přijat. Zavládne všeobecné vzrušení, které potrvá do chvíle, dokud je nezaujme cokoli důležitějšího - spadlý list, housenka či ptačí vejce. Pak půjdou po svém a přestanou si jej všimát - budou ho pokládat za člena smečky. Ale ještě předtím jej očichají a patřičně ohmatají.

Tarzan hvízdal na pozdrav. Opi zbystřili pozornost.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se syn divočiny. "Mocný bojovník, přítel Mangani. Přicházím v míru ke svému kmeni."

Mezi opicemi nastala vřava. Samice počaly pištět a rozběhly se i s mláděty na druhý konec mýtiny. Samci, prskající a výhružně vrčící, zaujali bojový postoj.

"Pojďte blíž," vyzval je Tarzan. "Což mě nepoznáváte? Jsem Tarzan z rodu Opů, přítel Mangani, syn Kaly a vůdce kmene Kerchakova."

"Známe tě," zamručel starý samec. "Včera jsme viděli, jak jsi zabil Gobu. Odejdi, nebo tě zabijeme!"

"Nezabil jsem Gobu!" odpověděl Tarzan. "Našel jsem ho již mrtvého. Šel jsem po stopě jeho vraha a našel jsem vás."

"Viděli jsme tě," trval na svém opičák. "Odejdi, nebo zemřeš. Nejsi víc přítelem Mangani!"

Tarzan se zachmuřil, usilovně přemýšleje. Zdálo se, že opice jsou přesvědčeny, že opravdu zabil jejich druha. Jak si to vysvětlit? Znamenaly snad otisky bosých nohou bílého muže víc, než se domníval?

Vzhlédl k opům a znovu je oslovil.

"Nezabil jsem Gobu!" opakoval. "Mnozí z vás mě znají. Zabít Mangani bych mohl jen v boji. Víte, že ze všech obyvatel pralesa jsou Mangani mí nejlepší přátelé, a také já jsem nejlepším přítelem Mangani. Jak bych mohl zabít někoho ze svého kmene?!"

"Víme jen, že jsi zabil Gobu," nedal se opičák přesvědčit. "Viděli jsme to na vlastní oči. Tarzan je mocný bojovník, ale ještě mocnější jsou bojovníci kmene Paght. Já jsem vůdcem kmene Paght. Odejdi, nebo tě roztrháme!"

Tarzan se snažil opy přesvědčit o své nevině, ti jej však odmítli poslouchat - do jednoho věřili, že opičáka Gobu zabil. Nakonec, nemaje v úmyslu dále se přit, uposlechl výzvy svých soukmenovců a měl se k odchodu. Umínil si, že vraha vypátrá a potrestá za to, že v jeho hájemství svévolně lovil a zabíjel.

Šel dál po stopě až k místu, kde se mísila s otisky dalších mužů - bosých černochů i obutých bělochů. Ty pak vedly ke skalnatým pahorkům, lemuujícím údolí Oparu. V té chvíli Tarzan téměř zapomněl na své původní poslání. Toužil po jediném - dovědět se, kdo jsou oni neznámí a co tu pohledávají. A především vypátrat vraha opičáka Goby.

Vyrazil po dobře znatelné stezce, máje pronásledované asi půl dne cesty před sebou. Mířili snad k Oparu? Těžko říci... Tarzan nikdy nikomu neprozradil, kde zapomenutá výspa bájně Atlantidy leží. Jen Jane a Korak to věděli. Ale co jiného mohlo lákat tak početnou výpravu v této nepoznané divočině?

Tak uvažoval, mře k tajemnému městu. Setmělo se. Stopa však byla čitelná, a proto pokračoval v cestě. Konečně v dále zahlédl zář táborového ohně.

Osudný doušek

Na farmě zatím život běžel dál poklidným tempem. Korak objížděl v sedle svého koně usedlost, buď sám, či v doprovodu správce Jarvise, aby dohlédl na průběh prací na poli. Jad-bal-ju vodil na řemeni, jelikož si nebyl jist, zda by jej jinak zvládl, ale hlavně proto, že měl strach, aby mu lev neutekl do pralesa, hnán přirozeným pudem šelmy. V džungli by byl totiž svrchovaně nebezpečný, neboť vyrůstal mezi lidmi a neměl před nimi žádných zábran. Kromě toho byl naučen hledat potravu na krku dřevěné figuríny, která byla navlas podobná lidské postavě. A Korak dobře věděl, co by se mohlo stát, kdyby se Jad-bal-ja ztratil.

Týden po Tarzanově odchodu přinesl doručovatel lady Greystokové telegram z Nairobi. Stálo tam, že její otec, žijící v Londýně, je vážně churav. Matka se synem se radili, co počít. Tarzan by se nestihl vrátit dříve než za pět týdnů, i

kdyby se za ním vydal seberechlejší posel. Čekat na něho znamenalo možnost nedorazit do Londýna včas. A tak bylo rozhodnuto, že Korak doprovodí matku do Nairobi a poté se odebere zpět na farmu, aby ji spravoval do otcova návratu.

Cesta do Nairobi byla poměrně dlouhá. Uplynuly tři týdny od Tarzanova odchodu, a Korak se dosud nevracel... Jednoho dne zapomněl sluha, který chodil pravidelně krmit Jad-bal-ju, zavřít dveře od klece. Lev se procházel uvnitř sem a tam, zatímco černoch zametal. Oba byli dobrými přáteli, takže muž se Jad-bal-ji nebál - naopak, zcela bezstarostně se k němu otočil zády. A v té chvíli, právě když domorodec stál v opačném rohu klece, si lev všiml, že dveře jsou jen přivřeny. Strčil do nich tlapou - a cesta byla volná. Jad-bal-ja vyskočil ven a rozběhl se přes dvůr.

"Stůj, Jad-bal-jo!" vzkřikl vyděšený černoch a vyrazil za lvem. Ten se však nezastavil, přiskočil ohradu a zamířil do pralesa. Černý sluha uháněl za ním, mávaje pometlem a častuje uprchlíka těmi nejnevybíravějšími přídomy. Vyburcoval tím ostatní Wazirie, kteří vyběhli z chatrčí a následovali jeho příkladu. Záhy ovšem pochopili marnost svého počínání a vrátili se zpátky na farmu.

Byla již tma.

"Běda," povzdechl nešťastný provinilec. "Co řekne Velký Bwana, až zjistí, že jsem nechal Jad-bal-ju utéci?!"

"Půjdeš z bungalovu, Keewazi," odušil starý Muviri. "Bwana tě pošle na východ hlídat stáda. Je tam spousta lvů, ale nejsou tak krotcí jako Jad-bal-ja. Zasloužil bys ale mnohem víc! Kdyby Bwana neměl rád černochy a byl jako jiní bílí Bwanové, které jsem poznal, nechal by tě zbičovat, že by ses sotva držel na nohou. A možná že bys dokonce zemřel!" "Jsem muž," vypjal černoch hrud', "bojovník a Waziri. A jako muž přijmu každý trest, který mi Velký Bwana vyměří."

* * *

Stalo se tak oné noci, kdy Tarzan zahlédl v dáli zář táborového ohně, který tu rozdělali ti, jimž byl na stopě. Nepozorován dostal se po větvích do samého středu ležení, které bylo obeháno trnovou ohradou a osvětleno několika ohništi. Kolem nich seděli černoši a horlivě přikládali suchými haluzemi.

Uvnitř tábora stálo několik stanů. Před jedním z nich rozprávěli čtyři bílí muži - dva byli vysocí a urostlí, zjevně Angličané, třetí malý a zavalitý. Jen poslední byl štíhlé postavy, tmavovlasý, s pronikavými očima. Stejně jako tloušťk měl na sobě elegantní tropický oděv, jako vystřižený z dobrodružného filmu. Zcela jistě nebyl Anglosas - jeho rysy svědčily spíše o slovanském původu.

Sotva se Tarzan uvelebil na mohutné větvi, vešel nejmladší z mužů do stanu, odkud se zanedlouho ozval tlumený hovor. Zdálo se, že jeden z hlasů patří ženě. Ti, kdo zůstali venku, pokračovali v běžné konverzaci.

Vtom zpoza trnového hrzení zazněl řev lva. Malý tloušťk vyskočil na nohy, leč vzápětí ztratil rovnováhu, zakopl o stoličku a poroučel se na zem.

"Hrome, Dolfi," zavrčel jeden z jeho kumpánů, "ještě jednou a srazíš si vaz - a my přijdeme o pokladníka!"

"Copak jsi nikdy neslyšel řvát lva?" dodal druhý.

Cvalík se s námahou zvedl.

"K sakru," ulevil si. "Myslel jsem, že už je za plotem! Jestli odtud vyvážnu se zdravou kůží, za žádné zlato světa už nechci zažít to, co za poslední tři měsíce! Proboha! Lvi, leopardi, nosorožci, krokodýli..."

Jeho společník se dal do smíchu. "Říkali jsme ti s Dickem, že s námi nemáš jezdit do Afriky!"

"Proč bych si jinak kupoval tenhle oblek?" opáčil malý. "Stál mě dvacet guineí. Dvacet guineí za to, abych viděl jen samé divochy a lvy!"

"Ale padne ti," smáli se druzí dva.

"Padne?! Vždyť je špinavý a samá díra! Kdybych to byl tušil! V Princess Theatre jsem viděl hru. Její hrdina strávil tři měsíce v Africe, lovil lvy a zabíjel kanibaly, a když se vrátil domů, neměl na kalhotách jedinou skvrnu! Mohl jsem vědět, že Afrika je tak špinavá a zarostlá?"

V té chvíli se Tarzan rozhodl, že rozhovor cizinců přeruší, a skočil přímo k ohništi. Oba Angličané byli rázem na nohou. Tloušťk se otočil, jako by měl v úmyslu dát se na útěk, avšak sotva zjistil, že jde o lidskou bytost a ne divokou šelmu, zjevně se uklidnil.

"Proboha, Estebane?!" zvolal. "Vrátil jste se dřív a nečekaně! Pořádně jste mi pocuchal nervy!"

Tarzan měl zlost - zlost na neznámé vetřelce, kteří se odvážili svévolně vstoupit na jeho území. Na čele mu naběhla purpurová jizva - důsledek zranění, jež utřil v mládí v boji s gorilou Bolgani. Tehdy poprvé poznal, jak cenný je pro něho otcův lovecký nůž - zbraň, která z něj záhy učinila pána džungle.

Blýskl očima a oslovil přítomné.

"Kdo jste?" zeptal se. "Kdo vám dovolil vkročit na území Waziriů bez svolení Tarzana, pána džungle?"

"Kde jste se naučil téhle roli, Estebane?" opáčil jeden z Angličanů. "Proč jste se vrátil tak brzy? A kde máte nosiče a zlato?"

Tarzan chvíli mlčel, a pak pokračoval:

"Jsem Tarzan a nevím, o čem mluvíte. Hledám bělocha, který zabil opičáka a bezdůvodně zastřelil jelena."

"Výborně!" pochválil jej druhý Angličan. "Hrajete to skvěle! Ale dost žertů! Chceme vědět, proč jste se vrátil."

Ve stanu zatím uchopila dívka mladíka, který sem před chvílí vešel, za ruku a táhla jej ke vchodu, ukazujíc prstem na polonahého obra, jehož mohutná postava se rýsovala ve světle táborového ohně.

"Bože, Charlie," zašeptala. "Podívejte se!"

"Co se děje, Floro?" nechápal mladík. "Vidím jen Estebana."

"To není Esteban!" ujistila jej. "To je lord Greystoke - Tarzan z rodu Opů!"

"Šlíte, Floro," nevěřil muž. "To není možné!"

"Je to on!" trvala dívka na svém. "Myslíte, že ho nepoznám? Dlouho jsem u něho pracovala a vídala ho každý den!"

Vidíte tu jizvu na čele? Objeví se vždycky, když se zlobí. A on se zlobí!!!"

"Dobrá, tak je to tedy Tarzan. A co má být?" nedal se mladík vyvést z klidu.

"Vy ho neznáte!" vysvětlovala žena. "Nevíte, jakou tu má moc - nad zvířaty i nad lidmi. Kdyby tušil, proč jsme tady, živí odtud nevyvážneme! Jestli to zjistí, pomoz nám Bůh! Ledaže..."

"Ledaže co?"

Dívka chvíli přemýšlela. "Nemáme na vybranou," pravila. "Nesmíme mu ublížit. Černoši by se to dověděli a pomstili by ho. Musíme na to jinak - a rychle..."

Otočila se a počala hledat v zavazadlech. Pak podala mladíkovi malou lahvičku s jakousi čirou tekutinou.

"Jděte a počala hlučte s ním," vyzvala svého společníka. "Spráte se s ním. Napovídejte mu cokoli, slibte mu cokoli. A pozvěte ho na kávu. Alkohol nepije, ale kávu má rád. Často jsem mu ji nosila do pokoje, když se pozdě v noci vracel z divadla či plesu. Nabídněte mu šálek - a co s tímhle, jistě víte sám!"

Mladík přikývl.

"Vím," řekl a zamířil ze stanu. Sotva učinil několik kroků, dívka jej zavolala zpět.

"O mně se nezmíňujte!" upozornila šeptem. "Nesmí vědět, že jsem tady, ani že vás znám!"

Mladík znovu přikývl a vyšel ven. Uvítal Tarzana, nasadiv škrobený úsměv.

"Vítejte," pronesl obřadně. "Je mi ctí pozdravit bílého muže. Posadte se, prosím. John, podej hostovi židli!" A obrátil se na jednoho z Angličanů.

Tarzan měřil mladíka tmy pohledem jako ostatní. A nebyl to pohled nijak přátelský!

"Chci vědět, co tu pohledáváte!" řekl stroze. "Tito muži mě pokládají za někoho jiného. Jsou to buď blázni, nebo podvodníci!"

"To bude jistě nějaký omyl," hájil je mladík. "Ale - kdo jste vy, pane?"

"Jsem Tarzan," odpověděl tázaný. "Nikdo nesmí vkročit do těchto končin bez mého svolení. Každý v širokém okolí to ví. Jak je možné, že jste prošli podél pobřeží a nevíte o tom? Žádám okamžité vysvětlení!"

"Tak vy jste Tarzan!" zvolal mladý muž. "Konečně nám přálo štěstí! Zbloudili jsme, pane - díky neznalosti či darebáctví našeho průvodce, který nás před pár týdny opustil. Slyšeli jsme o vás. Kdo by neznal Tarzana! Neměli jsme v úmyslu vkročit na vaše pozemky. Hledáme vzácnou zvířenu, kterou chce náš přítel a zaměstnavatel, pan Bluber, odvézt do jedné americké zoologické zahrady. Řekněte nám, prosím, kde jsme a jak se odtud dostaneme."

Throck, Peebles i Bluber byli tím přívalem lži zcela ohromeni. Na rozdíl od Angličanů Němec pochopil hned, o čem jde.

"Ovšem, ovšem," souhlasil, mna si ruce. "Totéž jsem vám chtěl právě říci."

Tarzan se zamračil. "A co Esteban? Proč jste mě pokládali za Estebana?"

"To nic," odvětil Bluber. "John zase žertoval. Nezná Afriku - je tu poprvé. Asi vás měl za zdejšího. Každému, koho tu potká, říká Esteban a má legraci z toho, když mu nikdo nerozumí. Nemám pravdu, John?"

A nečekaje na odpověď, pokračoval: "Jak vidíte, skutečně jsme zabloudili. Když nás odtud vyvedete, dobře se vám odměníme!"

Tarzan příliš téhle historie nevěřil, nicméně přátelské přivítání jej uklidnilo. Snad opravdu zabloudili a dostali se na jeho panství nevědomky. To se ostatně dozví od nosičů, kteří mu jistě nebudou lhát. Ale proč si ho pletl s jakýmsi Estebanem? A kdo zabil opičáka Gobu?

"Pojďte, posedte s námi," opakoval mladík svou výzvu. "Káva je hotova. Doufám, že mé pozvání neodmítnete. Nepřišli jsme ve zlém, a pokud jsme vám zde způsobili škodu, rádi ji uhradíme."

Tarzan uvažoval. Možná svým hostitelům křivdil. A šálek kávy ještě k ničemu nezavazuje! Nepřijal židli, nýbrž usedl po vzoru svých opích soukmenovců na zkřížené nohy. Zář táborového ohně osvětlovala jeho bronzovou pokožku, pod níž se napínaly uzly mohutných svalů, jimiž připomínal bájněho Apollóna.

Throck, Peebles i Bluber na něho zírali v němém úžasu, zatímco Kraski poodešel k ohništi, aby přinesl kávu.

Angličanům teprve nyní došlo, že ten, koho pokládali za Estebana, je obávaný pán pralesa. Peebles kroutil hlavou a polohlasně mručel. Bluber se chvěl vzrušením. Díky své inteligenci ihned pochopil, co má Kraski v úmyslu, jakkoli toho o Flořině plánu mnoho nevěděl. Obával se okamžiku, až Tarzan zjistí, kam mají namířeno. Jen jedině si přitom neuvědomoval, a nebyl sám - že proti nim nestojí anglický lord, nýbrž divoká pralesní šelma. Hořce litoval dvou tisíc liber, o něž patrně přijdou. Tarzan jistě nedovolí, aby se zmocnili zlata, které možná již v této chvíli vynáší Esteban z pokladnic Oparu! Opravdu, lakotnému Němci nebylo do smíchu!

Za okamžik přišel Kraski s občerstvením. Ze tmy stanu vše sledovala Flora Hawkesová, neskrývající neklid. Děsila se představy, že by ji tu lord Greystoke spatřil - sloužila u něho kdysi v Londýně a věděla, že by ji okamžitě poznal. Bála se ho - víc než kdy předtím. Představovala si nejrůznější tresty, které by ji stihly z rukou toho, kdo s ní jednal vždy laskavě a shovívavě.

Sny o pohádkovém pokladu, o němž manželé Greystokovi tak často hovořili, probudily v ní neukojitelnou touhu po bohatství. Trpělivě osnovala plán, jak zlato získat a zajistit si tak nadosmrtní blahobyt. Věděla, že sama na vše nestačí. Zasvětila tedy do celé věci Kraskiho, který přemluvil oba Angličany a Bluberu. Ti dodali nezbytné peníze. Flora pak vyhledala Estebana Mirandu, muže stejně chytrého jako bezohledného, dokonalého imitátora, který se uvolil hrát roli pána džungle. I to bylo součástí jejího plánu.

Španěl nebyl jen silný a obratný, ale také odvážný. Oholil se a oblékl po vzoru syna divočiny, aby mu byl co nejvíce podobný. Jen přímému boji s šelmami se vyhýbal. Zvěř střílel z luku či chytal do lasa.

Nyní Flora cítila, že její plán je ohrožen. Chvěla se vzrušením, sledující Kraskiho jak přináší podnos s koflíky. Na čele jí vyrazily krůpěje potu sotva Rus podal Tarzanovi šálek. Přijme ho? Odmítne? Co když její záměr prohlédne? Jak Kraski rabidl zbylé šálky svým kumpánům a sám se chopil posledního. Flora viděla jak všichni pijí. Nedokázala déle přihlížet. Klesla na lůžko, třesouc se po celém těle a skrývající tvář v dlaních. A venku zatím Tarzan vyprázdnil koflík do posledního doušku.

Smrt číhá v záloze

Toho odpoledne, kdy Tarzan objevil tábor Evropanů, zahlédl pozorovatel, krčící se na jednom z ochozů města Oparu, skupinu mužů, scházejících ze skalisek do údolí. Tarzan, Jane a jejich věrní Waziriové byli dosud jedinými z vnějšího světa, koho obyvatelé tajemného města spatřili. Jen v legendách se vyprávělo, že do těchto končin kdysi zavítali cizinci.

Příhrblé, zmračené, člověku pramálo podobné stvoření zůstalo jedinou upomínkou zašlé slávy osadníků z báje Atlantidy. Během staletí tito lidé zdegenerovali, přeměnění postupně v jakési poloopice. Podivným řízením osudu dotkla se tato krutá proměna pouze mužů - ženy vydržely i přes propast věků dobře rostlé a dokonce půvabné. Snad tomu bylo i proto, že novorozeňata ženského pohlaví, která vykazovala více opí než lidské rysy, byla bez milosti usmrcována a mladíci, vyhlížející jako lidé, vybíjeni. Strážce hradeb byl živoucím důsledkem těchto stejně nelidských jako nepochopitelných praktik - byl to zakrslý, hranatý mužik bujných vousů i vlasů, splývajících po nízkém, krabatém čele. Přimhouřená očka a vyčnívající zuby připomínaly opičí předky, rovněž jako jeho křivolaké nožky a dlouhé ruce, porostlé černými štetinami.

Ledva rozeznal v dáli lidské postavy, zrychlil dech a počal vydávat chrčivé zvuky. Cizinci byli dosud příliš daleko, aby dokázal určit, o koho jde. Věděl jen, že jsou to lidé a že jich je asi půl stovky.

Nabyv jistoty, že jej zrak neklame, seskočil mužik z hradby a chvatně proběhl širokou ulicí, míře k rozvalinám chrámu. Kade, velekněz Oparu, seděl ve stínu mohutných stromů, přesahujících svými větvemi zdi jedné ze zahrad starobylé svatyně. Spolu s ním tu bylo několik kněží. Náhle je z klidu vyrušil rozčilený strážce, který se sem řítí, sotva popadaje dechu.

"Velký Kade!" volal. "Cizí karavana schází z pahorků do údolí Oparu! Viděl jsem ji, když jsem stál na hlídce na hradbách. Od chvíle, kdy odtud odešel velký Tarmangani, nevzkročila do Oparu noha cizincova!"

"Uplynulo mnoho měsíců od doby, kdy tu byl velký Tarmangani, který si říkal Tarzan z rodu Opů," potvrdil velekněz.

"Slíbil, že se vrátí, aby se přesvědčil, zda někdo neublížil veleknězi La. Dosud tak neučinil, a proto La tvrdila, že zemřel. Zmínil ses ještě někomu o tom, co jsi viděl?"

"Ne!" ujistil jej mužik.

"Dobrá," uklidnil se Kade. "Pojďme ke hradbám, abychom zjistili, kdo se opovažuje vstoupit do zapovězeného města. Nikdo však necht' slůvkem neprozradí, co řekl Blagh, dokud to sám nedovolím!"

"Slova Kadeho jsou zákonem, dokud nepromluví La," dodal jeden z kněží.

Kade se k němu otočil, neskřívaje nevoli.

"Já jsem veleknězem Oparu!" zamručel. "Kdo se to opovážil promluvit bez mého svolení?"

"La je velekněžkou," namítl kněz. "A nejvyšší kněžka je královnou Oparu."

"Ale velekněz může kohokoli obětovat v Komnatě smrti či odevzdat Plamennému bohu!" připomenul Kade.

"Již mlčím," kál se kněz.

"Dobře děláš," podotkl Kade. Pak vstal a vedl ostatní ze zahrady labyrintem chodeb k městským hradbám. Odtud pak společně sledovali karavanu, blížící se k nim údolím. Dorozumívali se zvuky, jakými spolu hovoří veleopi - snad jakousi zkomoleninou původního jazyka obyvatel Atlantidy.

Zatímco shlíželi bedlivými zraky zpod hustých brv do skalnaté kotliny, ozářené paprsky zapadajícího slunce, pozorovala je z obrovského stromu, jehož větvoví se prodralo mezi kamením a zdí, malá opička. Jako u většiny jejích druhů i u ní zvědavost záhy překonala strach, takže se odvážila seskočit na dláždění. Proběhla ochozem a vzápětí vyšplhala na kamenné roubení a skryla se za žulový balvan. Tady byla před obyvateli Oparu v bezpečí. Rozuměla všemu, o čem hovoří, neboť mluvili řečí opů.

Byl skoro večer, když se karavana přiblížila k městu.

"Je to on, Kade!" vykřikl jeden z kněží. "Velký Tarmangani - Tarzan z rodu Opů! Poznávám jej dobře! Ostatní jsou černí muži. Tarzan je pobízí vpřed. Vypadají unaveně, ale musejí dál!"

"Nemýlíš se?" nevěřil Kade. "Je to opravdu Tarzan z rodu Opů?"

"Jsem si tím jist!" prohlásil kněz, podporován ostatními.

Konečně byla karavana natolik blízko, že i velekněz poznal jejího vůdce. Zamyslel se a pak se obrátil ke svým velmožům.

"Nesměj se dostat dovnitř," řekl. "Přiveďte sto bojovníků! Jakmile vetřelci budou pod hradbami, vyrazíme a pobijeme je!"

Kněz, který se předtím Kademu vzepřel, znovu promluvil.

"Ale La před mnoha měsíci slíbila Tarzanovi naše přátelství, neboť ji zachránil před slonem," oponoval.

"Mlč!!!!" zvolal Kade. "Do města nevzkročí! Pobijeme je, a až se to La dozví, bude již pozdě. Rozumíš?! Kdo se mi v tom pokusí zabránit, vlastní rukou ho zabiji! Rozumíte všichni?!" A varovně pohrozil rukou.

Manu, malá opička, slyšela vše. Znala Tarzana - jako ostatně všechny opice v těchto končinách - a věděla, že je jejich přítelem a ochráncem. Oparští pro ni nebyli ani šelmami, ani lidmi. A už vůbec ne přáteli. Znala je jako nelítostné bytosti, které se živí masem jejích druhů. Proto byla tím, co vyslechla, znepokojena. Vždyť velkému Tarmangani jde o život!

Škrábaje se v šedém zátylku, usilovně přemýšlela, jak Tarzanovi pomoci. Krabatila tvář, jako by svými posunky chtěla Oparským nahnat strach. Ukryta za žulovým kvádrem dál sledovala, co se děje. Ráda by seskočila a pustila se do spiklenců, ale zároveň podvědomě cítila, že by tím ničeho nedosáhla. Jen by se na ni snesl déšť kamenů, jimiž ty divoké bytosti dokáží metat s nebývalou silou a přesností.

Neměla takovou schopnost, aby cokoli vymyslela. Přesto se o to snažila ze všech sil. Nedala se vyrušit spadlým listem či bzující mouchou - a dokonce si nevšimla ani tučné housenky, která ležela před ní.

V jednom nestřeženém okamžiku zahlédl Kade opičku, jak šplhá po zřícenině. Bylo to dobrých padesát stop od místa, kde spolu se svými bojovníky číhal na nezvané hosty. Protože v ruinách města pobíhal bezpočet podobných opiček, nevěnoval jí valnou pozornost a ani si nepovšiml, kam zmizela.

Manu se bála tmy, a tak se snažila doběhnout ke karavaně co nejrychleji. Často se ohlížela napravo i nalevo. Sotva dorazila k osamělému útesu, pod nímž se vetřelci náhle zastavili, vyšplhala nahoru. Tady na chvíli usedla, aby nabrala dech a zklidnila divoce bijící srdce. Pak vyhledala místo, odkud bylo nejlépe vidět. Opravdu, byl to Tarzan, a s ním spousta Gomangani!

Černoši právě sbíjeli dlouhé rovné tyče a rovnali je na zem vedle sebe. Napříč pak připevňovali menší, vzdálené od sebe necelou stopu, čímž vytvořili jednoduchý, leč pevný žebřík. Proč tak činí, Manu nechápala. Netušila ani, že cizinci vůbec nemají v úmyslu vstoupit do města, takže jim od Oparských nehrozí žádné nebezpečí. Cítila jen, že Tarzanovi jde o život, a proto nelenila a spěchala jej varovat.

"Tarzane!" volala v řeči opů. "Tarzane!"

Muži obrátili zrak směrem, odkud zvuk vycházel.

"To jsem já, Manu," pokračovala opička. "Přicházím ti říci, abys nechodil do města. Za hradbami na tebe čekají, aby tě zabili!"

Jakmile černoši zjistili, že hlas patří malé opičce, vrátili se ke své práci. Bílý muž choval se pak zcela nevšímavě. Manu nebyla překvapena, že jí domorodci nerozumějí - ale proč neodpovídá Tarzan?

Znovu a znovu jej volala, velký Tarmangani však mlčel. Co se stalo, že nedbá varování? Nakonec Manu zanechala dalších pokusů a smutně pohlédla k Oparu. Byla již tma. Manu se zachvěla - bála se sama vydat do údolí, kde se to v noci jen hemžilo nepřáteli. Sklonila hlavu, kolena objala tlapkami a žalostně kňučela - nešťastná, bezmocná a opuštěná. Jakkoli bylo místo na útesu těsné, přece stačilo k tomu, aby tu přečkala noc. Viděla, jak černoši přistavují žebřík ke skále. A pak ve světle měsíčních paprsků zahlédla Tarzana, jak je vyzývá, aby vylezl nahoru. Ještě nikdy s nimi nezacházel tak hrubě a nevybíravě!

Jeden za druhým počali domorodci stoupat po žebříku, k čemuž je bílý muž pobízel ostřím svého kopí. Konečně vylezl nahoru i on a všichni společně zmizeli ve skalní sluji. Trvalo dosti dlouho, než se opět vynořili. Každý nesl dva těžké předměty, podobné velkým kamenům, z jakých byly postaveny hradby města. Břemena skládali na okraj skaliska, odkud je pak shazovali dolů. Sotva svrhli celý náklad, sestoupili sami. Bílý muž šel tentokrát první. Pod útesem naložili předměty na záda a dali se ihned na cestu k soutěsce, vedoucí z údolí.

Kdyby byla Manu člověkem, snad by jí počínání Gomangani připadalo podivné, ale protože byla pouhou opicí, spokojila se s tím, co viděla. Víc o tom nepřemýšlela. Věděla, že lidé mají nepředvídatelné způsoby. Proč si Gomangani, kteří se nedokáží pohybovat pralesem tak snadno a rychle jako jiná zvířata, ještě přitěžují různými přívěsky či koží, kterou obepínají kolem pasu? Kdykoli Manu něco podobného napadlo, byla ráda, že není člověkem - tou podivnou a pošetilou bytostí...

Konečně usnula. Zdálo se jí, že si jen na chvíli zdřímla, ale když znovu otevřela oči, jitřní světlo se již rozlévalo údolím. Za útesy mizel poslední člen karavany. Manu se podívala ze skaliska a chystala se k návratu. Dříve se však musela přesvědčit, že je kolem bezpečno. Nablízku by mohl být Sheeta, leopard, a číhat na kořist.

Mezi balvany našla místo, odkud bylo vidět na cestu. Vtom zahlédla něco, co ji znovu znepokojilo. Zpoza hradeb města vyrazil zástup bojovníků! Kdyby to uměla, napočítala by jich rovnou stovku. Zdálo se, že ozbrojenci směřují rovnou k vyvýšenině, kde seděla. Bedlivě je sledovala, rozhodnuta vrátit se teprve poté, až přejdou kolem. Domnívala se, že se vydali za ní - nebyla schopna uvažovat jinak. Skryla se proto za útes a nespouštěla příchozí z očí. Jakkoli byla neklidná, cítila, že by se jí podařilo uniknout, neboť než by za ní vyšplhali, byla by dávno pryč.

Mířili přímo ke skalisku. Pak ale prošli kolem, nedávající se napravo ani nalevo. Náhle Manu svítl - ti lidé pronásledují Tarzana! Na to, že ji předešlého dne nebral na vědomí, dávno zapomněla. Teď mu hrozilo nebezpečí! Napadlo ji rozběhnout se za ním a varovat jej, ale bála se pustit tak daleko od města. Mohli by ji cestou objevit!

Zůstala tedy sedět na skále, dokud Oparští nepřešli. Viděla, jak průsmykem mezi útesy směřují k místu, kam se ubíral Tarzan se svou družinou. Nyní již nepochybovala, že mu jsou v patách. Sešplhala po příkré stěně a spěchala k městským hradbám. Zda pojala nějaký plán, těžko říci. Snad ji něco napadlo, když seděla na vrcholku skaliska a viděla, jak Kade a jeho bojovníci sledují Tarzanovu stopu, snad cestou k městu. Nebo jí sama Prozřetelnost seslala myšlenku z oblak?

* * *

La, velekněžka Oparu, se koupala ve společnosti svých družek v jezírku chrámové zahrady. Náhle byla vyrušena vřiskem, který se ozval z koruny přilehlého stromu. Pohlédla vzhůru a spatřila malou šedou opičku, jejíž krabaty obličej vypadal nadmíru ustaraně.

"La!" volala Manu v řeči opů. "Chtějí zabít Tarzana! Chtějí zabít Tarzana!"

Velekněžka zbystřila pozornost. Rozuměla řeči opů, a především - zaslechla Tarzanovo jméno.

"Co se děje, Manu?" zeptala se opičím způsobem. "Je to mnoho měsíců, co byl Tarzan v Oparu. Teď tu není. O čem mluvíš?"

"Viděla jsem ho," pištěla Manu. "Viděla jsem ho minulou noc s mnoha Gomangani. Byli u velké skály v údolí za městem. Vylezli nahoru, vstoupili do jeskyně a pak se vrátili s velkými kameny. Shodili je dolů, naložili a odešli. Tam..." A ukázala tlapkou, kudy karavana vešla do soutěsky.

"Jak víš, že to byl Tarzan?" ptala se La.

"Což Manu nepozná svého bratrance a přítele?" odpověděla opička. "Na vlastní oči jsem ho viděla. Byl to Tarzan!!!"

La se zamyslela. Dosud Tarzana milovala. Ani povinný sňatek s veleknězem nedokázal její cit utlumit. Je psáno v knihách Oparu, že velekněžka chrámu Plamenného boha se musí v určitý rok po svém zasněžení provdat. Mnoho

měsíců toužila po svém zachránci. Ten však její lásku neopětoval, a nakonec sama pochopila, že se tak nikdy nestane. Smířena s osudem, stala se ženou Kadeho.

Jak mýjely měsíce a Tarzan se do Oparu nevracel, ač tak kdysi slíbil, nabyla dojmu, že zemřel. A láska k němu se zvolna měnila v blednoucí vzpomínku. Zpráva, že žije, rozjitřila staré rány. Zprvu pochopila jen tolik, že Tarzan je nedaleko Oparu, leč teď bylo jasné, že mu hrozí nebezpečí. Jaké, nevěděla.

"Kdo chce zabít Tarzana?" naléhala.

"Kade, Kade!" volala opička. "Je s ním mnoho mužů a jsou Tarzanovi v patách!"

La vyskočila z vody, sebrala šaty a vyrazila zahradou k chrámu.

"Musíš jej obětovat!"

Kade a jeho bojovníci, ozbrojení kyji a noži, sestupovali z vrcholku skalnatého ostrohu do údolí. Sledovali stopu bílého muže a jeho černých společníků. Kráčeli zvolna, neboť zjistili, že ani cizinci nemají nikterak úspěch. Proč tomu tak bylo, zůstávalo jim záhadou. Nemohli tušit, že karavana je obtěžkána nákladem. A pak - velekněz neměl v úmyslu pustit se s vetřelci do boje za bílého dne - chtěl je překvapit v noci a s pomocí svých ozbrojenců rozpráší jejich tábor. Stopa byla dobře čitelná. Pronásledovatelům nehrozilo, že by z ní mohli sejít, a tak postupovali klidně, míříce po úbočí skalisek do doliny.

Blížilo se poledne, když stanuli nedaleko trnové ohrady, lemující nevelký palouk. Nad primitivním hrazením se vznášel slabý sloupek dýmu ze skomírajícího ohně. Bylo to nepochybně tábořiště těch, které hledali!

Kade nařídil bojovníkům, aby se skryli v křoví, které roubilo mýtinu, a jednoho z nich vyslal na zvědy. Muž se za okamžik vrátil se zprávou, že ležení je opuštěno. Tehdy Kade vyrazil se svou suitou vpřed. Proklestili si cestu trnovým a uvnitř ohledali stopy, aby zjistili, jak početná je Tarzanova družina.

Procházaje tábořištěm, spatřil velekněz na konci ohrady cosi podivného. Blížil se k onomu místu opatrně, neboť se mu zdálo, že jde o člověka. S napíraženými palicemi následovali jej válečníci, aby i oni zjistili, co se v houští skrývá. Ledva přišli blíž, strnuli úžasem - před nimi leželo nehybné tělo Tarzana z rodu Opů!

"Plamenný bůh pomstil znesvěcení svého oltáře!" zvolal nejvyšší kněz. Oči mu hořely vzrušením. Leč jeden z modloslužebníků, kteří Kadeho doprovázeli, se sklonil k postavě a přiložil jí ucho k hrudi.

"Není mrtev," zašeptal. "Pouze spí."

"Chopte se ho!" zavelel Kade, a vzápětí se na spáče vrhla celá smečka huňatých skrčků. Nekladl sebemenší odpor, a tak byl ve chvíli pevně spoután.

"Odneste ho, ať na něho Plamenný bůh vidí!" nařídil velekněz.

Mužici odvěkli zajatce do středu tábořiště, kam svítilo nejprudší slunce. Velekněz vyňal zpoza opasku obětní nůž, zašermoval jím nad hlavou a přikročil k nehybnému tělu. Ostatní vytvořili kolem oběti kruh, někteří se pak postavili přímo za Kadeho.

Zdálo se, že váhají. Jejich tázavé pohledy měřily střídavě velekněze a zajatce. Tu a tam obřadně vzhledli k oblakům na sluneční kotouč. Ač pochybovali o správnosti svého počínání, jen jeden z nich dokázal zvednout proti nejvyššímu hodnostáři hlas. Byl to týž kněz, který se mu vzepřel již několikrát.

"Kade," řekl, "nepřísluší ti obětovat kohokoli Plamennému bohu. To smí jen La, velekněžka a královna. Bude se jistě hněvat, až se dozví, co jsi učinil!"

"Mlč, Dooth!" okřikl jej Kade. "Já jsem veleknězem Oparu! Já jsem manželem královny La! Mé slovo je v Oparu zákonem! Chceš-li zůstat knězem a naživu, mlč!!!"

"Tvé slovo není zákonem," oponoval kněz. "Rozzlobíš-li La, nebo Plamenného boha, budeš potrestán jako kdokoli jiný! Učiniš-li tuto oběť, rozzlobíš oba!"

"Dost!!!" osopil se na rebelanta Kade. "Plamenný bůh ke mně promluvil a žádal, abych ztrestal toho, kdo znesvětil jeho chrám."

Poklekl k zajatci a položil mu nůž k srdci, rozhodnut zasadit v příštím okamžiku smrtící úder. A tehdy slunce zašlo za mrak a mýtinu pozřel stín.

Z kruhu kněží zaznělo mručení.

"Pohléd'!" upozornil Kadeho jeho věčný odpůrce. "Plamenný bůh se hněvá! Skryl svou tvář před muži Oparu!"

Kade se zarazil. Pátřavě pohlédl na mrak, který zastřel tvář Plamenného boha. Pak se zvolna zvedl, vztáhl ruce k oblakům a zůstal nehnutě stát, jako by čemusi naslouchal. Konečně oslovil shromáždění.

"Kněží Oparu," pravil. "Plamenný bůh promluvil k nejvyššímu z vás. Ne, nehněvá se. Chce však se mnou hovořit o samotě. Nařizuje, abyste odešli do džungle a vyčkali, dokud ke mně nesestoupí. Až bude čas, zavolám vás zpátky! Jděte!"

Většina kněží ihned uposlechla, leč vzpurný Dooth stále váhal.

"Odejděte!" opakoval Kade.

Na ta slova se podrobili i zbylí modláři a zamířili do pralesa. Sotva poslední z nich zmizel mezi stromy, pohládl na tvář nelítnostného velekněze vítězný úsměv. Znovu se sklonil nad obětí. Ale protože podvědomě cítil strach z nadpřirozených sil, opakovaně pohlédl k oblakům. Byl rozhodnut sprovodit Tarzana ze světa, jakmile Dooth odejde, leč bázeň jako by mu svazovala ruce - čekal na chvíli, až Plamenný bůh znovu odhalí svou tvář a dá tak svolení k vykonání oběti. Velký mrak však neodplouval a Kade byl stále neklidnější. Několikrát již pozvedl nůž k osudovému bodnutí, ale pověrčivost mu v tom vždy zabránila.

Čas plynul a slunce se neobjevovalo. Konečně se zpoza mračen zatřpytil první paprsek. Velekněz se sklonil nad Tarzanem a čekal. Jak pomalu se však k němu Plamenný bůh blížil!

Kademu plály oči dychtivostí. Ještě okamžik, a Plamenný bůh uzří svou oběť! Zvedl nůž a napřáhl. Vtom do ticha zazněl pronikavý ženský hlas.

"Kade!!!"

Jediné slovo proniklo veleknězem jako blesk z azurové oblohy. Třímaje dosud dýku, otočil se po hlase. Na kraji pralesa stála velekněžka La, doprovázena Doothem a několika jeho věrnými.

"Co to znamená?!" vzkřikla královna Oparu, neskrývající hněv, a zamířila Kademu vstříc.

Velekněz se neochotně zvedl.

"Plamenný bůh žádá smrt tohoto pohana!" řekl.

"Lžeš!" přerušila jej La. "Plamenný bůh vyslovuje svá přání jen ústy své velekněžky. Opět odporuješ vůli královny?

Víš, že rozhoduje i o tvém životě a smrti. Staré legendy vyprávějí, že na oltáři Plamenného boha byl obětován nejjeden vzpurný velekněz. A nic nebrání tomu, aby nemohl následovat další. Zkroť svou pýchu a touhu po moci, nechceš-li se sám zahubit!"

Kade skryl nůž a vstal, vrhaje na Dootha, jemuž přičítal svůj nezdar, nenávistné pohledy. Nečekaný příchod velekněžky jej pokořil, ale ti, kdo ho znali, věděli, že se svého záměru nevzdá. A pak - měl ve městě stále dosti přívrženců. Jen málokdo věřil, že se La odváží poštvat je proti sobě, pokud zbaví velekněze úřadu. Již tím, že všemožně oddalovala svůj sňatek s Kadem, nemálo obyvatel Oparu popudila. Její láska k Tarzanovi byla jim solí v očích. Nakonec k svatbě přivolila, avšak svou nenávist vůči veleknězi dál nijak neskrývala. Mnozí Oparští, jejichž osudy závisely na královnině přízni, se sami sebe tázali, kam až může La ve svém vzdoru dojít.

Nebylo žádným tajemstvím, že Kade proti ní strojí úklady, jak a kde může. Zasvětil do nich i kněžku Oah, která dosud mamě usilovala o velekněžčin úřad. Kdyby se podařilo La odstranit, zaujala by bezpochyby její místo. Kadeho by pojala za manžela a nechala ho vládnout. Leč oba spiklenci byli svázáni pověřivým strachem z pomsty Plamenného boha, a tak byl život La zatím v bezpečí. Stačila však jediná jiskřerka, aby se plamen zrady v jejich srdcích rozhořel naplno.

Tím, že La nedovolila veleknězi obětovat Tarzana, nezneužila nikterak své pravomoci. Avšak nyní závisel její další osud na tom, jak se k zajatci zachová. Kdyby se ho snažila zachránit či mu jakýmkoli způsobem projevila přízeň, vyřkla by zároveň svůj vlastní ortel. Nezdálo se pravděpodobné, že by se mohla bezrestně odvážit propustit vězně na svobodu. Kade i ostatní napjatě sledovali, jak se blíží k oběti. Stanula nad nehybným obrem se skloněnou hlavou.

"Je snad již mrtev?" zeptala se.

"Když nás velekněz poslal do džungle, ještě žil," upozornil Dooth. "Je-li mrtev, pak proto, že ho Kade zabil!"

"Nezabil jsem ho!" zvolal nařčený. "To přísluší jen veleknězce. Plamenný bůh se na tebe dívá, královno Oparu. Zde je nůž a zde oběť!"

* * *

A tak, díky nevyzpytatelným cestám osudu, dostal se Tarzan znovu do zapomenutého města bájně Atlantidy.

Dopravili ho tam na královnin příkaz, zatímco byl omámen práškem, který mu Kraski přimíchal do kávy.

Byla noc, když otevřel oči, udiven tmou a tichem, které jej obklopovaly. Ležel na hromadě houní nezraněn. Pozvolna se rozpomínal na vše, co se událo, než upadl do bezvědomí. Konečně si uvědomil, že byl oklamán.

Zvolna se zvedl. Kromě slabé závratě se cítil docela dobře. Opatrně počal pátrat rukama před sebou a našlapovat krok za krokem. Po chvíli nahnatal kamennou zeď. Jeho vězením byla nevelká místnost, do které vedly dvojce dveře.

Nezbývalo než spolehnout se na čich a hmat. Ty mu napověděly, že by mohl být v jakémsi sklepe. Sotva účinky bohlavu pomínuly, Tarzan se zcela probral, a tehdy usoudil, že v podobné kobce není poprvé.

Náhle odkudsi shora zazněl pronikavý výkřik. V té chvíli si zajatec vzpomněl, kde ho již jednou slyšel a odkud je mu povědomý zatuchlý pach. Ano, byl v podzemním sklepení Oparu!

Nad ním, ve své komnatě, převalovala se na lůžku velekněžka, nemohouc usnout. Příliš dobře věděla, čeho si její lid žádá a jaké úmysly chová zrádný velekněz. Zнала horlivost poddaných a tušila, že právě jí bude chtít Kade využít ve svůj prospěch. Ne, nedokázala by Tarzana obětovat! Jakkoli byla kněžkou krvavého kultu a panovnicí polozvířecího národa, byla také milující ženou. Podvkráte unikl smrti z jejich rukou. Láska byla nakonec silnější než žárlivost a slepota. Pokud bude žít, nedopustí, aby ten, koho milovala, byl utracen, byť její cit zůstal neopětován!

Oné noci stála před hádankou, jejíž rozluštění nebylo v její moci. To, že byla ženou velekněze, zbavovalo ji jakékoli naděje, že by se mohla stát družkou Tarzanovou. Přesto byla rozhodnuta udělat pro jeho záchranu vše. Což ho neujistila, že kdykoli přijde do Oparu, bude uvítán jako přítel? Vliv velekněžův, stejně jako jeho zášť vůči Tarzanovi, byly však značné. A četla je i ve tvářích bojovníků. Dříve či později bude nařčena ze zrady - postačí k tomu sebemenší náznak, že odmítá přinést Tarzana jako oběť Plamennému bohu.

Bylo po půlnoci, když do její ložnice vstoupila jedna z knězek, které držely stráž přede dveřmi.

"Dooth chce s tebou mluvit," zašeptala.

"Je pozdě," odpověděla velekněžka. "A mužům je do těchto míst vstup zakázán. Jak se sem dostal a proč přišel?"

"Řekl, že přichází na pomoc, neboť ti hrozí nebezpečí," vysvětlila dívka.

"Přiveď ho tedy," souhlasila La. "Ručíš mi svým životem, že se o tom nikdo nedoví!"

"Budu mlčet jako kameny oltáře," příslibila kněžka. Pak se otočila a vyšla z komnaty. Za okamžik se vrátila, vedouc kněze, který stanul a složil vládkyni poklonu. La pokynula dívce, aby se vzdálila, a pohlédla Doothovi do očí.

"Mluv!" vyzvala jej.

"Všichni víme o tvé lásce k bílému muži," začal. "Nepřísluší mi, abych soudil činy své královny. Jsem však rozhodnut ti sloužit, a ne spřádat proti tobě úklady."

"Co tím míníš?" nechápala velekněžka. "Kdo mě chce zradit?"

"Kade, Oah a několik kněží právě teď osnují plán, jak se tě zbavit. Mají své špehy, kteří tě budou hlídat. Vědí, že chceš bílého muže osvobodit. Někdo ze spiklenců tě přijde přemlouvat, abys nechala zajatce uprchnout. Jsou přesvědčeni, že svolíš. Pak všem rozhlásí, že jsi odsouzenici pomohla na svobodu. Útěk by se bílému muži stejně nepodařil, neboť Kade

nechal všude rozestavit stráže, které by jej lapily, dřív než Plamenný bůh dvakrát vstoupí do pralesa na západní straně. Máš jedinou možnost, jak se zachránit."

"Jaká je to možnost?" ptala se La.

"Vlastní rukou obětovat bílého muže Plamennému bohu!"

Tajemství minulosti

Po snídani příštího dne poslala velekněžka Dootha k Tarzanovi, aby mu donesl jídlo. Vzápětí zaklepala na dveře její komnaty mladá kněžka, sestra Oah. Ještě než promluvila, bylo vládce jasně, že ji posílá Kade a že spiknutí, před kterým ji Dooth varoval, začíná.

Dívka se chvěla strachy - byla ještě příliš mladá a ctěla královnu, o níž věděla, že je nejmocnější ženou v Oparu, mající právo udělit kdykoli ten nejpřísnější trest. La, která byla informována o úmyslech proradného velekněze a jeho kumpánů, čekala klidně, až ji dívka osloví.

Trvalo dlouho, než mladá kněžka sebrala odvalu. Zpočátku mluvila o všem možném, jen ne o tom, proč přišla.

"Nebývá zvykem, aby kdokoli svévolně vstoupil do královniny komnaty," upozornila dívku panovnice. "Jsem však ráda, že přicházíš prokázat službu nejvyšší kněžce v chrámu Plamenného boha."

"Přicházím," osmělila se dívka, "abych ti řekla, co jsem slyšela a co tě bude jistě zajímat."

"Vskutku?" opáčila velekněžka, vrašíc obočí.

"Zaslechla jsem rozmluvu Kadeho a jeho kněží," pokračovala dívka. "Říkal, že by byl rád, kdyby zajatec uprchl, neboť by se tím zbavil nepříjemné starosti. Domnívala jsem se, že bys o tom měla vědět. Všichni víme, že jsi bílému muži slíbil přátelství a že nemáš v úmyslu jej obětovat Plamennému bohu."

"Znám své povinnosti," zachmuřila se velekněžka, "a není zapotřebí, aby mi je kdokoli připomínal. A znám i svá práva.

Jen já mohu vykonat obětní obřad. Proto jsem Kademu nedovolila, aby tak učinil místo mě. Cizinec zemře třetího dne ve svatyni Plamenného boha. Stane se tak mou vlastní rukou."

Účinek jejích slov byl přesně takový, jaký očekávala. Dívka neskrývala své překvapení. Nevěděla, co říci, neboť s něčím podobným ani ona, ani nikdo jiný ze spiklenců nepočítali. Vypravila ze sebe omluvu a opustila pokoj.

Jakmile odešla, neubránila se La úsměvu. Nikdy by ji nenapadlo Tarzana obětovat - o tom však mladá kněžka nemohla mít nejmenší tušení.

Ta se zatím vrátila k veleknězi a vše mu vypověděla. Kade byl zmaten. Nepřál si, aby byl Tarzan utracen - naopak, chtěl dohnat královnu k nepředloženému činu, jímž by vzbudila hněv kněží a obyvatel města, kteří by v odplatu žádali její život.

Také Oah hryzla rty, když se dověděla, co má velekněžka v úmyslu. Ještě nikdy nebyla naplnění svého snu tak blízko jako nyní! Chvilí neklidně přecházela komnatou, usilovně přemýšlejíc. Poté oslovila velekněze.

"La toho muže miluje," řekla. "A chce-li jej obětovat, pak jen ze strachu před hněvem lidu. Miluje ho víc než kdy tebe.

Bílý muž to ví a spoléhá na to. Vyslechni, Kade, věrnou Oah! Pošleme k Tarzanovi některou kněžku, a ta mu poví, že přichází od La, která jí nařídila ukázat zajatci cestu z Oparu. Zavede Tarzana k našim bojovníkům, a až bude mrtev, obviníme La ze zrady. Kněžka, která vysvobodí Tarzana z vězení, musí dosvědčit, že jednala na rozkaz své paní. Lid i kněží budou pobouřeni, a ty pak požádáš o královninu hlavu. Bude to snadné a zbavíme se obou najednou."

"Dobrá," souhlasil Kade. "Zítra před úsvitem tvůj plán provedeme, a dříve než Plamenný bůh ulehne ke spánku za hory na západní straně, uvidí novou velekněžku svého chrámu!"

* * *

Oné noci probudil Tarzana skřípot dveří podzemní kobky. Kdosi sňal zámek a uvolnil veřeje. V černé tmě, do níž byla místnost ponořena, nedokázal rozeznat, o koho jde. Zaslechl klapot sandálů a posléze i své jméno. Přichází žena.

"Jsem tady," upozornil. "Kdo jsi a co si přeješ?"

"Tvůj život je v nebezpečí," vysvětlil hlas. "Pojď, následuj mě."

"Kdo tě poslal?" zeptal se Tarzan, snaže se rozpoznat, kdo se za hlasem skrývá. Cítil však jen pronikavou vůni jakéhosi parfému.

"Posílá mě La," odvětila neznámá. "Mám tě vyvést z Oparu."

Tápajíc chvíli tmou, konečně na něho narazila dlaní.

"Tady jsou tvé zbraně," řekla a podala mu oštěp a dýku. Pak jej vzala za ruku a vedla dlouhou křivolakou chodbou, protkanou starobylými schodišti, a poté labyrintem nejrůznějších místností.

Jak dlouho a kudy šli, Tarzan nevěděl. Vzpomněl si, že když mu Dooth přinesl jídlo, slíbil, že na velekněžku se může spolehnout. A tak sotva dívka prohlásila, že přichází od La, následoval ji bez váhání. Jak prorocká byla slova jeho ženy, že na své třetí cestě do tajemného města bude mít nemálo těžkostí! Neměl v úmyslu se tu zdržovat, ale zdálo se, jako by zlato Oparu bylo prokleté.

Hodnou dobu vedla jej neznámá tmou podzemních tunelů, až konečně vystoupali po schodišti, které ústilo venku uprostřed křovisek, zalitých matným svitem měsíčních paprsků. Svěží vzduch působil na oba jako balzám. Průvodkyně dosud nepromluvila ani slova. Po krátkém odpočinku zamířila křivolakou stezkou, vinoucí se hustým lesem kamsi vzhůru.

Z postavení hvězd a měsíce, stejně jako ze sklonu cesty Tarzan pochopil, že směřují do hor, zvedajících se z údolí Oparu. Dosud nikdy nevzkročil do těchto končin, neboť se vždy domníval, že tato krajina je nehostinná a pustá. Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, kolik bujné vegetace se tu nachází! Očekával jen pár zakrslých výhonků a křovin.

Čím výš stoupali, tím jasněji měsíc svítil. Procházeli úzkou úžlabinou, hustě porostlou stromy a keři. Oba mlčeli. Tarzan nebyl nikdy přítelem zbytečných řečí a jeho průvodkyně, jak se zdálo, si s ním v tomto směru v ničem nezadala. Ti, kdo putují daleko, zpravidla neplývají slovy.

Hvězdy zvolna bledly v úsvitu nového dne, když oba poutníci vystoupili na vrchol skalní stěny. Obloha byla čím dál

jasnější. Zde se konečně žena zastavila. Tarzan pohlédl dolů a spatřil kotlinu, porostlou obrovitými stromy. V dále pak uviděl obrysy jakési zříceniny, lesknoucí se v paprscích vycházejícího slunce. Pootočil hlavu a užasl - jeho průvodkyně byla sama La, velekněžka Oparu!

"Ty?!" zvolal. "Teď bude mít Kade konečně důvod zbavit tě úřadu!"

"Nebude k tomu mít příležitost!" odpověděla velekněžka. "Nikdy se do Oparu nevrátím!"

"Jakže?" divil se Tarzan. "Nikdy se nevrátíš do Oparu? A kam tedy jdeme? Kam mě vedeš?"

"Jdu s tebou," zněla odpověď. "Nemusíš mě milovat. Chci jen, abys mi pomohl utéci z Oparu od nepřátel, kteří mě chtějí zabít. Neměla jsem na vybranou. Manu mi prozradila, co chystají. Ať bych tě obětovala, či zachránila, čekal by mě stejný osud. Rozhodli se zbavit mě úřadu, aby mé místo mohla zaujmout Oah a Kade se mohl stát králem Oparu. Nikdy bych tě nenechala zemřít! Věř mi, tohle je jediná cesta k záchraně. Nemohli jsme ani na sever, ani na západ, neboť tam má Kade své bojovníky, připravené tě zabít. I když jsi silný, takové přesile bys jistě podlehl."

"A kam mě tedy vedeš?" opakoval svou otázku Tarzan.

"Zvolila jsem menší ze dvou zel," vysvětlila velekněžka. "V těchto končinách leží neznámá země, opředená pověstmi o podivných zvířatech a ještě podivnějších lidech. Žádný obyvatel Oparu by se sem neodvážil. Existuje-li na světě někdo, kdo by to dokázal, pak jedině ty!"

"Ale jestliže tuto krajinu neznáš, jak je možné, že jsi našla cestu?" divil se Tarzan.

"Znám cestu na vrchol skal - dál jsem nikdy nebyla," přiznala La. "Lví a opice tuhle stezku používají, když přicházejí k Oparu. Kam vede, však neprozradí. S veleopy oparští často válčili. Číhali na ně v údolí, aby je pochytili. Nejednou op byl obětován Plamennému bohu. To vše se dělo před mnoha lety. Opi z údolí Oparu jsou stateční a silní - silnější než gorily Bolgani. Snad v jejich žilách koluje krev lidí."

"Proč musíme projít tímhle údolím?" naléhal Tarzan. "Jistě je tu i jiná cesta!"

"Není," potřásla hlavou velekněžka. "Všechny hlídají Kadeho bojovníci. Uniknout můžeme jen tudy. Musíme se dostat na druhou stranu hor."

Tarzan shlížel do zalesněné doliny, přemítaje, co dál. Kdyby byl sám, jistě by této cesty nepoužil. Spoléhal by se na vlastní síly a prošel by údolím Oparu, i kdyby tu měl narazit na velekněžovy ozbrojence. Leč nebyl sám. Měl s sebou ženu - a navíc ženu, které vděčil za svou svobodu. Vždyť jej zachránila, přamálo dbajíc sama na sebe!

Nejschůdnějším se zdálo obejít dolinu po úbočí hor. Avšak tajuplné ruiny, které zahlédl v dále, podněcovaly jeho zvědavost. Nevěřil, že údolí obývají toliko divoké šelmy. Ona stavba byla nepochybně dílem lidských bytostí - snad obyvatel bájně Atlantidy, snad dokonce samotných Oparanů. I to, co z ní zbylo, svědčilo o její někdejší okázalosti, jakou se honosily královské paláce.

Tarzan neznal strach, jen obezřelost, vlastní všem šelmám. V džungli by nebyl váhal pustit se do boje s kýmkoli z jejich čtvernohých obyvatel, spoléhaje na svou sílu a inteligenci. Ale co když se tu střetne s lidmi? Těm by pravděpodobně podlehl. Jistě bude moudřejší, až prohledá zříceninu. Možná tu narazí jen na lvy či opice. A s těmi nejspíš vyjde po dobrém! Jistě bylo jen tolik, že údolí nelze přejít jinudy než právě touto cestou.

"Pojďme!" vyzval velekněžku a vykročil po srázu směrem ke zřícenině.

"Chceš jít tudy?" divila se.

"Proč ne?" odvětil. "Je to nejkratší cesta údolím, a pak - půjdeme-li po ní, budeme brzy za horami."

"Ale já se bojím," přiznala velekněžka. "Jen Plamenný bůh ví, co nás čeká dole v džungli."

"Numa a Mangani - a z těch strach nemám!"

"Ty se nebojíš ničeho," namítla La. "Ale já jsem jen žena."

"Zemřít můžeme pouze jednou," řekl Tarzan. "A až přijde čas, stane se. Kdybych se bál o život, byl by jen samou starostí. Půjdeme nejkratším směrem. Určitě uděláme nejlíp."

Vydali se tedy dobře patrnou stezkou mezi křovisky. Cestou přibývalo stromů, takže záhy procházeli hustým lesem. Tarzan byl neustále ve střehu. Na zemi bylo množství zvířecích stop a zřetelné otisky lvích tlap. Syn divočiny se několikrát zastavil a naslouchal. Pak zvedl hlavu a nasál vzduch.

"Zdá se mi, že v údolí jsou lidé," usoudil. "Dokonce mám chvílemi pocit, že nás někdo pozoruje. Ať je to kdokoli, je velmi chytrý. Drží se v uctivé vzdálenosti, a proto cítím jeho pach jen slabě."

La se rozhlédla a přitiskla se k Tarzanovi úžeji.

"Nic nevidím," řekla.

"Já také ne," přitakal Tarzan. "Ani nedokáži určit směr. Ale jsem přesvědčen, že jsme sledováni. Někdo je nedaleko a počíná si velmi obezřele. Vítr je vysoko, a i kdyby vál proti nám, nezjistili bychom nic. Počkej zde, půjdu se podívat!" A vyhoupl se do větvi s mrštností Manu, malé opičky.

Po chvíli znovu seskočil ke své průvodkyni.

"Je to tak," potvrdil. "Někdo tu je. Nevím, zda je to člověk, či op, neboť jeho výpary jsou velmi neobvyklé. Brzy se to dozvíme. Pojď!"

Zvedl velekněžku na ramena a vyšvihl se i s ní na strom.

"Takhle mu potrvá déle, než zachytí naši stopu," vysvětlil. "Musel by být velmi chytrý, aby se za námi vydal nahoru."

La v duchu obdivovala jeho sílu. Jak snadno ji přenáší z větve na větev a jak rychle si klesá cestu porostem!

Náhle Tarzan stanul na mohutné haluzi, rozhoupané větrem.

"Podívej!" vyzval La a ukázal před sebe.

Velekněžka pohlédla tím směrem a mezi listovím uviděla nevelkou mýtinu, obehnanou kůly. Za nimi probleskovalo několik chýší podivného vzezření. Tarzan přeskočil na sousední větev a sesadil La z ramen. Pak se počal plížit vpřed.

La jej beze slova následovala - jako všichni Oparští i ona uměla lézt po stromech.

Konečně dorazili k místu, odkud přehlédli celou osadu. Chatrče, zvící včelích úlů, se nijak nelišily od příbytků afrických

domorodců. Nestály však na zemi, nýbrž byly zavěšeny na konopných provázcích, připevněných k větvím. Z každé chýše viselo pak dolů ještě jedno lano. Nikde ale nespátřili žádný vchod, kudy by se dalo vejít dovnitř - jen několik málo otvorů nad podlahou, každý o průměru sotva pěti palců!

Na palouku se objevilo několik vesničanů - stejně podivných, jak podivné bylo jejich sídliště. Tarzan se dosud s nikým takovým nesetkal. Byli to černoši, ale zcela odlišní od svých příbuzných z jiných částí kontinentu. Všichni byli nazí, vysocí a svalnatí. Jejich nohy vypadaly mnohem kratší než ruce a tváře měly v sobě cosi opičího - husté brvy, nízké čelo a podivně zkosenou lebku.

Náhle Tarzan zahlédl jednoho z domorodců, jak šplhá po provaze, zavěšeném uprostřed podlahy chatrče. Konečně pochopil, k čemu lano slouží. Bylo to stejně jednoduché jako důmyslné.

Někteří divoši seděli s nohama zkříženými pod sebou a jedli. Jedni trhali syrové maso z kostí, druzí se krmili ovocem. Byli tu muži i ženy různého věku, mladí i dospělí, avšak ani jediný sešlý stařec či stařena. Byli téměř lysí - až na chomáčky řídkého chmýří, které jim rašilo na skráních.

Jen tu a tam prohodili pár slov. Většina výrazů se však podobala více zvířecímu mručení než lidské řeči. Po celou dobu, co je Tarzan pozoroval, se ani jediný z nich neusmál. I tím se lišili od svých afrických druhů, kteří se smějí rádi, často a většinou bez příčiny.

Syn divočiny byl rád, že zavítal právě sem, neboť objevil další zcela neznámý kmen. Ač se rozhlížel na všechny strany, nikde neviděl jedinou nádobu či ohniště. Zato se všude kolem povalovaly oštěpy a dřevěné palice s masivním kovovým koncem. Svou řemeslnou dokonalostí a uměleckým provedením vzbuzovaly v Tarzanovi neskrývaný úžas. Také příbytky byly zbudovány velmi důmyslně. Ohrada pak byla dosti pevná, aby chránila osadu před útoky šelem. Dívající se na tuto podivuhodnou vesnici a její obyvatele, zjistili oba poutníci, že se k nim z lesa blíží postava, podobná těm v osadě. Nedlouho poté se spustila z větve, přesahující kolovou hradbu a zamířila k ostatním. Vesničané přivítali přichozího netečnými pohledy. Ten se posadil mezi ně a jako by jim cosi sděloval. Tarzan sice neslyšel, o čem hovoří, ale z jeho posunků se zdálo, že svým druhům líčí, jak v lese spatřil dvě podivné bytosti. Byl to týž muž, který Tarzana a La sledoval a jemuž zakrátko zmizeli z dohledu.

Jeho vyprávění vesničany očividně vzrušilo. Někteří vstali, a pohupující se v kolenou, počali mávat zbraněmi. Tvářili se přitom stále stejně strnule. Po chvíli znovu usedli, jako by se nic nebylo přihodilo.

Náhle pralesem zazněl pronikavý skřek, který v Tarzanovi oživil dávné vzpomínky.

"Bolgani," zašeptal.

"Velká opice," dodala kněžka a zachvěla se.

Konečně ji uviděli. Byla to gorila - obrovská gorila, jakou Tarzan ještě nikdy nespátřil. Kráčela vzpřímeně, aniž se předními tlapami dotýkala země. Neměla podobu člověka - svou příbuznost s lidskou rasou připomínala více svým chováním. Pozoruhodné bylo, že měla na sobě ozdoby - ale jaké ozdoby! Na předních tlapách se jí třpytily různé náramky, na zadních masivní kruhy a kol pasu řetěz - a to vše z ryzího zlata! Lord Greystoke nic podobného dosud neviděl. Dokonce ani v pokladnici Oparu!

Znovu se ozval mohutný řev, přerývající ticho pralesa. V té chvíli ženy a děti vyšplhaly do příbytků a muži vyrazili k bráně osady. Před ní se gorila zastavila a opět vydala pronikavý skřek. Tentokrát se mnohem více podobal tomu, co Tarzan znal jako řeč svých opích soukmenovců.

Smrtící oštěp

Sotva gorila vešla do osady, bojovníci uzavřeli bránu a uctivě před ní ustoupili. Gorila zamířila přímo do středu vesnice.

Tam zaujala zpupný postoj a rozhlédla se.

"Kde jsou samice a mláďata?" vyštěkla. "Zavolejte je!"

Ženy a děti, ukryté v chýších, jistě slyšely, oč gorila žádá, leč zůstaly uvnitř. Bojovníci přešlapovali na místě, neskrývajíce strach.

"Zavolejte je!" opakovala gorila. "Nebo je přiveďte!"

Jeden z bojovníků si dodal odvahy a promluvil.

"Naše vesnice již poslala tento měsíc ženu," namítl. "Nyní je řada na našich sousedech."

"Mlč!!!" okřikl jej veleop a učinil několik výhrůžných kroků vpřed. "Gomangani nesmějí odpírat mocným Bolgani!"

Mluvím k vám jménem Velkého Numy, krále. Uposlechněte, nebo zemřete!!!"

Třesoucí se černoši počali svolávat ženy a děti, leč marně. Bolgani se jala netrpělivě rozhazovat tlapami.

"Přiveďte je!!!" řvala.

Muži se rozešli k příbytkům. Po chvíli se vrátili s několika ženami a dětmi, vlekouce je za vlasy. Ač se zdálo, že je litují, nezacházeli s nimi nikterak vybíravě.

Velký černoch, zřejmě náčelník osady, znovu gorilu oslovil.

"Bolgani," pravil. "Bude-li nám Velký Numa stále brát ženy, kdo zbude našim mužům? Pak bude málo dětí a nakonec nikdo z nás nezůstane!"

"Dost!!" přerušila jej gorila. "Na světě je příliš mnoho Gomangani! K čemu jinému byli stvořeni, než aby sloužili Numovi, králi vyvoleného národa Bolgani!"

Takto promlouvaje, prohlížel si veleop ženy a děti. Konečně vybral jednu mladou ženu, u jejíž nohou se krčilo malé děcko.

"Tuto si vezmu," rozhodl a odtrhl dítě od matky, až upadlo a dalo se do pláče. Matka stála chvíli bez hnutí a poté se vrhla k dítěti. Gorila ji uchopila obrovskými tlapami a smýkla s ní o zem.

Náhle se odkudsi z pralesa ozval pronikavý skřek opičího samce. Černoši poděšeně vzhledli do korun přilehlých stromů. Také veleop stočil zrak oním směrem, vrče zlostí. A pak všichni zahlédli v listoví někoho, koho dosud nikdy neviděli - byl to bílý muž, Tamangani, s kůží hladkou jako tělo hada Histaha. V příštím okamžiku se vztyčila cizincova svalnatá

ruka a vypustila oštěp. Kopí prolétlo vzduchem jako blesk a zasáhlo veleopa rovnou do srdce. Gorila zařvala a klesla k zemi, nejevíc známky života.

Ač nikdy neměl Gomangani příliš v lásce, nesnášel Tarzan krutost a vždy stranil slabšímu. A pak - Bolgani byla jeho odedáváným nepřítelem. Vždyť právě gorila byla první šelmou, se kterou bojoval a kterou zabil.

Černoši stáli na mytině jako přimrazení. Tarzan seskočil přímo mezi ně. Vyděšeně couvli, aby vzápětí zvedli oštěpy.

"Jsem přítel," řekl syn divočiny. "Mé jméno je Tarzan z rodu Opů. Skloňte kopí!"

Otočil se a vytáhl oštěp z mrtvé gorily.

"Kdo byl tento opičák, že se odvážil vstoupit do vaší osady, aby odtud odvedl ženy a děti? Proč jste ho nezahnali svými oštěpy?"

"Byl to jeden z Velkých Bolgani," odpověděl bojovník, vystupující jako mluvčí. "Vyslanec krále Numy. Až se Numa dozví, že je mrtev, všechny nás potrestá za to, co jsi spáchal."

"Kdo je Numa?" vyptával se dál Tarzan, pro něhož ono slovo v řeči opů znamenalo pouze lva.

"Numa je král. Žije s Bolgani v Diamantovém paláci."

Numa bylo tedy zřejmě jméno, které přijal vůdce smečky goril, sídlících nedaleko odtud.

Sotva veleop vydechl naposledy, rozběhla se matka k dítěti a vzala je do náručí. Opřena o kolovou ohradu, tiskla je k hrudi a konejšila je. Křičelo více strachy než bolesti. Když se k ní Tarzan přiblížil, polekala se a vycenila zuby. Trvalo hodnou chvíli, než pochopila, že neznámý vlastně její dítě zachránil. Tehdy překonala strach a podala mu je.

Přesvědčiv se, že neutrpělo žádné zranění, vrátil Tarzan děcko matce a zamířil k černošům, kteří zatím opodál vzrušeně rozmlouvali. Když viděli, že přichází, rozestoupili se a vzali jej do svého středu.

"Až se Bolgani dovědí, co se stalo, přijdou a pobijí nás," volali jeden přes druhého. "Můžeme se zachránit, jen když jim vydáme toho, kdo zabil posla krále Numy. Proto musíš s námi do Diamantového paláce. Snad nám Numa odpustí!"

Tarzan se usmál. Ti bláhoví Gomangani se domnívají, že se dá dobrovolně odvést k Numovi! Ač věděl, co mu hrozí, vstoupil-li do osady, byl si zároveň vědom, čeho se může odvážit. Než by černoši stačili napřáhnout kopí, byl by dávno pryč! Nechtěl s nimi bojovat. Raději by odešel v míru. Ale ještě dříve by se rád leccos dověděl.

"Počkejte!" zvolal, "chcete snad zradit přítele, který přišel, aby vás chránil?"

"Nechceme ti ublížit, Tarmangani," ujistňovali ho. "Jen tě odvedeme ke králi Numovi."

"Vyjde to nastejno," upozornil je Tarzan, "protože ten mě nechá zabít."

"Tomu nemůžeme zabránit," řekl náčelník. "Kdybychom tě mohli ochránit, učinili bychom tak. Ale sotva by se Bolgani dověděly, co se přihodilo, potrestaly by nás všechny!"

"Ale proč by se to Bolgani měly dovědět?" namítl Tarzan.

"Vždyť uvidí mrtvolu, až přijdou," zněla odpověď.

"Když ji odneseme, neuvidí ji," opáčil Tarzan.

Černoši kroutili hlavami. Nedokázali sami přijít na tak prosté řešení. Co říká cizinec, je pravda! Nikdo kromě nich přece neví, že byla Bolgani zabita! Zmizí-li mrtvola, nebudou v podezření! Leč kam ji odnést? Obrátili se s touto otázkou na Tarzana.

"Udělám to sám," ujistil je syn divočiny. "Když odpovíte pravdivě, nač se vás zeptám, nikdo nikdy nezjistí, co se tu stalo!"

"Co chceš vědět?" tázal se náčelník.

"Jsem tu cizinec," začal Tarzan. "Rád bych našel cestu z údolí tímto směrem," a ukázal na kraj doliny.

Černoch pohodil hlavou. "Vede tudy cesta," připustil. "Ale nevíme kam. Za horami hoří velký oheň. Nikdo se tam ještě neodvážil. Ani já jsem nikdy neopustil vesnici. Nejdále jsem byl jeden den chůze odtud. Lovil jsem pro Bolgani a sbíral pro ně ovoce a ořechy."

"Nikdo z vás z údolí nevychází?" pokračoval Tarzan.

"Nevím, co dělají v jiných osadách," vysvětlil řečník, "ale lidé z naší vesnice nikdy údolí neopustili."

"Co leží za těmi horami?" zamířil Tarzan prstem k Oparu.

"Nevím," přiznal náčelník. "Jen občas se odtud vracejí Bolgani s podivnými tvory - jsou malí, bílí, mají husté vlasy, krátké křivé nohy a dlouhé ruce. Někdy s sebou berou i ženy, které se jim vůbec nepodobají. Odkud pocházejí, nevím, protože nikdy nic neřeknou. Je to vše, co jsi chtěl vědět?"

"Ano, vše," řekl Tarzan, vida, že víc z černošů nedostane. Bylo mu jasné, že cestu odtud bude muset najít sám.

Rozhodl se seznámit divochy se svým plánem.

"Když odnesu Bolgani, budu pak vaším přítelem?" zeptal se úvodem.

"Ano," přitakal náčelník.

"Dobrá tedy," pokračoval Tarzan. "Chci, abyste u sebe nechali mou bílou ženu, než se vrátím. Kdyby přišly Bolgani, schovejte ji v chatrči. Nikdo nepozná, že je tu s vámi. Co tomu říkáte?"

Černoši se rozhlédli kolem. "Nevidím ji," prohlásil náčelník. "Kde je?"

"Když mi slíbíš, že ji u sebe schováš, přivedu ji," odpověděl Tarzan.

"Neublízím jí," slíbil černoch. "Ale nevím jak ostatní."

Tarzan se otočil k mužům, kteří zatím bedlivě naslouchali jeho rozmluvě s náčelníkem.

"Přivedu do vaší vesnice svou bílou ženu," opakoval, "a vy ji nakrmíte a poskytnete jí přístřeší. Odsu Bolgani a vy budete v bezpečí. Pamatujte - než se vrátím, nesmí jí být ublíženo!"

Tarzan záměrně vydával velekněžku za svou ženu. Černoši by sotva pochopili, kým La opravdu je, a pak - doufal, že k němu nyní domorodci cítí alespoň trochu vděčnosti a o jeho chráněnkou se postarají. Zavolal tedy na La, která v příštím okamžiku seskočila ze stromu a dopadla mu přímo do náruče.

"Zde je," pravil Tarzan. "Střežte ji bděle! Zjistím-li, že ji někdo zkrivil vlas, půjdu a řeknu Bolgani, co se stalo." A ukázal

na mrtvolu gorily.

La k němu vzhlédla se strachem v očích.

"Ty mě chceš opustit?" zeptala se.

"Jen na čas," uklidnil ji Tarzan. "Tito ubožáci se bojí, že kdyby se gorily dověděly, co se tu udalo, stihne je krutý trest. Slíbil jsem jim, že mrtvolu odnesu, abych je uchránil před nebezpečím. Snad mi budou vděční a ujmou se tě. Zavázali se mi přátelstvím, neboť jsem zabil Bolgani a zachránil jednu z jejich žen. Věřím, že se o tebe postarají. Vím, jaký strach mají z goril, a tak jsem jim pohrozil, že pokud neučiní, co požaduji, vše na ně prozradím. Neboj se, budeš tu v bezpečí. Ne, neopouštím tě. Ale půjdu sám. Budu rychlejší, a jakmile najdu cestu z údolí, vrátím se pro tebe. Bude to lepší, než kdybychom spolu bloudili."

"Vrátíš se opravdu?" ptala se La nedůvěřivě.

"Vrátím se!" ujistil ji a poté znovu přejel zrakem shromážděné domorodce.

"Připravte jednu z chýší pro mou ženu a hleďte, aby se cítila dobře. Dejte jí najíst a napít. A mějte na paměti, co jsem vám řekl - na jejím bezpečí závisí vaše životy."

Naloživ si gorilu na bedra, vydal se na cestu z osady. Černoši neskrývali údiv nad jeho nadlidskou silou. I oni byli urostlí a statní, ale žádný z nich by něco podobného nedokázal. Otevřeli bránu a dívali se za ním, dokud nezmizel i s břemenem mezi stromy.

Tehdy se La obrátila ke svým hostitelům.

"Připravte mi chýši," opakovala Tarzanovu výzvu. Byla unavena a potřebovala si odpočinout.

Černoši se shlukli k poradě. Zdálo se, že se nemohou dohodnout. Jedni byli ochotni vyhovět Tarzanovu přání, druzí chtěli bílou ženu poslat pryč z osady, aby ji tu Bolgani náhodou neobjevily a neobrátily svůj hněv proti nim.

"Nejlépe by bylo," navrhoval jeden, "odvést ji k Bolgani a říci, že jsme viděli, jak její druh zabil králova posla. Můžeme také tvrdit, že jsme chtěli Tarmangani chytit, ale že nám uprchl, a proto jsme se zmocnili alespoň jeho družky. Tak se nám od Nummy dostane odpuštění a snad nám přestane odvádět ženy a děti."

"Ale Tarmangani je mocný," namítl jiný. "Silnější než Bolgani. Jestli ho rozhněváme, stane se naším nepřítelem. A co když nám Bolgani neuvěří? Pak budeme mít o nepřítele víc!"

"Máš pravdu," přisvědčila velekněžka. "Tarmangani je mocný! Bude lépe, uchováte-li si jeho přízeň. Dokáže holýma rukama přemoci lva. Viděli jste, jak snadno si přehodil přes rameno Bolgani? Viděli jste, jak ji nesl džunglí? A stejně snadno by ji vytáhl do koruny stromu! Není na světě bytosti, která by se mu vyrovnala. Jste-li chytří, zůstanete jeho přáteli!"

Černoši pozorně naslouchali jejím slovům. Z výrazu jejich tváří však nebylo možno vyčíst, co se jim odehrává v mysli, chvíli stáli mlčky - na jedné straně primitivní černoši, na druhé moudrá bílá žena. Konečně La znovu promluvila.

"Jděte," řekla, "a připravte mé obydlí!"

Byla to nyní velekněžka a královna Oparu, kdo oslovil bezradné vesničany. Tón jejího hlasu na ně silně zapůsobil.

Tarzan měl pravdu - sáhodlouhé přemlouvání a vysvětlování by ji bylo vskutku pramálo plátno.

Svěsili hlavy a kvapně vyklidili nejbližší chatrč. Podlahu vystlali čerstvou travou a vzápětí přinesli ovoce, ořechy a banány.

La vyšplhala po provaze ke kruhovému otvoru v podlaze a protáhla se dovnitř, chýše byla prostorná a čistá. La svinula lano a ulehla na lože. Jemné kolébání vzdušného příbytku, ševl listů v korunách, štěbetání ptáků a bzukot hmyzu ji brzy uspaly.

Úskok

Severozápadně od údolí Oparu na malém palouku stoupal k oblakům dým z ohniště. Sto černochů a šest bělochů tu pojídalo svou večeři. Černí muži se tvářili rozladěně, zjevně nespokojeni s chudým přidělem již tak nepříliš valného jídla. Běloši pak zůstávali neustále ve střehu, majíce revolvéry v pouzdrech trvale odjištěny.

Mezi bílými muži seděla jediná žena a právě hovořila.

"Za to, jak jsme dopadli, můžeme děkovat Adolfově lakotě a Estebanovu chvastounství," prohlásila.

Tlustý Němec pokrčil rameny a mohutný Španěl cosi mručel.

"Zas mě obviňujete?" ozval se po chvíli tlouštík.

"Protože příliš skrbíte, než abyste přijal víc nosičů! Řekla jsem vám, že máte vzít s sebou dvě stě černochů, ale vy jste chtěl ušetřit. A výsledek? Padesát mužů - každý nese osmdesát liber zlata, a ostatní vlečou stany a vybavení! K ochraně nezbývá téměř nikdo! Musíme ty ubožáky hnát před sebou jako zvířata, aby zlato nepoztráceli cestou! Jsou mrzutí a podráždění! Nedivila bych se, kdyby nás jednoho dne pobili. A ještě ke všemu mají hlad! Kdybychom jim nacpali břicha, dali by pokoj. Černoch je vždycky nespokojen, když má prázdný žaludek! Kdyby se Esteban neholedbal svou loveckou zdatností, mohli jsme vzít více zásob. Takhle máme na zpáteční cestu dávek sotva polovinu!" spílala dívka svým kumpánům.

"Kde není zvěř, není co lovit!" ohradil se Španěl.

"Zvěře je tu dost," nesouhlasil Kraski. "Každý den narazíme na něčí stopy!"

Španěl jej probodl pohledem. "Když je tu tolik zvěře, jděte a nalovte si ji sám!"

"Nikdy jsem o sobě netvrdil, že jsem zdatný lovec," pokračoval Rus, "ale s takovou ptáčnicí, jako je ta vaše, bych dokázal zacházet stejně dobře!"

Španěl vyskočil, avšak Kraski již držel prst na kohoutku svého revolveru.

"Dost hádek!" vykřikla dívka a vběhla mezi ně.

"Jen je nechte," vyzval ji Peebles. "Když se pobijí, bude nás o dva méně a na každého připadne víc."

"Proč se pořád hádáte?" vmísil se do hovoru Bluber. "Pro každého zbude dost! Aspoň čtyřicet tisíc liber! Máte na mě zlost, že jsem lakomec, ale vy Angličani jste ještě horší! Povraždili byste se pro pár šilinků! Díky Bohu, že nejsem

Angličan!"

"Zavři zobák!" zavrčel Throck. "Nebo se budeme dělit bez tebe!"

Bluber se zatvářil vyděšeně.

"No tak, Dicku," nasadil mírný tón, "snad by ses nehněval kvůli takové maličkosti!"

"Už mám těch hloupých řečí dost!" ulevil si Throck. "Jakživ jsem se do nikoho nenavážel, ale jediný, kdo tu přemýšlí hlavou, je Flora. My ostatní jsme tu proto, že jsme měli na její plán peníze. A tady herec je tu jen proto, aby sehrál svou roli. Ani jeden z nás k tomu, co dělá, nepotřebuje rozum, a žádný ho také nemá na rozdávání. Flora myslí za nás za všechny. Byla s Greystokem v Africe. A byla služebnou jeho ženy, vidíte Floro? Tudíž to tady zná líp než my všichni dohromady!"

"Throck má pravdu," přitakal Kraski. "Trvalo dlouho, než jsme na to přišli. Nemáme dosud nikoho, kdo by celou akci řídil. A myslím, že to dokáže jediný z nás - Flora! Jen ona nás vytáhne z bryndy. Podívejte se na ty černochoy! Budeme rádi, když se odtud dostaneme se zdravou kůží!"

"Ty tu chceš nechat zlato?" vrátil se Bluber ke svému oblíbenému tématu.

"Udělám, co rozhodne Flora," odpověděl Kraski. "Když řekne, abychom ho tu nechali, poslechneme."

"Přesně tak," potvrdil Throck.

"Jsem pro," přidal se k němu Peebles. "co řekne Flora, platí."

Také Španěl přikývl. "Všichni jsme zajedno. A co ty, Blubere?" obrátil se na Němce.

"Já?" protáhl Bluber. "Udělám to co John."

"A teď, Floro," oslovil Peebles dívku, "je to na vás. Co řeknete, vykonáme. Co tedy dál?"

"Dobrá," začala dívka. "Zůstaneme tady, dokud si ti lidé neodpočinou. Zítřka ráno vyrazíme na lov a přineseme jídlo. S jejich pomocí to dokážeme. Až se zotaví a najedí se, budeme pokračovat v cestě. Půjdeme pomalu, aby se nosiči neunavili. To je pro začátek všechno - ale bude záležet na tom, jestli něco ulovíme. Ne-li, zakopeme zlato tady a budeme se snažit dostat co nejrychleji k pobřeží. Tam najmeme nové nosiče - nejméně dvakrát tolik, než jich máme teď - a doplníme zásoby. Až se budeme vracet, uložíme na několika místech jídlo na zpáteční cestu, abychom se s ním netahali zbytečně. Dvojnásobný počet nosičů postačí. Rozdělíme je na skupiny, které se budou v práci střídát, a tak budeme moci postupovat rychleji. Neptám se, co na to říkáte. Udělali jste mě vůdcem výpravy, takže od této chvíle učiním, co sama uznám za vhodné."

"Správně," zhodnotil dívčin proslov Peebles. "To jsem chtěl slyšet."

"Vyříd' náčelníkovi, že s ním chci mluvit," obrátila se Flora ke Kraskimu. Ten se odporoučel, aby vzápětí přivedl ramenatého domorodce.

"Owazo," oslovila jej dívka, "máme málo jídla a tví lidé mají na zádech dvakrát tolik, než unesou. Řekni jim, že tu zůstaneme, dokud si neodpočinou, a že se zítra vydáme na lov. Pošleš několik mužů pod vedením tří zkušených bojovníků, kteří budou dělat nadháněče. Tak získáme dost masa pro všechny. Až nosiči naběrou sil a najedí se, půjdeme dál. Nebudeme spěchat. Kde bude dost zvíře, utáboříme se a budeme lovit. Vyříd' svým lidem, že pokud dodrží mé rozkazy a dojdou s nákladem na pobřeží, dostanou dvakrát tolik, než co bylo smlouveno!"

"Proboha!" ozval se Bluber. "Dvakrát tolik!? Nestačilo by deset procent? To je přece slušná nabídka!"

"Buď zticha, starý blázne," okřikl jej Kraski. Bluber skutečně zmlkl, ale nepřestal pochybovačně kroutit masitým zátylkem.

Náčelník, který se dosud tvářil sveřepě, očividně ožil.

"Řeknu jim to," slíbil. "Myslím, že budou spokojeni."

"Dobrá," přitakala dívka a vydechla úlevou. "Snad budeme nakonec spokojeni všichni."

"Dvakrát tolik... dvakrát tolik..." nedal si pokoj tlouštítk.

* * *

Ráno druhého dne se hromadně vydali na lov. Černoši byli v dobrém rozmaru a samý smích. Do lesa vyrazili s bujarým pokřikem. Dívka je rozdělila do tří skupin, vedených zkušenými válečníky, a nadháněčům ukázala směr, kudy mají jít. Několik černochů neslo zbraně, zbylí pak zůstali v táboře na stráž.

Všichni běloši, kromě Estebana, měli pušku. Španěl jediný odmítl se slovy, že mu postačí oštěp a luk. Nepřestal si hrát na lovce, byť dosud neschytil jedině zvíře. Zdálo se, že roli Tarzana bere smrtelně vážně. Byl mu skutečně podobný a navíc se začal stejně oblékat. Nebylo tedy divu, že černochoy oklamal. Ti, kdo Tarzana znali, opravdu uvěřili, že je Velký Bwana s nimi. Jen se divili, že se tak náhle změnil a proč ještě nic neuložil.

Flora Hawkesová, žena velmi bystrá a inteligentní, pochopila, že učiní nejlépe, zůstane-li se svými kumpány zadobře. Proto neměla nic proti tomu, aby Esteban lovil po svém. Ostatní reptali, ale dívka je zavčasu uklidnila.

"Co na tom?" řekla, poté co Španěl zmizel v pralese. "Myslím, že s puškou by si počínal stejně neobratně jako s kopím či lukem. Z vás ostatně obstojně střílí jen Charlie a Dick. Mám pocit, že Estebanova chvástavost včera dostala co proto, a tak se náš lovec bude jistě snažit něco přinést."

"Doufám, že si ten blázen někde srazí vaz," doplnil Kraski. "Svou roli dohrál a všem by se ulevilo, kdyby byl pryč."

Dívka pohodila hlavou. "Ne," nesouhlasila. "Nemůžeme takhle uvažovat, ani mluvit. Šli jsme do toho společně a společně vydržíme až do konce. Chcete-li se někoho zbavit, jak víte, že se ostatní nechtějí zbavit vás?"

"Nepochybují, že by se mě Miranda rád zbavil," ujistil ji Kraski. "Když jdu večer spát, myslím jen na to, jestli mi ten ničema do rána nevrazí kudlu do zad. Věřte, Floro, nemohu změnit mínění, jakkoli se ho zastáváte. Od samého počátku jste na jeho straně!"

"I kdyby tomu tak bylo, je to moje věc!" odbyla jej Flora příkře.

Konečně vyrazili na lov. Kraski byl bez sebe zlostí a celou cestu ho neopustila myšlenka, že se Estebanovi pomstí.

Také Španěl, bloumající o samotě džunglí, byl rozhodnut využít první příležitosti k tomu, aby odstranil nepohodlné

kumpány a získal tak zlato i Floru jen pro sebe. Nenáviděl je, neboť v nich viděl nebezpečné soky. A pak - smrt každého z nich by mu vynesla čtyřikrát čtyřicet tisíc liber!

Proto, místo aby se snažil cokoli ulovit, přemítal, jak svůj nekalý plán provést. Prodíral se hustým křovím, až se ocitl na prosluněné mýtině tváří v tvář oddílů ebenově černých bojovníků. Na okamžik strnul, vypadnuv z role, již až doposud hrál. Byl nyní sám uprostřed pralesa, obklopen divoce vyhlížejícími domorodci - snad dokonce kanibaly!

Ti muži, na které narazil, byli Waziriové, kteří usoudili, že našli svého pána.

"Veliký Bwana!!!" vykřikl jeden z nich a vyšel Španělovi vstříc. "Jsi to opravdu ty, Tarzan z rodu Opů, vládce džungle? Věz, že Waziriové tě všude hledali a nyní měli namířeno do Oparu. Báli se, že ses tam vydal sám a že jsi padl do zajetí."

Černoch, který kdysi doprovázel Tarzana do Evropy jako jeho sluha, hovořil obstojně anglicky. Byl na to náležitě pyšný a nevynechal jedinou příležitost, aby se tím nepochlubil.

Pro Estebana Mirandu bylo velkým štěstím, že jej oslovil právě on. Ač si Španěl osvojil základy nářečí jihoafrických kmenů, o jazyce Waziriů neměl ani ponětí. Naštěstí jej Flora zasvětila do všech tajů Tarzanova života, takže správně vytušil, s kým má tu čest. Dosud nikdy neviděl tak ušlechtilé vyhlížející černochoy - urostlé muže dokonalých postav a inteligentních tváří. Ještě že byl chytrý a duchapřítomný - strach a úzkost by ho jistě prozradily!

Chvilí zůstal mlčky stát. Pak promluvil anglicky, jsa si dobře vědom, že na jeho výřečnosti nyní závisí, zda zemře, či bude žít.

"Za dobu, kdy jsme se neviděli," začal, "jsem objevil bílé muže, kteří přišli do vaší země, aby vyloupili pokladnici Oparu. Šel jsem jim po stopě až k jejich tábořišti. A pak jsem se vydal za vámi, neboť jich je mnoho a mají s sebou spoustu zlata. Následujte mě! Zaútočíme na jejich ležení a zlato jim vezmeme!"

Otočil se a zamířil k táboru, odkud ráno vyšel. Usula, muž, který jej oslovil, kráčel vedle něho. Za nimi se ubírali ostatní Waziriové, hovoříce spolu ve své mateřštině. Miranda nerozuměl ani slova. Báł se nyní jediného - aby na něho některý z nich nepromluvil. Vždyť jako Tarzan by měl jejich jazyk dokonale ovládat!

Předstíraje, že naslouchá Usulově angličtině, usilovně přemýšlel, jak vysvětlí svou neznalost řeči domorodců.

Vzpomněl si na Flořino vyprávění o tom, že Tarzan kdysi utrpěl ztrátu paměti po úderu kamenem do hlavy. Napadlo jej, že by toho mohl využít jako omluvy.

Obrátil se k Usulovi. "Pamatuješ na nehodu, která se mi přihodila v Oparu a která mě zbavila paměti?" zeptal se.

"Ano, Bwana. Pamatuji se dobře."

"Stalo se mi něco podobného," pokračoval Španěl. "Když vítr vyvrátil strom, udeřila mě silná větev do zátylku. Neztratil jsem paměť úplně, leč na mnohé si nevzpomínám. Neznám tvé jméno, ba ani řeč, kterou mluví tví muži!"

Usula vytřeštil oči.

"Oh, Bwana," zašeptal. "Srdce Usulovo svírá bolest nad takovým neštěstím. Ale vše se zas v dobré obrátí a do té doby bude Usula tvou pamětí."

"Děkuji ti, Usulo," odpověděl Esteban. "Řekni ostatním, co se mi přihodilo. Bez tebe bych ani nenašel cestu domů. Ale věřím, že paměť se mi brzy vrátí a budu zase jako dřív."

"Všichni Waziriové se budou radovat, až ta chvíle přijde," ujistil ho Usula.

Když dorazili k tábořišti, vyzval Miranda Usulu, aby své druhy ztišil. Zavedl je na samý okraj mýtiny, odkud přehlédli ohradu a stany, hlídané několika černými strážci.

"Je nás mnohem víc, takže budou sotva klást odpor," mýnil Esteban. "Obklíčíme tábor a na mé znamení vtrhneme dovnitř. Ty, Usulo, je oslovíš a řekneš jim, že Tarzan a jeho Waziriové přicházejí pro uloupené zlato. Naživu zůstanou jen tehdy, odejdou-li a víc se nevrátí."

Jeho nenávisť ke Kraskimu a ostatním byla tak silná, že by jistě neváhal a nařídil Waziriům, aby muže v táboře pobili do jednoho, kdyby se v jeho bystré hlavě nezrodil jiný plán. Chtěl, aby ho viděli s černými bojovníky a aby o tom řekli Floře.

Poručil Usulovi, aby rozestavil své druhy podél ležení a zůstal s nimi ukryt, dokud se sám neobjeví uvnitř a neupoutá pozornost stráží. Černoši beze slova uposlechli a zanedlouho se Usula vrátil, aby ohlásil, že rozkaz byl proveden.

"Jakmile zvednu ruku, znamená to, že mě stráže uviděly a že můžete vyrazit," udělil Esteban Miranda poslední pokyny a zamířil k mýtině.

Jeden z askariů jej skutečně zahlédl a okamžitě poznal. Bílý muž učinil několik kroků k trnové ohradě.

"Jsem Tarzan z rodu Opů," pravil. "Váš tábor je obklíčen mými lidmi. Nic se vám nestane, nebudete-li klást odpor." Pak zvedl ruku a v té chvíli vyrazili z džungle Waziriové. Strážci na ně hleděli vytřeštěnými zraky, svírajíce v rukou pušky.

"Nestřílejte!" zavelel Esteban. "Nebo vás všechny pobijeme!"

Vstoupil do tábora, následován černými bojovníky.

"Promluv k nim, Usulo," vyzval svého pobočníka.

Černoch předstoupil před vyděšené nosiče.

"Jsme Waziriové," zvolal. "A tohle je Tarzan, král džungle a náš náčelník. Přišli jsme pro Tarzanovo zlato, které jste uloupili v Oparu. Ušetříme vaše životy, pokud odejdete a víc se nevrátíte. Vyřídte svým lidem, že Tarzan je připraven s vámi zúčtovat. Složte zbraně!"

Askariové byli rádi, že vyvázli životem, a ochotně splnili, co se po nich žádalo.

Waziriové ihned počali snášet zlaté ingoty. Zatímco pracovali, vrátil se Esteban k jednomu ze strážců, který rozuměl anglicky.

"Vyříd' svým pánům," řekl, "že mohou děkovat Bohu, že se Tarzan spokojil se smrtí jediného z nich. Potrestal muže, který se za něho vydával. Jeho tělo nyní vezme s sebou a předhodí lvům. Řekni jim, že pokud odjedou z Afriky a již nikdy se zde neobjeví, Tarzan zapomene, že mu ukládali o život. A vyříd', že o jejich spiknutí věděl ještě dříve, než

opustili Londýn."

Během několika okamžiků naložili Waziriové zlaté pruty, a než se strážci vzpamatovali z úleku, zmizeli i se svým pánem v džungli.

* * *

Bylo pozdě odpoledne, když se Flora se svými kumpány vrátila z lovu.

"Od chvíle, kdy to vzala do rukou, máme opravdu štěstí," pochvaloval si Kraski. "S jídlem vystačíme na několik dní a naši černí přátelé půjdou s plnými žaludky jako o závod."

"Neříkal jsem to?" připomněl Bluber své zásluhy.

"Flora je dítě Štěstěny," dodal Throck.

"K čertu, co to má znamenat?!" zvolal náhle Peebles. "Co se to s nimi děje?" A ukázal k tábořišti, odkud vybíhali vyděšení askariové.

"Byl tu Tarzan z rodu Opů!" volali jeden přes druhého. "A s ním černí Waziriové. Bojovali jsme, ale přemohli nás a odnesli všechno zlato. Tarzan řekl, že zabil muže, který se za něho vydával. Nerozuměli jsme tomu. Odešel sám na lov a pak se vrátil s mnoha bojovníky. Hrozil, že všechny pobije, jestli neodejdeme!"

"Cože?!" vzpamatoval se jako první Bluber. "Zlato je pryč? Proboha!"

Jeho kumpáni spustili na černochoy příval otázek, který Flora zavčasu zastavila.

"Pojď," vyzvala předáka askariů, "půjdeme do tábora a tam mi vše v klidu povíš."

Pozorně vyslechla jeho vyprávění a pak se ještě jednou zeptala na několik podrobností. Propustila černocho a vrátila se ke svým společníkům.

"Je to jasné," řekla. "Tarzan se probral z bezvědomí a vydal se po našich stopách. Cestou narazil na Estebana a zabil ho. Pak objevil zlato. Nezbyvá než odtud co nejrychleji zmizet, chceme-li zůstat naživu!"

"Ničema!" ulevil si Bluber. "Ukradl nám zlato, a ještě přijdeme o své peníze!"

"Mlč!" okřikl ho Throck. "Nebýt tebe a toho podařeného herce, nikdy by se to nestalo! Ten hlupák se vydával za lovce a nikdy nic nechtyl. A tys zase škulčil každou penci. Teď to máme! Tarzan udělal jen dobře, že nás Estebana zbavil! Škoda, že jsi tu nebyl s ním. Mohli jsme mít pokoj od toho tvého věčného skuhrání!"

"Nech toho, Dicku," zabručel Peebles. "Na lamentování je pozdě. Místo zbytečných řečí bychom se měli za tím bastardem vydat a zlato získat zpátky!"

Flora se dala do smíchu.

"Nemáme nejmenší naději," prohlásila. "Znám Tarzana dobře. I kdyby byl sám, nestačili bychom na něho. A on má s sebou Wazirie. V celé Africe nenajdete lepší válečníky. Budou za něho bojovat do posledního muže. A zkuste říci Owazovi, že chcete pronásledovat Tarzana a jeho Wazirie! Nepůjde s vámi jediný černocho! Domorodci na západním pobřeží mají jeho jméno v posvátné úctě! Raději půjdou bojovat s ďáblem než s ním. Ne, pánové, budeme rádi, dostaneme-li se odtud živi. Tarzan nás bude sledovat. Nedivila bych se, kdyby nás sledoval už teď!"

V té chvíli se muži počali rozhlížet kolem.

"Nikdy nám nedovolí vrátit se do Oparu pro další zlato, i kdybychom k tomu přemluvili sebevíc černochoů," dodala dívka.

"Dva tisíce liber!" zvolal tlouštík. "A k tomu šaty, co mě stály dvacet guineí. V Anglii je mohu vzít tak na maškarní ples!"

Kraski mlčel, dívaje se do země. Konečně zvedl hlavu. "Přišli jsme o zlato," řekl. "A než se dostaneme do Anglie, utratíme zbytek posledních peněz. Jsme žebráci. Vám možná stačí vrátit se domů se zdravou kůží, ale mně ne. V Africe jsou i jiné věci než zlato Oparu. Mám-li odtud odejít, proč s sebou nevzít něco, co mi ho nahradí?" "Co máš na mysli?" nechápal Peebles.

"Často jsem mluvil s Owazou," pokračoval Kraski. "Snažil jsem se naučit něco z jejich jazyka a při tom jsem se dověděl spoustu zajímavých věcí. Za všechno, co kdy provedl, měl ten starý ničema dávno skončit na šibenici, ale je to mazaný chlapík. Naučil jsem se od něho víc než jen tu jejich slátaninu. Jsem si jist, že s prázdnou odtud neodejdeme. Proč se hned vzdávat naděje? Co je pryč, je pryč, ale jsou ještě jiné možnosti, jak zbohatnout."

"Mluvte jasně, Charlie," přerušila jej Flora. "Jak by nám mohl Owaza pomoci?"

"Zdejší krajem se potlouká spousta Arabů," vysvětloval Kraski. "Jsou to otrokáři a zloději slonoviny. Owaza ví, kde mají své sídlo. Jich samotných je málo - většinu tvoří černí otroci, a ti je jistě nemají příliš v lásce. Mám plán. Je nás dost, abychom Arabů přemohli. Přepadneme je a vezmeme jim slonovinu. Musíme ale získat na svou stranu jejich černochoy. Slíbíme jim svobodu, když nám pomohou. A Owazovi a jeho lidem vyplatíme podíl z kořisti."

"Jak víte, že do toho Owaza půjde s námi?" ptala se dívka, neskrývající pochyby.

"Vždyť to celé vymyslel on," odpověděl Kraski.

"To zní slibně," pochvaloval si Peebles. "Ani mně se nechce z Afriky s prázdnými rukama!" Plán byl tedy přijat.

Vůně kadidla

Nesa mrtvou Bolgani na zádech, opustil Tarzan černošskou vesnici a vydal se směrem k záhadné zřícenině. Zvědavost člověka byla v té chvíli silnější než obezřelost šelmy. Šel proti větru a pach, který zvětril, mu napověděl, že se blíží k obydlí velkých goril. Zároveň cítil vůni ohně, opékaného masa a ještě něčeho - zapáleného kadidla. Možná že ta vycházela právě z oné stavby, která jej tak zaujala - stavby, jež byla nade vše pochybnost výtvozem lidských rukou. A dost možná, že tu lidé přebývají dosud! Bylo však zvláštní, že žádné výpary nepřipomínaly bílého člověka...

Protože pach byl čím dál pronikavější, Tarzan usoudil, že Bolgani jsou nedaleko. Vyhoupl se i s břemenem do větvi, aby se vyhnul případnému střetu s nepřítelem. Vtom před sebou uviděl vysokou zeď a za ní obrysy podivné stavby jakoby z jiného světa. A právě odtud se linula ona pronikavá vůně kadidla, smíšená s pachem velkých opic a Numy, lva.

Tarzan se přiblížil co nejvíce, kryt porostem, a vyhledal místo, odkud bylo nejlépe vidět dovnitř. Palác byl značně rozlehlý a zdálo se, že jeho jednotlivá křídla stavěli různí stavitelé. Tvořil jakousi směsici budov a věží, z nichž ani dvě si nebyly podobny. Stál na vyvýšenině, obehnaný žulovou zdí. Kolem rostla bujná křoviska a mohutné stromy značného stáří. Vysokou věž obepínal bezpočet lián. Stěny stavby pak byly bohatě zdobeny ornamenty a mozaikami ze zlata a diamantů. A k tomu ještě spousta minaretů a malých věžiček.

Na palácové terase rostly divoké květiny a keře, zatímco plochu pod ní pokrývala obdělávaná půda. V zahradě spatřil Tarzan černochoy - právě takové, s jakými se setkal v osadě, kde zabil gorilu. Byli tu muži i ženy a všichni usilovně pracovali. Mezi nimi se procházely velké gorily - zdálo se, jako by dohlížely na práci svých lidských poddaných. Byly ověšeny cetkami stejně jako Bolgani, kterou Tarzan nesl na zádech.

V němém úžasu hleděl syn divočiny na tento podivuhodný svět, když tu se v bráně objevily dvě urostlé opice. Postavily se každá k jedné straně vchodu a pak vydaly skřek, který měl zřejmě napodobit hlas trubky. Černoši okamžitě ustali v práci a spěchali ke schodišti, kde utvořili špalír. Z útrobu paláce se ozvaly pronikavé zvuky a za okamžik odtud vyšel pozoruhodný průvod.

Vpředu kráčely čtyři Bolgani s hlavami ozdobenými chocholy z peří. Každá třímala v tlapách mohutný kyj. Za nimi pochodovali dva opičáci, vyluzující zvuky podobné hlasu polnice. Čelo průvodu uzavíral velký černohřívý lev. Kolem krku měl obojek, ze kterého splývaly čtyři zlaté řetězy, jejichž konce nesli čtyři černí otroci. Zbytek zástupu tvořilo dvacet dalších goril, ozbrojených oštěpy. Zda jimi měly chránit černochoy před lvem, či lva před černochoy, bylo těžké rozhodnout.

Počínání opic i černochoy, tvořících špalír, prozrazovalo svrchovanou úctu. Všichni se klaněli až k zemi, když Numa míjel jejich řady. Nad prvním schodem se zastavil, a v té chvíli padli všichni černoši čelem do prachu. Numa, starý lev, hleděl na ně spatra, mhouřil oči a cenil tesáky. Tarzan byl jako u vytržení. Nic podobného dosud neviděl. Nechápal, jak se může člověk tak kořit zvířeti.

Procesí zatím sestoupilo po schodišti a zamířilo do zahrady. Sotva lev a jeho suita zmizeli za nárožím, rozešli se přihlízející každý po svém. Jak si vysvětlit tento podivný ceremoniál? Proč tyto primitivní lidé uctívali lva? Co pro ně představoval? A k čemu taková okázalost? Člověk tu byl otrokem a divoká šelma pánem.

Zabrán do podobných úvah, byl Tarzan po chvíli vyrušen novým troubením. Pohlédl k paláci a viděl týž průvod, ubírající se zahradou zpátky ke schodišti. Ledva zaslechli hlas trub, černoši i gorily nechali své práce a počali se řadit tak jako předtím.

Tarzan si prsty prohrábl husté kučery a potřásl hlavou. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, neměl pro to, co se tu odehrávalo, žádné vysvětlení. A protože tím jeho zvědavost jen vzrostla, umínil si, že než začne hledat cestu z údolí, důkladně si palác prohlédne.

Ukryv mrtvolu gorily, vydal se po větvích stromů kolem zdi. Zjistil, že palác vypadá ze všech stran téměř stejně. Zahrada se táhla po celém obvodu hradeb. V jednom místě stálo několik ohrad a kotev, v jiném pak visela řada chatrčí, kolébajících se ve větru. Patřily zřejmě zdejší otrokům. Kamenný val byl prolomen jedinou branou. Vchod byl široký a masivní - snad kdysi sloužil k tomu, aby odolával útokům zvenčí. Pocházel patrně z dob bájně Atlantidy, kdy chránil obyvatele Diamantového paláce před nájezdníky, kteří v nedalekém Oparu kutali zlato.

Ačkoli zeď, brána i palác nasvědčovaly, že byly zbudovány v šerém dávnověku, zůstaly poměrně zachovány. K paláci přiléhala nedostavěná věž, kde černí otroci pod dohledem Bolgani otesávali žulové kvádry a kladli je na sebe.

Vtom z lesa vyšel zástup dalších černochoy a vstoupil do zahrady. Vždy po čtyřech nesli mohutné kameny. Kolem nich pobíhaly tři gorily jako dozorcí. Čelo a chvost průvodu pak tvořili bojovníci se sekyrami a oštěpy. Domorodí nosiči a jejich gorilí doprovod připomínali karavanu mezků, udržovanou poháněcí v chodu. Jakmile některý z černochoy polevil, byl okamžitě popohnán oštěpem. Sotva kdo by zacházel hruběji s tažnými zvířaty než gorily s černými otroky! Výrazy ve tvářích nosičů vyjadřovaly odevzdanost a bezmoc. Průvod prošel zahradou a záhy zmizel Tarzanovi z dohledu.

O chvíli později se objevilo nové procesí. Tvořilo je asi padesát po zuby ozbrojených goril a zhruba dvakrát tolik válečníků s kopími a širočinami. Uprostřed kráčeli čtyři nosiči s jakýmsi piedestalem, na kterém ležela nevelká skříňka z tmavého, červotoči již notně ohlodaného dřeva, pobitá černými obručemi a osázená diamanty. Co bylo uvnitř, zůstávalo záhadou - šlo však zřejmě o cosi drahocenného, neboť relikvie byla bedlivě strážena.

Černoši zanesli skříňku do vysoké věže, hustě zarostlé popínavým plevellem. Vchod do ní byl stejně široký a mohutný jako vstupní brána.

Tarzan využil chvíle, kdy černoši zmizeli v útrobach věže, a vrátil se ke stromu, v jehož dutině uložil mrtvou Bolgani. Vytáhl ji, přehodil přes plece a odnesl co nejbliže ke vstupnímu portálu.

"A teď," ulevil si, "ať si lámou hlavy, kdo zabil jejich druha!"

* * *

Pak zamířil k horám, lemujícím údolí, v němž stál Diamantový palác. Několikrát se musel vyhnout domorodým osadám i smečkám goril, jimiž se prales jen hemžil. Navečer konečně vyšel z doliny mezi pahorky a před ním se otevřel pohled na strmé štítové hory. Do soutěsky vedla dobře značená stezka. Vída, že je sám, seskočil Tarzan ze stromu, a kryt houštím, zamířil kaňonem vzhůru. Nejednou přitom zahlédl černochoy, snášející dolů pod gorilím dohledem těžké balvany. Čím výš stoupal, tím řidší byl porost. Ačkoli cesta byla snazší, na druhé straně hrozilo nebezpečí, že by mohl být objeven. Syn divočiny se však něčeho podobného neobával. Spoléhal na svůj neomylný instinkt, který by mu nepříteli vždy včas prozradil.

Kaňon postupně přecházel v úzkou úžlabinu. Vymlela ji voda, stékající z útesů. Tady se již nebylo kde skrýt.

Pokračovat dál soutěskou znamenalo narazit časem na černochoy či gorily.

Tarzan se rozhlédl a zjistil, že může úžlabinu obejít. Když vyšplhal nahoru na skálu, rozevřela se před ním rozlehlá kotlina. Útesy, které ji vrobily, byly plné otvorů - snad šlo o ústí štol. K některým, vyhloubeným v nižších polohách,

vedly žebříky, k jiným silná lana. Ze štol vystupovali černí muži, vlekoucí na zádech pytle se zeminou. Vysypávali ji nedaleko bystřiny, protékající údolím. Tady pracovali další domorodci, kteří hlínu propírali. Proč tak činí, Tarzan netušil. Na úbočí kotliny lámali černí dělníci primitivními nástroji kámen. Důl byl rozdělen na jakési terasy, sahající téměř na samý vrchol skály. Počinání lamačů nebylo těžké vysvětlit. Co však vynášejí nosiči ze skalních štol? Je to snad zlatý písek?

Záhy Tarzan objevil, že stezka, která jej přivedla z pralesa, tu končí. Rozhodl se tedy najít cestu vzhůru po úbočí, domnívaje se, že horský hřeben bude protnut průsmykem. Hledal celý den, leč bezvýsledně. Tudy se dál nedostane! Všude jej zastavily strmé a hladké stěny, po nichž nebylo možno šplhat. Nezbylo než se vrátit do pralesa a za noci projít údolím Oparu.

Slunce již vycházelo, když Tarzan dorazil do vesnice, kde zanechal velekněžku. Již na první pohled bylo zřejmé, že se tu něco přihodilo. Brána zůstala dokořán a nikde nebylo známky života. Zdálo se, že chatrče jsou prázdné.

Veden obezřelostí, prohledal Tarzan okolí osady a teprve pak vkročil dovnitř. Vesnice byla jako po vymření. Rozběhl se k chýši, patřící La. Vyšplhal po provaze do obydlí, ale po velekněžce nebylo nikde ani stopy.

Propátral ještě několik příbytků, leč se stejným výsledkem. Vtom zjistil, že jeden z nich se lehce pohupuje. Neviselo z něho však žádné lano. Postavil se tedy pod otvor a pohlédl vzhůru. Neviděl víc než úzký pruh světla, stoupající ke stropu.

"To jsem já, Tarmangani," zvolal. "Pojď blíž, ukaž se a řekni, co se stalo s tvými druhy a mou ženou, kterou jsem vám světil pod ochranu!"

Nikdo se neozval. Tarzan tedy zavolal znovu, jsa přesvědčen, že uvnitř v chatrči se někdo skrývá.

"Slez dolů," vyzval neznámého, "nebo za tebou půjdu nahoru!" Opět žádná odpověď. Tarzan vyňal z pochvy lovecký nůž a stiskl jej mezi zuby. Pak vyskočil jako kočka, zachytil se obruby a vklouzl otvorem do chýše. Čekal, že mu bude někdo klást odpor - avšak nic takového se nestalo.

Když konečně jeho oči uvykly pološeru, které tu panovalo, uviděl v rohu hromadu suché trávy a listů. Rozhrábl ji a spatřil ženu, třesoucí se hrůzou. Uchopil ji za rameno a vyzval, aby usedla.

"Co se stalo?" zeptal se. "Kde jsou ostatní? Kde je má žena?"

"Nezabíjej mě," zaprosila místo odpovědi. "Já za to nemohu!"

"Nechci tě zabít," uklidnil ji Tarzan. "Řekni pravdu a nic se ti nestane."

"Bolgani je odvedli," vysvětlila žena. "Přišli po západu slunce. Byli velmi rozhněváni, protože našli před branou paláce mrtvého druha. Věděli, že tu byl. Týrali muže, dokud vše nefekli. Já jsem utekla a schovala se. Nevím, proč mě neobjevili. Odvedli všechny, i tvou ženu. Ti se už nikdy nevrátí!"

"Myslíš, že je Bolgani zabijí?"

"Ano. Zabijí každého, kdo se jim protiví."

Jsa nyní sám, mohl Tarzan projít údolím Oparu do bezpečí za horami. Ale něco podobného by ho ani nenapadlo. Byl velekněžce zavázán. Zachránila jej před svými šílenými soukmenovci a sama ztratila vše. Nasadila život a přišla o domov. Představu, že ji gorily odvedly a že ji možná i zabijí, nemohl snést. Musel se dovědět, zda žije, či nikoli, a pokud ano, byl rozhodnut učinit vše, aby jí její službu oplatil.

Celý příští den obcházel palác, snaže se nepozorovaně vniknout dovnitř. V zahradě však bylo stále množství černochů a goril. Teprve když se setmělo, brána se zavřela a Tarzan se mohl odvážit blíž. Černoši se odebrali do svých příbytků a venku nezůstala ani jediná stráž. Zdálo se, že všichni se tu cítí natolik bezpečně, že jakýkoli útok zvenčí pokládají za zhola nemožný. A protože černoši byli zcela odevzdání svému osudu, sloužila zeď jen jako ochrana proti šelmám.

Když se vůkol rozhostila černá tma, Tarzan se přikradl k hradbám. Smyčku lasa, které nosil neustále s sebou, přehodil kolem krku jednoho z obrovitých kamenných lvů, kteří střežili vstupní bránu, vyšplhal na vrchol zdi a na druhé straně seskočil. Plížil se k věži, zarostlé liánami - měl za to, že se tudy nejsnáze dostane do paláce. Vše nyní záviselo na tom, zda jej popínavé stvolý udrží. Ke své radosti shledal, že jsou dostatečně pevné, aby ho vynesly nahoru.

Téměř u samého cimbuří uviděl otevřené okno bez mříže. Z většiny ostatních otvorů vycházelo slabé světlo. Vyhýbaje se jim, šplhal rychle, leč opatrně k vrcholku. Když dosáhl otevřeného okna, zjistil, že ústí do neosvětlené prostory.

Vyšvihl se na římsu a skočil dovnitř.

Pátraje temnotou, prošel pokojem, kde našel lůžko, stůl a několik stolic. Přes pelesti lože splýval přehoz z antilopích a leopardích kůží. Přímě proti oknu byly zavřené dveře. Pomalu a tiše je otevřel. Úzkou šterbinou uviděl kruhovou chodbu, v jejímž středu byl široký otvor. Stejný otvor pak byl i ve stropě a oba byly propojeny svislým trámem, přepaženým příčkami - bylo to jakési primitivní schodiště, spojující jednotlivá patra. Tři sloupy nedaleko jámy podpíraly strop. Po obvodu bylo ještě několik dalších dveří, vedoucích patrně do místností, podobných té, do níž vnikl oknem. Všude kolem byl klid. Zdálo se, že je uvnitř sám. Opatrně vešel do chodby a v té chvíli zachytil známou vůni kadidla. Byla tu mnohem pronikavější než venku onoho dne, kdy ji ucítil poprvé. Bylo jasné, že spoléhat na svůj neomylný čich nemůže. Vůně kadidla totiž všechny ostatní výpary zcela pohltila.

Tarzan nikdy nepřepínal své síly. Věděl, že pokud bude prozrazen, nemá proti Bolgani žádnou naději. Za ním bylo okno komnaty, černá noc, svoboda. Před ním pak nebezpečí, zajetí - a možná i smrt. Jak se rozhodnout?

Na okamžik se zamyslel, pak zvedl hlavu, a kráčeje zpřímě, zamířil k nejbližším dveřím. Prohledal místnost po místnosti, leč nenašel jedinou stopu, která by ho přivedla k velekněžce. Všude nacházel jen prázdný nábytek, příkrývky a spoustu zlatých cetek. V jedné z komnat narazil na spící gorilu. Tiše obešel lůžko, nahlédl pod okenní výklenek, a pak, aniž by spáče probudil, vyšel ven. Stanuv znovu v chodbě, rozhodl se prozkoumat nejprve vyšší a pak nižší poschodí. Použil k tomu trámového žebříku. Proslídl tři patra, než se dostal pod střechu. V posledním podlaží našel po obvodu troje dveře. Uprostřed krovu pak spatřil otvor, vedoucí již do tmavé noci.

Když otvíral jedny ze dveří, ozval se praskot věvějí - první zvuk, který prozradil jeho přítomnost v paláci. Místnost, do

níž vkročil, tonula v temnotě. Zůstal chvíli bez hnutí. Vtom od vchodu zazněl tentýž skřípot. Otočil se a zjistil, že na prahu kdosi stojí a dívá se na něho.

Zlaté pruty

Necelý den hrál Esteban Miranda před černými bojovníky roli Tarzana, ale pak mu počalo docházet, že nelze neustále spoléhat na výmluvy, které jim navykládal. Usula nenesl nijak libě, že jen vzali zlato a odešli. Stejně jako on ani ostatní Waziriové nechápali, jak mohl jediný úder do hlavy udělat z Tarzana zbabělce, neboť čím jiným než zbabělostí byl útek před hrstkou domorodců a jejich bílých pánů?

Španěl pochopil, že postupně nebude mít mezi černými válečníky na různých ustlání, a tak se rozhodl při nejbližší příležitosti zmizet.

Zvolna procházeli pralesem. Křoviny nebyly nijak husté a stromy stály značně daleko od sebe. A právě v těch místech napadl karavanu nosorožec. Následovalo cosi neuvěřitelného - sotva zahlédl funícího Buta, dal se Tarzan z rodu Opů na zoufalý útek k nejbližšímu stromu! Cestou klopýtl a upadl, a když konečně dorazil k cíli, pokusil se vyškrábat nahoru, podobně neohrabanému školákovi v hodině gymnastiky. Chvíli zůstal viset na nejnižší větvi, aby vzápětí spadl na zem jako žok ovsa.

Mezitím Buto, který se při útoku řídí toliko čichem a sluchem, neboť velmi špatně vidí, uhnul ze směru, obratně sveden jedním z Waziriů. Pokračoval v běhu za černým bojovníkem, leč ten šikovně uskočil. Rozlícený tlustokožec se jako smyslů zbavený řítíl vpřed a za několik okamžiků zmizel v porostu.

Esteban se ztěžka zvedl. Zjistil, že nosorožec je pryč a nad ním stojí půlkruh překvapených Waziriů, vyjadřujících svými pohledy útrpnost nad někdejším náčelníkem. Španěl si uvědomil, že si nepočínal nejlépe, a nevěda, jak se znovu vymluvit, chytil se za spánky.

"Má ubohá hlava," zasténal.

"Těžký úder zasáhl tvou hlavu, Bwana," řekl Usula. "Věrní Waziriové se domnívali, že alespoň tvé srdce zůstalo nezasazeno."

Esteban neodpověděl. Vstal a mlčky černé bojovníky následoval. Vydali se na další pochod. Večer se utábořili u bystriny, která tu padala ze skaliska. Celou cestu Esteban přemýšlel, jak se černochů zbavit, a nyní nadešla chvíle, kdy mohl začít svůj plán uskutečňovat. Poručil Waziriům, aby vykopali jámu a uložili do ní zlato.

"Necháme poklad tady," vysvětlil, "a zítra se vydáme za zloději, neboť jsem se rozhodl je potrestat. Musí si uvědomit, že bez dovolení nikdo nesmí vstoupit na Tarzanovo území. Jen nešťastné zranění způsobilo, že jsem je neztrestal hned, jakmile jsem zjistil jejich věrolomnost."

Tahle slova se Waziriům již zamlouvala více. Že by se Tarzanův stav zlepšil? Snad bude brzy zase Velkým Bwanou! Proto se příštího jitra ochotně vydali po stopě neznámým lapkům. Na Usulovu radu se pustili napříč džunglí, aby si zkrátili cestu. Pronásledované dostihli právě ve chvíli, kdy rozbíjeli tábor. Viděli kouř, stoupající z ohniště, a slyšeli hlasitý hovor.

Esteban vyzval bojovníky, aby se shromáždili kolem něho.

"Moji věrní," oslovil je anglicky. "Tito cizinci přišli, aby Tarzanovi ublížili. Proto se jim Tarzan pomstí. Jděte nyní pryč, ať je mohu náležitě potrestat. Udělám to sám. Vraťte se domů. Zlato nechte tam, kde jste je zakopali. Uplyne dlouhá doba, než je budu opět potřebovat."

Usula byl zklamán. Tarzanův plán se mu nelíbil. Již si představoval, jak se svými druhy vyrazí na nepřítele. Ale před ním stál Tarzan, Velký Bwana, jemuž nikdy neodepřel poslušnost!

Chvíli mlčel a pak tlumočil Španělova slova ostatním. Esteban nerozuměl, o čem domorodci hovoří, avšak tušil, že mu chtějí sdělit cosi důležitého.

"Velký Bwano," pravil Usula. "Což se můžeme vrátit k lady Jane a říci jí, že jsme tě zraněného nechali na pospas puškám bílých mužů a jejich askariů? To od nás nezádej! Kdybys byl zdrav, nebáli bychom se o tebe, ale co jsi znovu ztratil paměť, nemůžeme tě nechat samotného. Dovol, aby věrní Waziriové potrestali viníky a pak tě odvedli domů."

Španěl se usmál.

"Už jsem zdrav," ujistil Usulu. "A samotnému mi nehrozí větší nebezpečí než s vámi. Splňte mé přání! Vraťte se toutéž cestou, kterou jsme přišli! Nehlučte - nechci, aby o mně věděli. Nemějte strach, nic se mi nestane. Cítím se dobře. Snad vás dohoním ještě dříve, než dorazíte domů."

S těžkým srdcem vydali se Waziriové na cestu. Zanedlouho poslední z nich zmizel Estebanovi z očí.

Španěl si oddechl a zamířil do tábora svých kumpánů. Obávaje se, aby jej nepřivítali nepřátelsky, vydal smluvený signál.

"To je Tarzan!" zvolal jeden z černochů. "Teď nás všechny pobije!"

Esteban viděl, jak se mezi nosiči a strážci šíří panika. Někteří z nich dokonce sahali po zbraních.

"To jsem já, Esteban!" vykřikl Španěl co nejhlasitěji. "Floro! Floro! Řekněte těm bláznům, ať uklidí bouchačky!"

Všichni na něho hleděli s nedůvěrou. Konečně ho dívka poznala po hlase a obrátila se k černochům.

"To není Tarzan," ujistila je. "Odložte pušky!"

Esteban vešel do tábora s úsměvem na rtu.

"Konečně jsem zase s vámi," prohlásil.

"Mysleli jsme, že jste mrtev," přiznal Kraski. "Černoši tvrdili, že vás Tarzan zabil."

"Moc nescházelo," řekl Esteban, "ale jak vidíte, nestalo se. Možná že to měl v úmyslu, ale ztratil jsem se mu v džungli. Asi se domníval, že bez něj stejně zahynu, a tak mě nechal na pokoji."

"A vy jste ho takhle zklamal," poznamenal Peebles.

Esteban přešel jeho jízlivou poznámku bez povšimnutí. Jeho pozornost patřila výhradně Floře.

"Nejste ráda, že mě vidíte?" zeptal se.

Dívka pokrčila rameny. "Záleží na tom?" odpověděla otázkou. "Náš plán vzal za své. A mnozí za to dávají vinu právě vám!"

Španěl se zamračil. Viděl, že nikdo není jeho příchodem příliš nadšen. Na mužích mu nezáleželo, jen doufal, že alespoň dívka bude ráda. Kdyby věděla, co má v úmyslu, snad by jej přivítala vlídněji. Ale ona to nevěděla. Netušila, že Esteban Miranda ukryl zlato na bezpečném místě a může je odtud kdykoli odnést.

Nejprve měl v úmyslu ji přemluvit, aby s ním a pokladem uprchla, ale nakonec se rozhodl být opatrnější. Raději počká, až všichni opustí Afriku! Pak se vrátí a zlato bude mít jen pro sebe! Jen jedině mu vrtalo hlavou - Waziriové věděli, kam poklad zakopal, a dříve či později o tom řeknou Tarzanovi. Bylo nezbytné spojit se s někým, kdo se vyznal v krajině a uměl mlčet. Ale s kým?

Zatím se tvářil, jako by neviděl nevráživé pohledy svých kumpánů. Nechtějí ho mezi sebou - ale proč? Nevěděl nic o plánu přepadnout Araby. Nevěděl, že ostatní se s ním nechtějí dělit o kořist.

První, kdo kousl do hořkého jablka, byl Kraski.

"Estebane," oslovil Španěla, "shodli jsme se na tom, že vy a Bluber nesete největší podíl viny na nezdaru naší výpravy. Za vaší nepřítomnosti jsme vymysleli, co dál. Chceme z Afriky odvézt něco, co nám nahradí ztracené zlato. Všechno jsme důkladně promysleli. Vás už nebudeme potřebovat. Můžete s námi, ale bez nároku na podíl ze zisku!"

Španěl mávl rukou. "Nevadí," řekl. "Na nic se neptám. A od nikoho nic nechci."

Byl spokojen, neboť cesta ke čtvrt miliónu liber ve zlatě byla volná. Jeho klid zcela změnil náladu v táboře.

"Jste správný chlap, Estebane," rozzářil se Peebles. "Vždycky jsem to tvrdil. Jsem rád, že jste vyvázl se zdravou kůží. Měl jsem strach, když mi řekli, co se vám přihodilo."

"Já také," při takal Bluber. "A tady Dick celé noci nespál!"

"Hloupé vtipy!" ohradil se Throck.

"Jaké vtipy?!" hájil se tloušťák. "Opravdu nás to mrzelo. A teď jsme rádi, že je náš přítel tady."

"A že po nás nic nechce," dodal Throck.

"Žádný strach," potvrdil Esteban. "Stačí, když se vrátím v pořádku do Londýna. Mám už Afriky do konce života po krk!"

A tak vzali spiklenci bývalého druha na milost a dokonce mu v hrubých rysech nastínili svůj plán. Esteban Miranda lhostejně naslouchal, obíraje se v duchu jiným pokladem - pokladem neskonale cennějším, který ležel zahrabán v džungli necelý den pochodu odtud...

Když ostatní ulehli, Španěl přemýšlel, jak zlato zajistit. Zřejmě nezbude než je vykopat a ukrýt na jiném místě! To by znamenalo vrátit se toutéž cestou, po níž putoval s Usulou. Esteban věděl, že sám od pobřeží ke skryšeti netrefí. Musí mít průvodce - člověka, který se tu vyzná. Leč komu věřit? Uvažoval o černých askarích a nakonec se rozhodl pro nejchytřejšího z nich - Owazu. Ne že by starému černochovi věřil, nicméně nikdo vhodnější se nenabízel. Bude muset dobře zaplatit - ale což nebude mít z čeho?

Usnul uprostřed úvah a zdálo se mu, jak své jmění utrácí po evropských metropolích.

Druhý den ráno při snídani poznamenal, že včera zahlédl nedaleko tábora stádo antilop. Navrhl ostatním, aby mu dali několik mužů, s nimiž se vydá na lov, aby doplnil zásoby. Nikdo proti tomu nic nenamítal.

"Vezmu s sebou Owazu," řekl. "Je ze všech nejlepší lovec. Půjde-li on, stačí mi pět nebo šest mužů."

Když náčelníka požádal, aby jej doprovázel, nejevil černoch příliš ochoty.

"Máme dost masa na dva dny," namítl. "Uděláme líp, když zdejší končiny co nejrychleji opustíme. Cestou najdeme zvěře dostatek. Za dva dny půjdu na lov milerád."

"Poslouchej," ztišil Esteban hlas. "Chci ulovit něco jiného než antilopu. Tady nemohu mluvit, ale až budeme sami, vysvětlím ti, oč jde. Když se mnou dnes půjdeš, získáš víc, než kdybys sebral Arabům všechnu slonovinu!"

Owaza zbystřil pozornost a pokýval hlavou.

"Dnes je opravdu vhodný den k lovu," pravil. "Půjdu s tebou a vezmu pět mužů."

Vysvětliv svým soukmenovcům, kudy jít a kde příští noci tábořit, aby je lovci při návratu snadno našli, vydal se spolu s Estebanem a pětičlenným doprovodem směrem, který mu Španěl naznačil.

Urazili sotva pár mil, když Owaza zachytil čerstvou stopu Waziriů.

"Včera tudy šlo mnoho lidí," usoudil.

"Nikoho jsem neviděl," opáčil Esteban.

"Zřejmě došli až k ležení a pak se vrátili stejnou cestou. Poslouchej, Bwana. Půjdeš napřed a já s puškou za tebou.

Patří-li tyto stopy tvým lidem a ty mě vedeš do léčky, zemřeš první."

"Žádný strach," ujistil černocho Esteban. "Jsme nyní dost daleko od tábora, a tak ti mohu říci vše. Stopy patří Waziriům, kteří pro mě zakopali zlato den cesty odtud. Poslal jsem je pryč - chtěl bych, aby ses tam se mnou vrátil ty. Poklad přeneseme jinam. Až ostatní odcestují do Anglie, vyzvedneme jej. Podaří-li se to, štědře tě odměním!"

"Kdo vlastně jsi?" zeptal se Owaza místo poděkování. "Vždycky jsem pochyboval, že jsi Tarzan. Onoho dne, kdy jsme opouštěli tábor před Oparem, mi jeden z mých mužů řekl, že tě běloši otrávil. Prý to viděl na vlastní oči - a tys byl přítom s námi! Existují snad dva téhož jména?"

"Nejsem Tarzan," rozluštil hádanku Španěl. "Tarzan byl opravdu v táboře. Nezabili ho, jen omámili silným práškem. Snad se domnívali, že ho rozsápe šelmy, než se probere. Jestli ještě žije, nevím. Nemusíš se bát, že nás Waziriové napadnou. I já se jim chci vyhnout."

Owaza přikývl. "Snad mluvíš pravdu," řekl, nicméně nadále se držel zpátky, máje pušku připravenou k výstřelu.

Postupovali opatrně, aby náhodou nenarazili na Tarzanovy černé bojovníky. Stopy však napovídaly, že ti odtud odešli jinou cestou a že nebezpečí střetnutí nehrozí.

Asi míli od místa, kde byl zakopán poklad, vyzval Esteban Owazu, aby tu nechal své lidi. Věděl, že bude jistější,

půjdou-li pro zlaté pruty sami.

"Čím méně lidí o tom bude vědět," vysvětlil černochovi, "tím menší nebezpečí nám bude hrozit."

"Mluvíš moudře, Bwana," pochválil jej Owaza.

Bez obtíží našel Esteban místo u vodopádu, kde zanechal zlaté pruty. Owaza se v těchto končinách vyznal a prohlásil, že nebude těžké najít cestu k pobřeží. Přenesli zlato blíž k řice a uložili v zemi pod hustým křovím. Byli si jisti, že tu bude ukryto stejně dobře jako sto mil odtud. Nezdálo se příliš pravděpodobné, že by Waziriové hledali druhou skrýš tak blízko té první.

Když skončili, Owaza pohlédl k obloze.

"Do tábora se dnes již nedostaneme," mnil. "Pokračovat budeme zítra."

"S tím jsem počítal," souhlasil Esteban. "Ale nemohl jsem jim to říci. Nijak by mi nevadilo, kdybych se s nimi nesetkal vůbec"

Černoch svařil obočí. Zdálo se, že o něčem usilovně přemýšlí.

"Opravdu, proč bychom měli nasazovat život v boji s Araby, když tady čeká tolik zlata jen na to, až ho jednou někdo odnese!" řekl a lišácky se usmál.

Tajemná věž

Tarzan se otočil a spatřil za sebou čísi postavu. Vytrhl z opasku nůž a sevřel jej v pěsti. Vzápětí však ruka se zbrani klesla a oba přítomní na sebe udiveně pohlíželi. Ten, koho Tarzan uviděl, nebyl ani opičák, ani černoch! Byl to bílý muž - sešlý stařec s dlouhým bílým plnovousem, ověšený od hlavy k patě zlatými cetkami.

"Bože!" zvolal neznámý.

Tarzan vytřeštil oči. Ten muž mluví anglicky!

"Kdo jsi? Co tu hledáš?" pokračoval kmet, tentokrát v řeči veleopů.

"Zdálo se mi, že mluvíte anglicky," opáčil Tarzan místo odpovědi.

"Bože!" opakoval stařec. "Už jsem nedoufal, že ještě někdy tenhle jazyk uslyším..."

"Kdo jste? Co tu děláte?" vyzvídal syn divočiny.

"Ptal jsem se vás na totéž," upozornil stařec. "Nebojte se odpovědět! Jste Angličan, a proto mi můžete důvěřovat."

"Hledám ženu, kterou unesly Bolgani," odpověděl Tarzan.

Stařec pokýval hlavou. "Ano, vím. Je tady."

"Je v pořádku?" pokračoval Tarzan.

"Neublížili jí. Do zítřka se jí nic nestane," ujistil ho kmet. "Ale kdo jste vy? A jak jste se sem dostal?"

"Jsem Tarzan z rodu Opů. Přišel jsem z údolí Oparu. Má žena tam byla v nebezpečí. A vy jste..."

"Starý muž," řekl tázaný prostě. "Jsem tu od dětství. Připlul jsem na loď se sirem Stanleyem do stanice Stanley Pool.

Jednoho dne jsem opustil tábor a sám odešel na lov. Zabloudil jsem a padl do rukou domorodců. Odvlekli mě do své vesnice ve vnitrozemí. Uprchl jsem, ale cestu zpátky k pobřeží jsem neznal. Bloudil jsem džunglí, až mě náhoda zavedla do tohoto údolí. Nechápu, proč mě hned nezabili, ale asi proto, že chtěli využít mých znalostí. Pomáhal jsem při sběru diamantů. Dnes jsem téměř jedním z nich, ale nikdy jsem nepřestal doufat, že se odtud jednou dostanu. Zdá se však, že nadarmo."

"Což odtud není cesty?" ptal se Tarzan.

"Je, ale střeží ji ve dne v noci," odpověděl kmet.

"Kudy vede?" naléhal Tarzan.

"Důlním tunelem. Prochází téměř celým horstvem a ústí do dalšího údolí. Byla zbudována velmi dávno. V horách je spousta štol a chodeb, kde se vedle zlata těží i diamanty. Tunel a stezka, vedoucí k Oparu, jsou jedinými východy z tohoto pekla. Štolu hlídají. Nemají strach z nepřítele, ale z útěku otroků. Stezka je volná, neboť Oparských se netřeba obávat. A navíc - do těchto končin dosud nevnikl jediný cizí Gomangani. Tak jako nemohou uprchnout otroci, nemůžeme uprchnout ani my. Zůstaneme tu uvězněni navždy!"

"Jak je tunel střežen?" vyptával se syn divočiny.

"Dvěma Bolgani a spoustou Gomangani," odpověděl muž.

"Gomangani by se odtud rádi dostali?"

"Několikrát se o to pokusili, ale vždy byli dopadeni a potrestáni. Ostatní pak museli o to víc pracovat."

"Je černochoů mnoho?"

"Asi pět tisíc."

"A kolik je goril?"

"Asi pět set."

"Taková přesila," divil se Tarzan, "a přesto se bojí uprchnout?"

Stařec sklopil zrak. "Nezapomeňte," řekl, "že Bolgani jsou inteligentní a silní, kdežto Gomangani jsou velmi primitivní. Mají blíž ke zvířatům než k lidem."

"Ale jsou to lidé!" oponoval Tarzan.

"Snad tak vypadají," připustil stařec, "ale nejednají tak. Žijí v rodinách a nosí zbraně, ale to jim nařídily gorily, aby se dokázali bránit lvům a leopardům. Dříve žili staří Gomangani o samotě v ústraní. Bolgani je naučili stavět vesnice a donutili muže a ženy vychovávat děti. Každá osada má dnes kolem padesáti obyvatel. Ale brzy vymírají a nedokáží se rozmnožovat tak rychle jako ostatní lidé. Buď je zabíjejí gorily, nebo šelmy z pralesa."

"Deset na jednoho - a přesto žijí v otroctví! Což nemají ani trochu odvahy?" podívoval se Tarzan.

"Nejsou zbabělí," hájil černocho muž. "Dokáží se postavit i lvu. Ale odpradávná se musí podrobovat vůli goril, takže neznají nic jiného než poslušnost. Tak jako se jiní lidé bojí boha, bojí se oni goril."

"Budiž," připustil Tarzan. "Ale povězte mi, kde je žena, kterou hledám." "Je to vaše žena?" tázal se kmet.

"Ne," přiznal Tarzan. "Řekl jsem Gomangani, že je to má žena, aby ji chránili. Je to La, královna a velekněžka chrámu Plamenného boha v Oparu."

Stařec neskrýval údiv. "To není možné!" zvolal. "Proč by královna Oparu nasazovala život a vydávala se ke svým úhlavním nepřátelům?"

"Jiného jí nezbyvalo," vysvětlil syn divočiny. "Její život byl ohrožen, neboť mě odmítla obětovat bohu Oparských!"

"Kdyby se gorily dověděly, o koho jde, tuze by se radovaly!" dodal stařec.

"Řekněte mi, kde je!" naléhal Tarzan. "Zachránila mě před svými šílenými soukmenovci - a já ji musím zachránit před Bolgani!"

"Je to beznadějně," usoudil stařec. "Řeknu vám, kde je - ale pomoci jí nemůžete."

"Alespoň se o to pokusím," trval na svém Tarzan.

"Zemřete!" ujistil jej muž.

"Je-li pravda, že odtud není cesty, zemřu tak jako tak," pokrčil rameny Tarzan. "Souhlasit však s vámi nemohu."

Stařec se zamračil. "Neznáte Bolgani," povzdechl. "Řekněte mi, kde je ta žena!"

"Pojďte se podívat," svolil stařec a vedl Tarzana do své komnaty. Sotva došli k oknu, ukázal k věži, která čněla nad střechu jednoho z křídel paláce. "Je uvnitř," pravil.

Tarzan stál chvíli mlčky, rozhlížeje se kolem. Do věže se mohl dostat ze střechy. Větve stromů sahaly až k ní. Otočil se k starci.

"Neznám vás, ale snad vám mohu věřit," poznamenal. "Jsme v tomto údolí jediní bílí lidé. Kdybyste mě zradil, asi byste tím něco získal - ale věřím, že to neuděláte."

"Nemějte strach," ubezpečil jej muž. "Nenávidím je. Kdybych vám mohl pomoci, učinil bych tak, ale vím, že by to bylo marné. Tu ženu nikdy nezachráníte. A nikdy neopustíte údolí. A nedovolí-li to Bolgani, nedostanete se ani z paláce." Tarzan zakabonil tvář. "Jste tu velmi dlouho," řekl starci, "a zdá se, že jste se smířil se svým osudem. Chcete-li odtud, pojďte se mnou. Možná že se nám to nepodaří, ale je lépe se o cokoli pokusit, než tu zůstat navždy uvězněni!"

Stařec odmítavě potřásl hlavou.

"Ne," zněla jeho odpověď. "Je to beznadějně. Kdyby byl útěk možný, dávno bych byl pryč."

"Sbohem tedy," rozloučil se syn divočiny. Vyšvihl se na římsu a sešplhal po liánách na střechu paláce. Stařec se za ním chvíli díval a pak zmizel kdesi v útrobách svého vězení.

Tarzan kráčel po střeše, překonávaje její prohlubně a výčnělky. Postupoval zvolna - plížil se jako šelma za kořistí. Leč netrvalo dlouho a dotkl se rukama stěny věže, v níž měla být ukryta bílá zajatkyně. Ve zdi objevil několik otvorů, zakrytých závěsy. Odhrnul jeden z nich a nahlédl do prostorné chodby. Byla prázdná, jen uprostřed se tyčilo schodiště, navlas podobné tomu, po jakém vystoupal do starcovy komnaty. I tady spojovalo jednotlivá podlaží. Jak hluboko vedlo, nevěděl. Zdola bylo slyšet, že v místnostech někdo je. Odevšad vycházelo množství vůní - ale všechny přehlušovala vůně kadidla.

A byla to právě ona, která Tarzana zradila. Nemohl spoléhat na svůj neomylný čich, takže necítil pach domorodce, který tu ležel za jedním ze závěsů. Zato Gomangani přichozího viděl. Tvor, který se mu zjevil, v něm vyvolal hrůzu. Zcela jistě má nepřátelské úmysly! Černocho napadlo, že by měl upozornit své pány, ale neodvažoval se pohnout. Dlouho Tarzan nahlížel do otvoru, dlouho jej Gomangani mlčky sledoval. Když cizinec zmizel, černoch vstal, vyskočil na střechu a rozběhl se k protější věži.

Čím níže Tarzan sestupoval, tím byla vůně kadidla pronikavější. Nahlížel do všech místností, jejichž dveře ústily do chodby. Několikrát zavolal velekněžčino jméno, ale nikdy se mu nedostalo odpovědi. Čtyři patra již prohledal a slézal do pátého, když vtom uviděl mezi dveřmi jednoho z pokojů stát poděšeného černocho. Byl to urostlý chlapík, avšak zcela beze zbraně. Díval se na bílého obra vyřeštěným zrakem. Tarzan bez otálení zamířil rovnou k němu.

"Co chceš?" zvolal černoch. "Hledáš bílou ženu, kterou odvedli Bolgani?"

"Ano," potvrdil Tarzan. "Víš o ní?"

"Vím," řekl černoch. "Pojď se mnou, dovedu tě k ní."

Tarzan zbystřil pozornost.

"Proč mi nabízíš pomoc? Proč nejdeš ke svým pánům a neoznámíš jim, že jsi mě viděl?" ptal se.

"Nevím, proč mě za tebou poslali," přiznal černoch. "Nechtěl jsem jít. Báł jsem se."

"Kam mě máš zavést?" naléhal Tarzan. "Do vězení," zněla odpověď. "A ty?"

"Uvězni mě s tebou. Bolgani se nebudou starat, co se mnou bude dál. I kdybys mě zabil, nezáleželo by jim na tom."

"Padnu-li kvůli tobě do zajetí, zabiji tě!" přikývl Tarzan. "Ale když mě dovedeš k ženě, všichni se zachráníme. Což se odtud nechceš dostat?"

"Chci - ale nevím jak."

"Pokusíš se o to?"

"Ne. Jak se pokoušet o něco, co není možné?"

"Když mě zavedeš k Bolgani, zemřeš. Když mě zavedeš k ženě, budeš žít. Co zvolíš?"

Černoch úpěnlivě přemýšlel, drže hlavu v dlaních. Po chvíli znovu promluvil.

"Jsi velmi moudrý," řekl Tarzanovi. "Zavedu tě k ženě."

"Jdi tedy," vybídl jej syn divočiny. "Půjdu za tebou."

Černoch sestoupil o patro níž, otevřel jakési dveře a vešel do dlouhé chodby. Tarzan cestou uvažoval, jak se o něm Bolgani mohly dovědět. Zdálo se, že jediným, kdo ho mohl prozradit, byl bělovlasý stařec.

Chodba, již ho černoch vedl, byla ponořena do tmy, osvětlena toliko úzkým pruhem světla, které sem pronikalo z místnosti u schodiště, kde nechal Tarzan otevřené dveře. Konečně se průvodce zastavil před jednou z komnat.

"Tvá žena je tady," pravil.

"Je sama?" ptal se Tarzan.

"Ne," odpověděl černoch. "Podívej!"

Otevřel dveře a poodhrnul závěs. Tarzan nahlédl dovnitř.

Místnosti vévodil dřevěný podstavec s několika schody, bohatě zdobený řezbou. Na něm si hověl obrovský lev s četnou hřívou - týž, kterého viděl v průvodu, procházejícím zahradou. Zlaté řetězy byly nyní připjaty ke kruhům, zapuštěným ve zdi. U každého stál na stráž černoch, podoben mramorové soše. Za lvem na jakýchsi trůnech seděly tři vyšňožené gorily. Mezi další stráž a výstupkem stála velekněžka a na protější straně sálu přihlíželo z lavic asi padesát Bolgani, a také stařec, s nímž se potkal ve věži. Musel to být on, kdo jej gorilám prozradil!

Sál byl osvětlen množstvím kahanů, z nichž se linula vůně, připomínající vůni kadidla. Vysoká lomená okna byla otevřena dokořán, takže jimi dovnitř proudil vlahý noční vzduch. Za okny se vypínala zeď s hlavní branou, vedoucí do džungle. A u ní spousta po zuby ozbrojených opic. Ne, silou se odtud nedostane! Bude třeba užít lsti, aby velekněžku osvobodil!

Obrátil se k černochovi. "Myslíš, že Gomangani, kteří střeží lva, se odtud chtějí dostat?" zeptal se.

"Všichni by odtud uprchli, kdyby to bylo možné," přisvědčil černoch.

"Kdybych musel dovnitř," pokračoval Tarzan, "půjdeš za mnou a řekneš Gomangani, že je vyvedu z údolí, když mi pomohou?"

"Řeknu, ale neuvěří ti," namítl černoch.

"Pohroz jim, že když tak neučiní, všichni zemřou," vyzval ho Tarzan.

"Řeknu jim to," slíbil černoch.

Náhle jedna z goril, která seděla na prostředním stolci, vstala.

"Poddání Numy, krále zvířat a vládce všeho živého," oslovila shromáždění. "Numa slyšel slova bílé ženy a rozhodl, že zemře. Velký vládce je hladov. Přijme ji za oběť zde, před zraky svých věrných. Tak zní jeho vůle!"

Mezi opicemi se ozvalo pochvalné mručení. Lev vycenil tesáky a zařval, blýskáje po velekněžce pohledem.

"Pozití," pokračoval veleop, "bude bílý muž, který byl přistižen ve věži, předveden k vládci, který nad ním vynese rozsudek."

Numa se protáhl, zdvihl oháňku a trhl řetězy. Pak se zvedl, ještě jednou zařval a chystal se ke skoku na velekněžku, kterou k němu černoši vlekli po dřevěných stupních. Mladá žena nekřičela, jen se ze všech sil snažila vyprostit z nelítostného sevření.

Dosáhli posledního schodu a již byli připraveni předhodit dívku šelmě, když vtom se zpoza místnosti ozval pronikavý skřek. Černoši i gorily na okamžik strnuli. V příští chvíli skočil doprostřed komnaty bílý muž - ten, o kterém slyšeli, ale kterého dosud neviděli. A než se všichni vzpamatovali, rozpráhl se a vypustil svůj oštěp.

Komnata hrůzy

Zlatohřívý lev se řítí noční džunglí. Nevšímaje si ničeho kolem, prodíral se hustým porostem. Nehnal se za kořistí, ba nevydal ani zvuku. Běžel bez oddechu - jen tu a tam se na moment zastavil a naslouchal. Konečně dorazil k vysoké zdi. Zavětril a pak proběhl otevřenou branou. Před schodištěm, vedoucím do paláce, zůstal stát a rozhlédl se kolem. V příštím okamžiku se zevnitř ozval řev jeho pokrevního příbuzného. Potřásl hlavou a vyrazil vpřed...

* * *

Ve chvíli, kdy se Numa chystal vrhnout na velekněžku, skočil Tarzan s hlasitým výkřikem do komnaty. Vzápětí metl oštěpem a gorily jen bezmocně přihlížely, jak se zbraň zaryla Numovi do srdce. Syn divočiny vyběhl vstříc velekněžce, následován černochem, který volal na své druhy, že pokud bílému muži pomohou, vyvede je odtud na svobodu.

"Dopustili jste smrt vládce," křičel. "Bolgani vás zabijí! Pomozte zachránit cizího Tarmangani a jeho ženu, a budete žít." Pak se obrátil k velekněžčiným strážcům. "Také vy nesete svůj díl viny," pravil. "Váš osud je ve vašich rukou."

Tarzan zatím uchopil velekněžku a zamířil s ní nahoru po stupních. Chtěl odtud čelit útoku goril, které se počaly houfovat.

"Zbavte se Bolgani!" vyzýval černochy. "Zbavte se jich, chcete-li získat svobodu! Zabijte je, abyste mohli žít!"

Tón jeho hlasu zapůsobil. Jako jeden muž vyrazili černoši proti gorilám, které seděly na trůnech, a ubodali je oštěpy.

Tarzan vystoupal s velekněžkou na vrchol piedestalu. Vytrhl kopí z Numovy mrtvoly, nakročil na ni a vydal vítězný skřek opiho samce kmene Kerchakova.

Gorily i černoši strnuli.

"Stůjte!" varoval Tarzan opice pokynem ruky. "Poslouchejte! Jsem Tarzan z rodu Opů. Nepřišel jsem s vámi bojovat.

Hledal jsem jen cestu odtud. Nechtě mě odejít s touto ženou a Gomangani."

Jedinou odpovědí byl mu řev rozlícených goril. Vtom z jejich řady přiskočil k Tarzanovi bělovlasý stařec.

"Pryč, zrádce!" zvolal naň syn divočiny anglicky. "Chcete snad první okusit, jak chutná Tarzanova pomsta?"

"Zrádce?!" podivil se kmet.

"Ano, zrádce!" potvrdil Tarzan. "Což jste neprozradil Bolgani, kde mě najdou, a nepomohl jim vlákat mě do pastí?"

"Nic z toho jsem neudělal," hájil se muž. "Přišel jsem, abych byl nablízku ženě a pomáhal jí. A teď přicházím, abych po vašem boku zemřel. Nic jiného než smrt nás nečeká. Před zuřivostí Bolgani není úniku!"

"Mluvíte-li pravdu, dokažte to!" vyzval jej Tarzan. "Lépe na svobodě zemřít, než v otroctví žít!"

Mezitím se na Tarzanovu stranu postavilo několik ozbrojených černochů. Překvapené gorily na okamžik znejistěly.

Sotva si však uvědomily svou převahu, vyřítily se proti vzbouřencům. Ti je přivítali oštěpy a palicemi a odrazili první nápor. Přesíla však byla příliš velká.

A právě když se gorily chystaly zaútočit znovu, zazněl sálem ohlušující řev krále zvířat. Vzápětí se objevil obrovský lev se zlatou hřívou a po několika skocích se ocitl uprostřed místnosti. Chvilí zůstal nehnutě, jako vytesaný z bronzy, a pak opět zařval.

Ledva Tarzan lva spatřil, ihned ho poznal.

"Jad-bal-jo!!!" vykřikl. "Vpřed!"

Na to slovo vrhl se lev mezi opice. A tehdy zároveň napadla Tarzana spásná myšlenka.

"Rychle!" zavelel černochům. "Vzhůru na Bolgani! Toto je pravý Numu, král zvířat a vládce všeho živého! Zabije nepřátele a ochrání Tarzana a Gomangani!"

Když černoši viděli, jak lev bojuje s nenáviděnými gorilami, vyběhli mu na pomoc se sekýrami a kyji. Tarzan odhodil oštěp, tasil dýku a přidal se k nim. Vedl Jad-bal-ju v boji, dbaje na to, aby se snad náhodou nevrhl na některého z černochů, starce či dokonce velekněžku.

Dvacet goril již společně pobili a ostatní se záhy daly na ústup. Tehdy Tarzan pokynul Jad-bal-jovi, aby ustal. Pak se obrátil k černochům.

"Jděte a odneszte falešného Numu! Na jeho trůn usedne pravý král!"

Stařec sledoval jeho počínání s neskrývaným obdivem.

"Kdo jste," zeptal se, "že vás poslouchají divoké šelmy? Co máte nyní v úmyslu?"

"Čekat," odpověděl Tarzan s úsměvem. "Myslím, že brzy budeme všichni na svobodě."

Černoši se chopili mrtvolu svého někdejšího čtvernohého krále a svrhli ji z okna. Tarzan pak vybídl Jad-bal-ju, aby usedl na jeho místo.

"Toto je pravý vládce, který nemusí být připoután k trůnu!" prohlásil. "Jděte a přiveďte ostatní, aby viděli, co se stalo! Pospěšte si, neboť Bolgani se mohou vrátit!"

Zatímco několik černochů vyběhlo do chatrčí pro své soukmenovce, ostatní hleděli na syna divočiny jako na bytost z jiného světa. La k němu zvedla oči, plné vděčnosti.

"Dosud jsem ti nepoděkovala, Tarzane," pravila. "Věděla jsem, že přijdeš, i když mě nemiluješ. Znáš Bolgani a vím, že odtud nevyvážneme. Odejdi - sám se jistě zachrániš!"

"Nemyslím, že nemáme naději se odtud dostat," namítl Tarzan. "Věřím, že unikneme a tito ubožáci budou konečně svobodní. A nejen to. Všichni, kdo ti ublížili, musí být potrestáni. I zrádní kněží. Proto jsem se rozhodl vrátit do Oparu a zbavit Kadeho trůnu, neboť patří tobě. Dokud se tak nestane, neodejdu!"

"Jste statečný muž," řekl stařec. "Dokázal jste nemožné, ale kněžka má pravdu. Nevíte, jak černoši gorilám podléhají!

Kdybyste chtěl vymýtit jejich strach, musel byste je přesvědčit. Ale u všech se vám to nepodaří! Nezbyvá než uprchnout, dokud je čas. Snad bychom mohli dojít k horám, než se Bolgani dají znovu dohromady!"

"Podívejte!" přerušila jej La. "Je pozdě! Vracejí se!"

Tarzan pohlédl ke dveřím komnaty, za nimiž se tísnil zástup opic. Pak se podíval z okna a usmál se.

"Síly se vyrovnávají," řekl.

Ostatní ho následovali a viděli, že pod hradbami se srocuje dav černochů. Jejich soukmenovci u oken počali vzrušeně křičet jeden přes druhého.

"Už jdou!" volali. "Budeme svobodní! Už nám Bolgani nebudou vládnout, mučit nás a předhazovat Numovi."

Sotva se první gorily objevily na prahu, jali se bojovníci skákat dovnitř okny. Vedli je ti, které pro ně Tarzan poslal.

Počínali si neohroženě - tak silná byla náhle touha po svobodě!

Když je uviděl veleop v čele zástupu, nařídil svým kosmatým druhům, aby se vrhli na nepřítel, avšak v té chvíli vylétl z řad černochů oštěp a srazil jej k zemi.

Bitka započala. Opice u dvou počtem převyšovaly černochy, ti se však drželi pohromadě a úspěšně odráželi jejich pokusy vniknout dovnitř. Tarzan vedl domorodý šik, podporován Jad-bal-jou. V nestřežené chvíli se obrátil ke starci.

"Brána na východní straně je nejspíš volná," usoudil. "Nikdo u ní nebyl, když jsem přelézal zeď paláce. Tudy bude možno doběhnout do vesnic pro posily."

"To je znamenitý plán!" zvolal stařec. "V těch místech nejsou Bolgani. Určím posly. Pošlu raději náčelníky, těm vesničané věří."

"Dobrá," souhlasil Tarzan. "Učiňte tak hned. Řekněte jim, co mají dělat, a ať si pospíší."

Stařec vybral asi třicet bojovníků a vysvětlil jim, o čem jde. Černoši příslibili, že do hodiny budou zpátky i s posilou.

"Až půjdete branou," radil stařec, "rozbijte závoru, aby gorily nemohly zavřít vrata! Svým lidem vyřídte, ať vyčkají pod hradbami, dokud jich nebude dostatečný počet."

Černoši dali najevo, že rozumějí, a v příštím okamžiku vyskákali z oken a zmizeli v temnu zahrady. Bolgani se zatím připravily na novou zteč. Několika se podařilo proniknout do sálu. V té chvíli jako by černoši počali ztrácet odvahu - strach z goril byl stále silný. Váhali s protiútokem, a teprve když vyrazili kupředu Tarzan s Jad-bal-jou, přidali se k nim.

Jad-bal-ja skočil po nejbližší opici a zaryl jí své mohutné tesáky do hrdla. Nato se vrhl na druhou a pak na další.

Gomangani, povzbuzeni jeho příkladem, vběhli mezi gorily, aby jim zabránili v útěku.

"Chyťte je!" zavelel Tarzan. "Ale nechte je naživu!"

A pak vykřikl na opice:

"Přestaňte bojovat, a nic se vám nestane!"

Jad-bal-ja stál u jeho nohou, cenil tesáky a vrčel. Několik goril skutečně uposlechlo. Tarzan se sklonil ke zlatavé hřívě.

"Lehni," poručil.

Sotva tak Jad-bal-ja učinil, oslovil Tarzan podruhé gorily.

"Vyřídte ostatním, kdo je vítězem!"

Jedna z opic zamručela - snad tím dávala na srozuměnou svůj souhlas. Jakmile opustila komnatu, stařec se naklonil k Tarzanovi.

"Nikdy se nevzdají," řekl. "Určitě chystají léčku."

"Očekávám to," přiznal Tarzan. "Alespoň získáme čas. Je tu někde prázdná místnost, kam bychom odvedli chycené

gorily?"

"Ano," přisvědčil stařec a ukázal na jedny z četných dveří. "Tam je můžeme držet."

Za několik okamžiků byly gorily zamčeny v přilehlé komnatě. Z chodby bylo slyšet hlasy jejich soukmenovců, kteří se radili, co dál. Po chvíli se vrátila gorila, vyslaná Tarzanem za svými druhy.

"Nuže?" vybidl ji Tarzan. "Co odpovíte?"

"Nevzdají se," zamručela gorila. "Ale dovolí ti odejít, pokud propustíš ostatní."

Tarzan pohodil hlavou.

"To nepřijímám," odmítl. "Mohu Bolgani vyhnat z údolí! Podívejte!" A ukázal na Jad-bal-ju. "Toto je pravý Numa! Jeho předchůdce byl jen divokou šelmou, ale toto je král zvířat, vládce všeho živého. Prohlédni si ho! Je snad v železech jako zajatec či otrok? Ne! Je to opravdový vládce! Jen jediný mu smí poručit - já, Tarzan! Gomangani jsou mí lidé, Bolgani mohou být mými otroky! Jdi a řekni to ostatním! Chtějí-li žít, musí se vzdát! Jdi!!!"

Když se opičák vzdálil, Tarzan se otočil k starci, jemuž pod víčky blikala dvě světélka. Syn divočiny si oddechl.

"Opět získáme nějaký čas," poznamenal.

"Budeme ho potřebovat," potvrdil kmet. "Dokázal jste zázrak - donutil jste Bolgani vyjednávat. Dosud uznávaly jen boj."

Chodba se znovu rozezněla hlasy goril. Asi padesát jich nyní stálo před dveřmi do sálu. Snad chtěly svým protivníkům nahnat strach. Zbylé přecházely koridorem sem a tam, jako by nevěděly, co dál. Černoši, La i stařec netrpělivě vyhlíželi z okna. Tarzan seděl na kraji výstupku, hladě Jad-bal-ju po šíji.

"Něco chystají," mínil stařec. "Musíme se mít na pozoru, aby nás nepřekvapily. Černoši by měli dorazit teď, dokud goril není mnoho pohromadě. Snad bychom je přemohli a dostali se odtud!"

"Žil jste mezi nimi příliš dlouho," řekl Tarzan. "Zapomináte, že jsou to pouhá zvířata, a že když vytrváme, musíme je udolat."

"Jsou to zvířata," souhlasil stařec, "ale mají lidské mozky a jsou ďábelsky lstivá!"

Nastalo dlouhé ticho, přerušované jen tu a tam povzdechy černochů, kteří počali být neklidní. Jejich malomyslnost umocňoval strach, co Bolgani chystají. Mlčení působilo tísnivěji než bojový ryk. První promluvila kněžka.

"Jestliže se třiceti černochům podařilo dostat z paláce, proč by se to nemělo podařit nám?" ptala se.

"Ze dvou důvodů," odpověděl syn divočiny. "Goril je příliš mnoho a zdržely by nás. Mezitím by jejich poslové dorazili do vesnic a proti nám by stály tisíce bojovníků. A pak - chtěl bych je potrestat, aby tudy mohl jednou kdokoli projít beze strachu."

Odmlčel se a po chvíli pokračoval.

"Je tu ještě jeden důvod," řekl. "Terasa a zahrada jsou plné opic. Podívejte! Jistě čekají, že se pokusíme o útěk okny. Skrývají se, abychom nevěděli, kolik jich je." , Také stařec se vyklonil přes římsu.

"Máte pravdu," potvrdil. "Srocuj se pod okny. Několik jich hlídá bránu, několik jistě stojí u dveří. Měli bychom se přesvědčit, kolik jich je."

Zamířil k prvnímu vchodu a rozhrnul závěs. Uviděl skupinu opic. Stály bez hnutí, nejevíce sebemenší snahu zaútočit. Postupně obešel zbývající vchody a pak se vrátil k Tarzanovi.

"Je to, jak jsem předpokládal," pravil. "Jsme úplně obklíčeni. Nepřijde-li pomoc včas, je s námi konec."

"Nejsou pohromadě!" namítl Tarzan

"Nejsou, ale i tak jich je všude dost," odpověděl stařec.

"Možná máte pravdu," připustil syn divočiny. "Ať tak či onak, čeká nás boj."

"Co to znamená?" zvolala náhle velekněžka, hledíc ke stropu. Z otvorů v něm mizel jeden poklop za druhým a místo nich se počaly objevovat hlavy goril.

"Co tím sledují?" divil se Tarzan.

Odpověď přišla vzápětí. Jako na povel jaly se opice vrhat dolů houně, napuštěné olejem, svázané kozí kůží a zapálené. Komnata se počala plnit hustým štiplavým dýmem.

Krvavá mapa

Poté co Esteban s Owazou zakopali zlato, vrátili se k čekajícím domorodcům. Když rozbili tábor, počali se radit, co dál. Owaza navrhl, aby své druhy opustili a vydali se sami co nejrychleji k pobřeží. Tady by najali nosiče a dopravili zlato do bezpečí.

"Proč chodit pro nosiče až na pobřeží?" ptal se Esteban. "Nemohli bychom je najmout v některé z osad?"

"Ti s námi na pobřeží nepůjdou," vysvětlil Owaza. "Nejsou to nosiči. Nanejvýš by nám zlato dopravili do nejbližší vesnice."

"Proč ne?" opáčil Esteban. "Tam pak můžeme najmout další, a tak by to šlo až k moři."

Owaza pohodil hlavou. "Nápad je to dobrý, bwana, ale nosičům není čím zaplatit."

Esteban si prohrábl vlasy. "Máš pravdu," souhlasil. "Ale ušetřilo by nám to tohle plahočení."

Chvilí mlčeli, přemýšlejíce.

"Mám to!" zvolal náhle Španěl. "I kdybychom měli nosiče, nemůžeme rovnou k pobřeží. Mohli bychom tu narazit na Floru Hawkesovou a její kumpány. Musíme počkat, až opustí Afriku. Teprve potom můžeme zlato dopravit k moři. Dva měsíce nejsou tak dlouhá doba. A oni rozhodně dřív na pobřeží nedorazí. Zatím můžeme vzít jeden z prutů a v nejbližší stanici za něj najmout nosiče."

"To je moudré," přitakal Owaza. "K první stanici je to blíž než na pobřeží. Ušetříme čas i namáhavý pochod."

"Ráno vyrazíme," stvrdil dohodu Esteban. "Ale musíme si dát pozor, aby nás nikdo neviděl. Žádný nesmí vědět, kde je zlato zakopáno. Až se pro ně budeme vracet, dozvědí se to nosiči, ale to už budeme mimo nebezpečí."

A tak se nazíří vydali zpět ke skrýši a vykopali jeden zlatý prut. Španěl pak úkryt zakreslil na hladkou stranu leopardí

kůžce, kterou nosil kolem beder. Použil k tomu krátkou zašpičatělou hůlku, omočenou v krvi malého hlodavce. Owaza mu nadiktoval jména důležitých míst v okolí a Španěl přidal několik vysvětlivek, které vyznačil v rohu této improvizované mapy. Když byl s prací hotov, spokojeně si oddechl. Teď se již nemusel obávat, že by zlato nenašel, kdyby na ně zůstal sám...

* * *

Když Jane Claytonová dospěla k pobřeží, aby odplula do Londýna, obdržela telegram, že otci se již daří lépe a není třeba za ním cestovat. Několik dní si odpočinula a pak se vydala na zpáteční pochod. Ke svému překvapení zjistila, že Tarzan se z Oparu dosud nevrátil. Také Korak toužil po shledání s otcem, leč nebál se o něho. Vždyť nikdo není v džungli víc doma než právě on!

Jane mrzelo, že Jad-bal-ja utekl, neboť věděla, jak si jej Tarzan oblíbil.

Na druhý den se objevili Waziriové, leč bez svého pána. Jane dostala strach. Vyptávala se černochů, co výpravu potkalo, a dověděla se, že jejího muže stihla nehoda, při níž opět ztratil paměť. Jane rozhodla, že se za ním neprodleně vydá a přivede jej domů. Korak se jí pokusil její úmysl rozmluvit, ale bez výsledku. A tak alespoň trval na tom, že půjde s ní.

"Oba jít nemůžeme," namítala. "Zůstaneš tady. Když otce nenajdu, vrátím se a půjdeš ty."

"Nenechám tě jít samotnou," ujistil ji Korak.

"Nebudu sama," odpověděla. "Budou se mnou Waziriové. A s nimi jsem v džungli stejně bezpečná jako na farmě."

"Ano, to vím," souhlasil Korak. "Ale i tak bych raději šel s tebou."

"Neměj strach," opáčila Jane. "Snad se nevyznám v pralese jako tvůj otec nebo ty, ale s Wazirii mi nic nehrozí."

"Máš pravdu," připustil Korak. "Jen nevidím rád, když cestuješ beze mě."

A tak se příštího jitra vydala lady Greystoková s padesáti wazirijskými bojovníky hledat svého muže.

* * *

Když se Esteban a Owaza nevrátili do tábora, měli ostatní členové výpravy zpočátku zlost, ale tu brzy vystřídaly obavy. Zajímalo je především Owazu, neboť bez něho by se sami sotva dostali k pobřeží.

Černoši nevěřili, že by se jejich náčelníkovi mohlo přihodit něco zlého, a spíše se domnívali, že je Owaza s Estebanem opustili záměrně. Luvini, který v Owazově nepřítomnosti vedl nosiče, měl svou vlastní teorii.

"Owaza a bílý bwana odešli sami," řekl. "Lstí zmohou proti zlodějům slonoviny víc než my silou, a pak se o kořist rozdělí mezi sebou."

"Ale jak mohou dva přemoci celou tlupu nájezdníků?" tázala se Flora.

"Vy neznáte Owazu," vysvětlil černoch. "Jakmile se setká s otroky Arabů, získá je na svou stranu. A až Arabové uvidí, že je vede Tarzan, dají se před nimi na útěk."

"Myslím, že má pravdu," mínil Kraski. "To je našemu příteli podobné."

Obrátil se k Luvinimu. "Dovedeš nás do tábora Arabů?" zeptal se.

"Ano," odpověděl černoch.

"Dobře," uklidnil se Rus. "Mám plán, Floro. Vyšleme k Arabům člověka, aby je varoval před Owazou a Španělem.

Řekne jim, že Esteban není Tarzan, ale obyčejný podvodník. Nechá oba uvěznit a pak vstoupíme na scénu my. Přijdeme jako přátelé."

"Ten plán zní dobře," potvrdila Flora. "A je vás hoden!"

Kraski pochopil, kam dívka míří.

"Jste snad vy ostatní sama ctnost?" ohradil se.

Flora pokrčila rameny, zbylí běloši vyskočili.

"Co tím chcete říci?" zvolal Němec. "Prohlašuji, vážený pane, že jsem poctivý člověk. Nikdo se dosud neodvážil tvrdit něco jiného!"

"Nikdo vám vaši poctivost nebere," opáčil Kraski. "Vím, že Arabové sami slonovinu ukradli a zabili spoustu lidí. A obchodují s otroky, které chceme vysvobodit."

"No dobře," zavrčel Němec. "To je pěkné, ale mějte na paměti, že já jsem poctivý muž!"

"Dost!" vmísil se do debaty Throck. "My všichni jsme po čertech poctiví, tak nač tolik řečí!"

"Ovšemže jsme poctiví," přitakal Peebles. "A každému, kdo říká něco jiného, urazím hlavu!"

Flora se zasmála.

"Takových poctivců jako vy chodí po světě..." podotkla. "Ale na tom nezáleží. Musíme se dohodnout, zda přijmeme Charlieho návrh, nebo ne. Je nás pět - budeme hlasovat."

"Černoši půjdou s námi?" zeptal se Kraski, obraceje se na Luviniho.

"Půjdou, dostanou-li podíl z kořisti," odvětil černoch.

"Kdo tedy souhlasí s Charlieho plánem?" opakovala Flora.

Všichni byli pro. Po chvíli byl k Arabům vyslán muž s poselstvím pro jejich předáka. A brzy nato se týmž směrem vydal i zbytek výpravy.

Asi za týden dorazila karavana do tábora nájezdníků. Zdálo se, že posel vše vyřídil, neboť již byli očekáváni. Po Estebanovi a jeho černém společníku však nebylo ani vidu ani slechu. Arabové počali bělochy brzy podezírat z nekalých úmyslů. Budoucnost nevěstila nic dobrého...

* * *

A zatím Jane Claytonová a její Waziriové narazili v džungli na stopu Floriny výpravy. Vyšlapaná stezka byla dobře patrná, a tak postupovali mnohem rychleji než nosiči bělochů. Večer rozbili tábor necelou míli od ležení lovců slonoviny.

Flora Hawkesová a její kumpáni tu dosud čekali na příchod Estebana a Owazy. Luvini se pokoušel získat na svou

stranu černé otroky. Ač o svém počínání Floru informoval, to nejdůležitější zamlčel - měl totiž v úmyslu pobít za pomoci domorodců nejen Araby, ale i všechny bělochy v táboře. Ušetřena měla zůstat pouze Flora, již chtěl prodat některému z černých sultánů na severu.

Jistě by se mu byl jeho plán zdařil, kdyby jej nezradil mladý černoch, přidělený dívce jako osobní sluha. Jakkoli toužila po bohatství a neváhala pro ně podstoupit cokoli, byla Flora milá a laskavá. K černému chlapci se chovala vždy přívětivě a právě to se jí záhy vyplatilo.

Jednoho dne před večerí vkradl se mladý černoch do dívčina stanu. Oči měl vytřeštěné a třásl se po celém těle.

"Co se děje?" uvítala jej Flora. Chlapec sykl na znamení, že musí hovořit potichu. "Nesměji vědět, že s vámi mluvím," zašeptal, "Chci vám povědět, co Luvini chystá."

Dívka k němu sklonila hlavu.

"Byla jste ke mně laskavá," pokračoval chlapec. "Proto vám to musím říci. Luvini vám chce ublížit!"

"Mluv!" vyzvala ho Flora.

"Luvini chce nejprve pobít Araby a potom i bělochy. Vás si buď ponechá, nebo prodá do harému."

"Jak ses to dověděl?" ptala se Flora.

"Všichni černoši v táboře to vědí," ujistil ji chlapec. "Měl jsem vám sebrat pušku a pistoli." Dívka vyskočila.

"Já ho naučím!" neovládla se. Uchopila zbraň a zamířila ke vchodu. Chlapec ji chytil za ruku.

"Ne!" prosil. "Nedělejte to! Neříkejte nic! Bílé muže stejně zabijí a vás zajmou. Stane-li se něco Luvinimu, nebo pokud prozradíte, že o všem víte, zabijí i vás!"

"Co mám tedy dělat?" ptala se Flora bezradně.

"Utéci - jiného nezbývá. Musíte všichni uprchnout do pralesa. Ale já s vámi nemohu."

Dívka hleděla mlčky na odvážného chlapce.

"Dobrá, udělám, co navrhuješ," řekla. "Zachránil jsi mi život. Nevím, budu-li se ti moci odvděčit. A teď jdi, aby tě nepodezírali."

Chlapec vyšel ze stanu a plížil se podél ohrady, aby jej někdo z černochů náhodou nezahledl. Sotva zmizel, Flora se okamžitě rozběhla za Kraskim, který měl stan společně s Bluberem. Oba byli tou dobou uvnitř. Když se dozvěděli, co se chystá, vydali se za Angličany. Ti navrhovali na černochy zaútočit, ale Flora je zarazila. Vždyť domorodci měli mnohonásobnou přesilu!

Bluber, který uměl vždy včas obrátit po větru, navrhl, aby o tom řekli Arabům. Doufal, že společnými silami černochy přemohou.

Flora však odmítla. "To nejde," pravila, "neboť Arabové jsou právě tak našimi nepřáteli jako černoši. I kdybychom černochy pobili, Arabové by se stejně dověděli o našem plánu a byl by s námi konec."

"Flora má jako vždy pravdu," zavrčel Peebles. "Ale co si počneme v džungli, až nebudeme mít černochy, aby pro nás lovíli, vařili a nosili nám zavazadla..."

"Nic jiného nezbývá," usoudil Throck. "Ale vůbec se mi odtud nechce!" Náhle odkudsi z pralesa zazněl řev lva.

"Proboha!" vykřikl Bluber. "To máme jít sami do džungle? Zůstanu raději tady a nechám se zabít jako muž!"

"Nezabijí tě jako muže," upozornil Peebles. "Budou tě mučit jako zvíře!"

"Proč jsem jen nezůstal v Londýně..." štkal Němec.

"Buďte zticha!" poručila Flora. "Svým křikem jen budíte pozornost kolem! Nezbývá než čekat, až černoši napadnou Araby. Ještě pořád máme své zbraně. Snad se nám útek podaří. Bůh nám pomoz!"

"Ano," potvrdil Bluber. "Nikdo jiný nám nepomůže..."

Po chvíli vstoupil Luvini a oslovil Kraskiho.

"Vše je připraveno, bwana," řekl. "Po večeri začneme. Signálem bude výstřel z pušky. Pak společně zaútočíme."

"Dobře," souhlasil Kraski. "Právě jsme o tom mluvili. Rozhodli jsme se hlídat u brány, aby nemohli uprchnout."

"To je dobré," pochválil jej Luvini. "Ale žena zůstane tady. Ve stanu bude v bezpečí."

"Souhlasím," přikývla naoko Flora. "Zůstanu."

Potěšen zdarem svého počínání, vyšel černoch ze stanu. V táboře zavládlo napětí. Bluber byl tak vyděšen, že nemohl ani jíst. Vytřeštěnými očima tékal z místa na místo. Nejméně stokrát v duchu přeměřil vzdálenost od stanu k bráně, kterou bude muset urazit, jakmile zazní smluvený signál. Peebles a Throck povečeřeli s chutí, tváře se zcela netečně. Kraski pojedl střídavě, ale ani on nejevil známky strachu. A taktéž Flora se snažila vypadat klidná.

Setmělo se. Někteří černoši i Arabové dosud jedli. Vtom se ozval výstřel z pušky a jeden z Arabů klesl k zemi mrtev.

Kraski vyskočil a chytil Floru za ruku.

"Pojďme!" zvolal.

Na to slovo vyběhli všichni k palisádám. V osadě bylo slyšet výkřiky a štěkot pušek. Arabové se bránili srdnatě - uměli také mnohem lépe střelět než jejich protivníci. Konečně Kraski otevřel bránu a uprchlíci vyrazili do temné noci.

Černoši měli obrovskou početní převahu. Jakkoli nebyli valnými střelci, zdolali Araby silou. Když bylo po boji, počal Luvini hledat bělochy - ti však již byli pryč. V tu chvíli si vůdce povstalců uvědomil, že pokud nechají skupinku uprchnout, vrátí se běloši s posilou. Bude proto třeba dohonit je dřív, než dorazí do nejbližší vesnice!

Diamantový poklad

Sotva počaly do trůnního sálu dopadat první kouřové bomby, shlukli se černoši kolem Tarzana a prosili jej, aby je zachránil. Zástupy opic před vchody, v zahradě a na terase nevěstily nic dobrého.

"Počkejte chvíli," řekl Tarzan, "až kouř ještě zhoustne. Pak, až nás Bolgani neuvidí, zaútočíme na terasu. Tudy vede nejkratší cesta k východu. Žádný strach!"

"Mám nápad," přidal se stařec. "Až nás kouř zakryje, půjdete se mnou. Znáám východ, který gorily nehlídají. Je to chodba za výstupkem."

"Kam vede?" ptal se syn divočiny.

"Do podzemí věže - té, kde jsme se potkali," odpověděl stařec. "Tahle část paláce je nejbližší východní bráně.

Dostaneme-li se tam, aniž by nás Bolgani zpozorovaly, můžeme být venku včas!"

"Výborně," souhlasil Tarzan. "Za chvíli nás dým zcela zahálí."

Kouř byl již tak hustý, že se v místnosti stále hůře dýchalo. Dral se do očí i do nosu.

"Nevím, jak dlouho ještě vydržíme," poznamenal Tarzan. "Dlouho ne, měli bychom vyrazit."

"Kouř stále houstne," potvrdil stařec. "Brzy nebude vidět na krok."

"Už to nevydržím," přiznala velekněžka. "Dusím se a skoro nevidím."

"Je čas," pokynul stařec. "Teď už nás nemohou spatřit. Pojdte za mnou." A vedl je po stupních k otvoru za piedestalem.

Šel první, za ním La, Tarzan a Jad-bal-ja, který počal hlasitě vrčet. Hrozilo, že uprchlíky prozradí. Za Tarzanem a jeho lvem se tísnil zástup černochů. Kráčeli v uctivé vzdálenosti, neboť Jad-bal-ja v nich vyvolával očividný strach.

Chodba vedla kamsi do hlubin. Sestupovali po hrubě tesaných schodech. Všichni pocítili úlevu, jakmile se dostali z dosahu štiplavého dýmu. Trpělivě následovali svého průvodce, který je ubezpečil, že schodiště je jediným obtížnějším místem, které musejí překonat.

Na konci koridoru se stařec zastavil před masivními vraty, která posléze s námahou otevřel.

"Počkejte chvíli," řekl. "Obstarám světlo."

Několik okamžiků pátral za dveřmi a posléze rozsvítil kahanec. V záři matného světla uviděl Tarzan místnost, která se zdála dosti prostorná. Leč byl to jen klam.

"Vejděte," vybídl kmet ostatní, "a zavřete dveře."

Pak se obrátil na Tarzana.

"Přistupte blíž. Ukáži vám něco, co lidské oko dosud nespatrilo."

A vedl je na opačný konec komnaty, kde byly v přihrádkách narovnány jakési váčky. Stařec postavil kahanec na polici, otevřel jeden z měsců a vysypal si část jeho obsahu do dlaně.

"Diamanty," řekl. "Každý sáček váží pět liber a ve všech jsou drahé kameny. Bolgani je léta shromažďují, ač jim k ničemu nejsou. Jejich legendy vyprávějí, že jednou se vrátí lidé z Atlantidy a odkoupí je za obrovskou cenu. Proto je nepřestávají sbírat. Vezměte si každý jeden váček," vybídl Tarzana a velekněžku. "Ač nevěřím, že odtud vyvážnu, vezmu si také jeden." A vložil jej za své roucho.

Pak vedl uprchlíky po jednoduchém žebříku. Ocitli se nyní u hlavního vchodu do věže. Od terasy je dělila dvojte těžká vrata. Stařec se je chystal otevřít, když vtom jej Tarzan zarazil.

"Počkejme," řekl, "dokud nedorazí zbylí černoši. Cesta po žebřinách jim trvá déle. La, vy a několik černochů poběžíte k východní bráně, já s ostatními zadržím gorily, kdyby zaútočily. Připravte se!" A po chvíli dodal: "Konečně jsou všichni nahoře."

Vysvětliv černochům svůj plán, zavelel: "Teď!"

Na to slovo veřeje zaskřípaly, vrata se otevřela a uprchlíci vyrazili vpřed.

Gorily dosud neměly ani zdání o tom, že zajatci jsou pryč. Zjistily to teprve tehdy, když Tarzan s Jad-bal-jou procházeli branou. V tom okamžiku se ozval pronikavý řev a rozlícení lidoopi vyběhli z úkrytů.

"Už jsou tady!" zvolal Tarzan. "Veď Gomangani k údolí Oparu, La!"

"A ty?" ptala se velekněžka.

"Zůstanu se zbytkem černochů a gorily potrestám."

La se zastavila.

"Neučiním ani krok bez tebe," prohlásila. "Příliš pro mě riskuješ! Ne - bez tebe nepůjdu!"

Tarzan pokrčil rameny. "Zůstaň, chceš-li. Už přicházejí."

Nebylo snadné udržet černochy, neboť ti měli jediný cíl - být odtud co nejdále. Nakonec jich setrvalo asi půl stovky. Všichni společně pak očekávali útok Bolgani.

Ani stařec Tarzana neopustil. Teď jej však uchopil za ruku.

"Měl byste utéci," pravil. "Gomangani se při prvním střetu rozprchnou."

"Útěkem nic nezískáme," oponoval Tarzan. "Naopak bychom mohli ztratit. A co když se po mém odchodu černoši přidají na stranu opic? Pak máme v patách celé údolí!"

Vtom počali černoši volat jeden přes druhého. "Podívejte! Podívejte! Už jdou!" A ukazovali do pralesa.

"V pravý čas!" dodal Tarzan, sotva zahlédl zástup domorodců, valící se k bráně.

"Pojdte!" zvolal. "Vzhůru na Bolgani, naše nepřátele!"

Pak se obrátil a vyrazil vpřed. Za ním se valili černoši jako vlny rozbouřeného moře. Bolgani byly přinuceny k ústupu.

Pach krve rozběsnil Jad-bal-ju, takže ho Tarzan musel držet, aby nenapadl některého z černochů. Byl jim natolik zaměstnán, že se sám nemohl zúčastnit boje. Vzrušení touhou po pomstě, bojovali Gomangani stejně divoce jako Tarzanův lev. Vrhali se na nepřátele a pobíjeli je bez milosti.

Po bitce se Tarzan, La a stařec vrátili do trůnního sálu, odkud zatím dým zcela vyvanul. Povolali stařešiny vesnic a Tarzan promluvil.

"Gomangani z údolí Diamantového paláce! Dnešní noci jste vydobyli svobodu na těch, kdo vás od nepaměti týrali. Po mnoho let jste žili v poddanství a neměli jste nikoho, kdo by vám moudře a spravedlivě vládl. Proto si musíte zvolit krále!"

"Tebe volíme!" ozvalo se ze shromáždění.

"Ne," odpověděl Tarzan. "Ale je tu muž, který mezi vámi žije a zná vaše zvyky, přání a potřeby lépe než kdo jiný. Jsem si jist, že to by byl nejlepší vládce." A ukázal na starce.

Stařec vytřeštil na Tarzana oči. "Ale já chci odejít," vyhrkl. "Vrátit se mezi civilizované lidi, od nichž jsem byl odloučen!"

"Nevíte, co říkáte," namítl Tarzan. "Žil jste tu opravdu dlouho. Tam, kam chcete odejít, své někdejší přátele už nenajdete. Zato najdete zášť, pokrytectví a krutost. Nikdo o vás nebude mít zájem. Také jsem kdysi opustil džungli a odešel k lidem, ale brzy jsem se vrátil - mezi šelmy, které neznají falše ani v lásce, ani v nenávisti, do lidmi nezkažené přírody. Odejdete-li, budete zklamán. A uvědomíte si, že jste mohl splnit své životní poslání. Tito ubožáci vás potřebují. Já zde zůstat nemohu, abych je vyvedl z temna nevědomosti, ale vy z nich můžete učinit dobré lidi, kteří dokáží bojovat i pracovat. Naučte je bránit své území a svá práva!"

"Snad máte pravdu," připustil muž. "Jsem sám. Zvolí-li mě za svého vůdce, zůstanu."

Tarzan se nyní obrátil na náčelníky osad s otázkou, zda souhlasí s tím, aby se stařec stal jejich králem. Všichni tomu byli rádi, neboť bílého muže znali a vážili si jej.

Několik veleopů, kteří přežili bitvu, bylo zatím přivedeno do sálu. Tarzan jim oznámil, že mohou buď zůstat jako poddaní nových pánů, nebo opustit údolí. Černoši je chtěli do jednoho vyhubit, ale nový vládce to nepřipustil.

"Kam máme odejít?" ptal se jeden z veleopů. "Krajinu za Oparem neznáme a v Oparu máme nepřátele."

Tarzan hleděl na gorilí samce mlčky. Černoši se počali radit, co s nimi, až konečně syn divočiny opět promluvil.

"Zbývá vás asi stovka," řekl Tarzan opicím. "Jste silní a umíte bojovat. Vedle mě sedí La, velekněžka a královna Oparu. Lstivý kněz ji odtud vyhnal. Zítřka se do města vrátíme, společně potrestáme viníka a La znovu usedne na panovnický stolec. Tam, kde jednou vzklíčilo semě zrady, může vyrůst znovu. Potrvá dlouho, než královna opět nabude důvěry ve své poddané. Pojdte s námi do Oparu a pomozte jeho vládkyni. Můžete tam zůstat jako její stráž a chránit ji proti všem nepřítelům."

Veleopi se shlukli k poradě.

"Učiníme, jak říkáš," pronesl po chvíli jeden.

"Budete stát vždy na straně královny?" zeptal se Tarzan.

"Bolgani nejsou zrádci!" zněla odpověď.

"Přijmu je do svých služeb," svolila velekněžka.

Ráno příštího dne vyrazila celá karavana k Oparu, aby ztrestala proradného modláře. Prošla údolím, sestoupila pahorkatinou a zamířila rovnou k rozvalinám města.

* * *

Malá šedá opička, sedící mezi stvoly popínavých rostlin na samém vrcholku chrámové zdi, spatřila průvod jako první. Byla z toho tak rozrušena, že se na okamžik zapomněla věnovat hmyzu ve svém huňatém kožíšku. Čím víc se zástup blížil, tím její vzrušení rostlo. Bezpočet Gomangani, a zejména skupina jejích obrovských pokrevních příbuzných, ji uváděly v úžas.

V chrámové dvoraně se zatím velekněz Kade modlil k Plamennému bohu. Spolu s ním byli tu i nižší hodnostáři a Oah, nová velekněžka. Zdálo se, jako by mezi nimi nebylo něco v pořádku.

Po modlitbě se Oah obrátila ke Kademu.

"Opět jsi zašel příliš daleko," řekla. "Jen velekněžka smí vykonat oběť. Brát do ruky posvátný nůž je rouhačství!"

"Mlč, ženo!" zavrčel Kade. "Jsem nejvyšší kněz Oparu. Tím, kým jsi ty, jsi jen díky mně. Nedráždí mou trpělivost, nebo sama okusíš, jak ostrý je velekněžův nůž!"

Nebylo pochyb, že svá slova myslí vážně. Mnohé z hodnostářů taková příkrst vůči velekněžce překvapila. Ačkoli ani Oah se u nich netěšila mimořádné oblibě, byla přece jen první kněžkou. A pak - ne jeden z nich věřil Kadeho tvrzení, že La již nežije.

"Dej si pozor, Kade," pravil jeden z nich. "Ani ty nesmíš překročit krajní mez!"

"Chceš mě urážet?" opáčil Kade a oči mu blýskly hněvem. "Mě, velekněze Oparu?" A přiskočil k odvážlivci s taseným nožem.

Leč v též moment se objevila malá Manu.

"Bolgani! Bolgani!" vřeštěla. "Už jdou!"

Kade se zarazil a otočil se k opičce. Ruka s dýkou mu bezvládně klesla podél těla.

"Viděla jsi je?" nevěřil. "Mluvíš pravdu? Není to jeden z tvých žertů? Nehraj si se mnou!"

"Mluvim pravdu," pískla opička. "Viděla jsem je!"

"Kolik jich je?" ptal se velekněz. "A jak daleko jsou od Oparu?"

"Jejich jako listů na stromě," odpověděla Manu. "A jsou nedaleko chrámu. Bolgani i Gomangani!"

Kade obrátil tvář k slunci, pohodil hlavou a třikrát za sebou vykřikl. A pak, následován svou suitou, vyrazil k paláci.

Sotva vkročil na starou cestu, vedoucí z chrámového okrsku, vyhrnuly se ze všech stran zástupy zarostlých a krívonohých mužů s palicemi a noži. Ve větvích stromů, lemuujících alej, vzrušeně poskakovaly malé opičky.

"Tam! Tam!" vriskaly, ukazující jižním směrem.

Jako smyslů zbavení řtili se kněží a válečníci k paláci. A právě když počali šplhat po zdech, objevil se Tarzan se svým doprovodem.

"Kameny! Kameny!" zvolal Kade. Na ta slova počali někteří mužici sbírat úlomky zdiva a podávat je svým soukmenovcům na hradbách.

"Odejděte!" vyzval velekněz příchozí. "Jsem velekněz chrámu Plamenného boha. Neopovažujte se dál, nebo pocítíte můj hněv!"

Tarzan uklidnil svou družinu pokynem ruky.

"La, velekněžka a královna, je tady," oslovil Oparské. "Kade je zrádce a spiklenec. Otevřete brány a přivítejte svou panovnici, jak náleží! Odmítnete-li, vnikneme do města násilím a přinutíme vás!"

Zatímco hovořil, vystoupila velekněžka ze zástupu. Hned se ozvaly hlasy, provolávající jí slávu a žádající trest zrádci. Kade si uvědomil vážnost situace a okamžitě vyzval své muže k útoku. Zároveň popadl kámen a mrštil jím po Tarzanovi. Ten uhnul v poslední chvíli! Valoun zasáhl jednoho z černochů a srazil jej k zemi. A za ním se snesl z vrcholku zdi hotový přival.

Nedbající létajících kamenů, vyrazili Gomangani i Bolgani na zteč. Jako kočky drápali se nahoru, vstříc kyjům svých nepřátel. Tarzan záměřil rovnou ke Kademu. Jeden z obránců jej ohrožoval palicí, leč Tarzan mu zbraň zavčas vytrhl. A pak viděl, jak Kade mizí kdesi ve dvoře pod hradbami.

Syn divočiny se vyšvihl na vrchol zdi, kde ho napadli další dva Oparští. Palicí, již vyrval jejich soukmenovci, je snadno zahnal na ústup, využívaje své síly a mrštnosti. Vzápětí seskočil do dvorany, aby dopadl velekněze, který se patrně skryl kdesi pod starobylým loubím.

Několik kněží se ho pokusilo zadržet, avšak Tarzan uchopil jednoho z nich za nohy a oháněl se jím jako sukovicí, srážeje protivníky k zemi. Nakonec hodil nešťastníkem vši silou mezi ně a pokračoval v honbě za veleknězem. Kade byl ve výhodě, neboť se dokonale vyznal v labyrintu průchodů od paláce k chrámu. Tarzanovi však stačilo, že pronásledovaný přechá hlouběji do města. Obával se jediného - že Kade dorazí do podzemí, kde by nebylo snadné ho najít, neboť chodby a tunely byly v těchto místech zahaleny hustou tmou. Proto spěchal, aby mu v tom zabránil. Ve chvíli, kdy vbíhal do podloubí, cítil, jak se mu kolem lýtky zadrhla smyčka. V příštím okamžiku byl stržen k zemi skupinou oparských bojovníků. Než se stačil vzpamatovat, byl pevně svázán. Uchopili jej a nesli do svatyně, kde byl připoután k obětnímu oltáři.

Vzápětí vstoupil velekněz a tvářil se pomstychtivě.

"Tentokrát," pravil, "tě stihne pomsta nikoli Plamenného boha, ale nejvyššího kněze!"

Zvedl dýku a chystal se bodnout. Vtom Tarzan zahlédl na ochozu Jad-bal-jovu zlatavou hřivu.

"Jad-bal-jo!" zvolal. "Vpřed!"

Kade na okamžik strnul. Vzápětí již tu byl obrovský lev, mocným skokem dopadl přímo na něho a zaryl mu své ostré tesáky do hrdla. Ostatní modloslužebníci se v hrůze rozprchlí na všechny strany. Ve svatyni zůstal sám Tarzan se svým věrným Jad-bal-jou a mrtvolou falešného velekněze.

"Jad-bal-jo," oslovil Tarzan lva. "Hlídej!"

Zakrátko obsadili útočníci město. Kněží i bojovníci se vzdali velekněžce a uznali ji za svou panovnici. Poté se staronová královna vydala hledat svého zachránce. Našla jej v chrámové svatyni. Ležel připoután k oltáři, strážěn Jad-bal-jou.

"Tarzan!" vykřikla velekněžka a rozběhla se k obětnímu místu. "Kade přece jen dokonale nekalé dílo! Bože našich otců, smiluj se nade mnou! On je mrtev!"

"Ne!" zaznělo od oltáře. "Nejsem mrtev. Pojď a pomoz mi! Jsem jen svázán, ale nebýt Jad-bal-ji, byl bych opravdu mrtev!"

"Díky Bohu," ulevila si La. Naklonila se k zajatci, avšak v té chvíli se Jad-bal-ja vztyčil a zamručel.

"Lehni, Jad-bal-jo!" přikázal Tarzan. "Což nepoznáváš La?"

Lev uposlechl a složil svému pánu hlavu na prsou. Velekněžka se chopila nože a přetřala provazy.

"Tvůj úhlavní nepřítel nežije," řekl Tarzan. "Za jeho smrt a můj život patří dík Jad-bal-jovi. Nyní můžeš svobodně vládnout Oparu v přátelství s lidem z údolí Diamantového paláce."

Oné noci se všichni shromáždili v hodovní síni. Prostíralo se na zlatých podnosech, na jakých jídali vládcové bájně Atlantidy. A na druhý den se Tarzan s Jad-bal-jou vydali na cestu do kraje Waziriů - domů.

Zkouška ohněm

Flora Hawkesová a její kumpáni, pronásledováni Luvinim, přechali noční džunglí. Nevěděli kudy kam, neboť s sebou neměli nikoho, kdo by je vedl. Chtěli být co nejdále od tábora Arabů. Jejich osud se zdál být zpečetěn. Klopýtali z místa na místo, když tu před sebou zahlédli matné světlo. Co by to mohlo být? Že by jen obešli ležení nájezdníků? To bylo hrozné pomyšlení!

Plížili se vpřed a skutečně brzy uviděli tábořiště, obehnané trnovím. Kolem ohně, který plápolal uprostřed, sedělo asi padesát černých bojovníků.

Když došli ještě blíž, viděli, že mezi černochy je bílá žena. Z posunků domorodců bylo zřejmé, že se o čemsi radí. Snad o hluku, který sem musel dolehnout z tábora lovců slonoviny. Mnozí totiž ukazovali právě oním směrem.

Náhle bílá žena zvedla ruku na znamení, že žádá o slovo. Všichni ztichli, jakkoli nepřestali být ve střehu.

"V táboře je běloška," řekla Flora. "Nevíme, o koho jde, ale je naší jedinou nadějí. Pronásledovatelé jsou nám v patách, a ona nám snad pomůže. Pojďme!"

A nečekajíc na odpověď, vykročila k ohradě. Černoši přichozí brzy zpozorovali. V té chvíli před nimi vyrostl les oštěpů.

"Stůjte!" přikázal jeden z válečníků. "Jsme Waziriové. Kdo jste vy?"

"Jsem Angličanka," odpověděla Flora. "Zabloudili jsme v pralese. Černoši nás zradili a teď nás pronásledují. Je nás pět a prosíme o pomoc."

"Pusťte je dovnitř," ozvalo se zpoza ohrady.

Když vstupovali do tábora, provázeni pátravými pohledy lady Greystokové i černých bojovníků, sledoval je z porostu za vysokým stromem pár šedých očí, které zablyškaly, sotva dotyčný poznal, o koho jde.

Světlo ohně ozářilo přichozí a v té chvíli Jane vytřeštila zrak údivem.

"Flora Hawkesová!!!" zvolala. "Co tu proboha děláte?"

Dívka se zarazila, a tvář jí polil nach.

"Lady Greystoková!" opětovala stejně udiveně.

"Tomu nerozumím," pokračovala Jane. "Nevěděla jsem, že jste v Africe."

Flora byla zprvu zmatena, ale brzy se vzpamatovala.

"Jsem tu s panem Bluberem a jeho přáteli," vysvětlila. "Provádějí vědecký výzkum. Vzali mě s sebou, neboť díky vám jsem již v Africe byla a trochu znám zdejší zvyky. Naši nosiči se nám vzbouřili. Jestli nám nepomůžete, jsme ztraceni!"

"Jsou vaši nosiči ze západního pobřeží?" ptala se Jane.

"Ano," odpověděla Flora.

"Mojí Waziriové si s nimi poradí," ujistila ji Jane. "Kolik jich je?"

"Asi dvě stovky," vmísil se do hovoru Kraski.

Lady Greystoková potřásla hlavou. "To je dost," usoudila.

Pak zavolala Usulu.

"Asi dvě stě černochů ze západního pobřeží pronásleduje tyto lidi. Musíme jim pomoci."

"Jsme Waziriové," řekl Usula prostě.

Zanedlouho se nedaleko tábora objevila horda stíhatelů, vedená Luvinim. Ten, vida, že nepřítel je v menšině, dožadoval se vydání bělochů. Přitom prováděl různé posunky, mával puškou a zatínal pěsti. Ostatní brzy následovali jeho příkladu - snad se tím chtěli povzbudit.

Waziriové, vycvičení Tarzanem, dávno odvykli tomu, aby si po vzoru jiných afrických kmenů dodávali odvahy křikem a běsněním. Skryti za trnovou ohradou, stáli tiše a ukázněně, čekající na nepřítele.

"Mají spoustu pušek," upozornila Jane.

"Těch, kteří s nimi dovedou zacházet, není mnoho," uklidňoval ji Kraski.

"Vaši muži jsou všichni ozbrojeni," pokračovala Jane. "Postavte se mezi mé Wazirie. Vyzvete černochy, aby odešli a nechali vás na pokoji. Dokud nezaútočí, nestřílejte. Jakmile však začnou, palte bez ustání. Nic nevyděsí černocha ze západního pobřeží víc než střelba z pušek bílých mužů. Flora a já zůstaneme v táboře u vysokého stromu."

Mluvila rozhodným tónem a bylo jasné, že ví, co říká. Všichni uposlechli, včetně Blubera, jakkoli se třásl strachy, sotva zaujal místo po boku Waziriů.

Luvini je dobře viděl v záři ohně. Nepřišel bojovat. Přišel, aby odvedl Floru Hawkesovou. Obrátil se ke svým mužům.

"Je jich jen padesát," řekl. "Snadno bychom je přemohli, ale nepřišli jsme válčit. Přišli jsme pro bílou ženu. Zůstaňte tady a upoutejte křikem jejich pozornost. Vyrazte vpřed a pak znovu ustupte. Já zatím vezmu pár mužů a vplížím se do tábora. Až se zmocním dívky, zavolám vás a vy se vrátíte do vesnice."

Plán se černochům zamlouval. Do boje se jim nechtělo. Křepčili teď s ještě větší zuřivostí, neboť věděli, že brzy budou v bezpečí své osady.

Zatímco Luvini se plížil porostem a černoši za ohradou řvali jako smyslů zbavení, svezla se z větve obrovského stromu mezi překvapené ženy postava bílého obra, oděného do leopardí kůže.

"Johne!!!" vykřikla lady Jane. "Proboha, jsi to ty?"

"Tiše!" zavelel bílý obr a skočil k Floře. "Pro vás jsem přišel!" zvolal, aby vzápětí uchopil dívku a přehodil si ji přes rameno. A než se Jane vzpamatovala, proklouzl ohradou a zmizel i s živým břemenem v džungli.

Chvilí stála jako přimrazená. Co se to děje? Klesla na kolena a skryla tvář v dlaních...

Stalo se tak právě v okamžiku, kdy Luvini a jeho doprovod vstoupili do tábora. Nalezli zde zcela zmatenou Jane, zakryli jí ústa a odvedli do pralesa, mřížce k osadě arabských nájezdníků. Neměli nejmenší tušení, že se zmocnili jiné ženy, než zamýšleli.

Zanedlouho poté viděli Waziriové i bílí muži, jak černoši bez boje ustupují. Vydávali sice přitom divoké skřeky, ale to bylo vše. Bitva skončila dříve, než vůbec započala. Bez jediného výstřelu!

"U čerta!" ulevil si Throck. "Proč tolik řvali? Vypadali, že si z nás chtějí udělat hostinu, a nakonec takhle odtáhnou!"

Němec vypjal hrud. "Adolf Bluber se hned tak nelekne několika divochů!" pravil.

Kraski chvilí sledoval vzdalující se černochy, a pak se otočil k ohni.

"Nerozumím tomu," poznamenal, aby vzápětí vykřikl: "Kde je lady Greystoková?"

Teprve nyní si všichni uvědomili, že obě ženy jsou pryč. Waziriové byli okamžitě na nohou. Volali svou paní, leč marně.

"Pojďme!" vyzýval je Usula. "Musíme osvobodit lady Jane!"

Přeskočil ohradu a následován svými soukmenovci řtil se za černochy. Domorodci prchali k osadě, zahazující cestou pušky. Luvini a jeho družina dorazili do vesnice dříve než Waziriové. Tady byli v bezpečí, neboť obránců bylo mnohem více než útočníků.

Když si Usula uvědomil, že útok by skončil porážkou, zavelel k ústupu. Bylo jasné, že Jane lze vysvobodit spíše lstí než silou.

"Jde nám především o lady Greystokovou," řekl. "Pomsta zatím počká."

"Vždyť ani nevíme, jestli je ve vesnici," upozornil jeden z bojovníků.

"Kde jinde by mohla být?" namítl Usula. "A pokud je jinde, musíme zjistit kde. Mám plán. Vítr vane z protilehlé strany vesnice. Deset z vás půjde se mnou, ostatní zůstanou před branou a ztropí povyk, jako by se chystali zaútočit. Až se brána otevře, dojde k výpadu. Budu se snažit dostat k vám, ale pokud se mi to nepodaří, rozdělte se na dvě skupiny a držte se u vchodu. Černochy nechte vyběhnout ven. Dávejte pozor, neuvídíte-li přitom lady Jane."

Waziriové přikýkli na znamení, že pochopili.

"Pojďme tedy," uzavřel Usula, a zvoliv deset mužů, zmizel s nimi v pralese.

Luvini zavlkl Jane do chatrče nedaleko brány. Tady ji spoutal a přivázal ke kůlu. Pak spěchal za svými muži, aby se účastnil obrany vesnice. V noční temnotě dosud nepoznal, že unesená není jeho bývalá velitelka.

Jane zůstala jako omámená. Nechápala, proč Tarzan odešel s jinou ženou. Vzpomněla si na Usulovo vyprávění, že znovu ztratil paměť. Ale to ji neuklidnilo. Byla nyní vězněna v zatuchlé chatrči a hlavou se jí honily chmurné

myšlenky...

A zatím se Usula a jeho společníci tiše plížili na druhý konec vesnice. Tady našli hromadu suchého dřeva a kletí, které Arabové používali k budování náspu. Snášeli a rovnali je na hranici podél ohrady. Protože práce to byla hlučná, vyslal Usula jednoho z černochů k ostatním před bránu s výzvou, aby je svým křikem přehlušili. Ačkoli vše šlo dobře, trvalo téměř celou hodinu, než byli s dílem hotovi.

Luvini zatím sledoval skulinou v ohradě zbylé Wazirie, tropící velký hluk. Usoudil, že v noci již patrně k útoku nedojde, a tak si bude moci odpočinout. Nařídil svým mužům, aby zůstali na stráži a v případě vpádu nepřitele jej okamžitě zavolali. Pak zamířil k chýši, kde zanechal svou zajatkyňi.

Byl to urostlý chlapík s nízkým plochým čelem a vysedlými lícními kostmi. Když vstoupil do příbytku, zažehl louč a zarazil ji do podlahy. S dychtivostí hleděl na ženu, přivázanou ke kůlu. Přistoupil blíž a dotkl se jí, olizuje rty. Jane zvedla zrak a odvrátila se. Černoch nemohl zakrýt překvapení.

"Kdo jste?" zeptal se anglicky.

"Lady Greystoková, manželka Tarzanova," odpověděla vězeňkyně. "Jsi-li moudrý, pusťš mě na svobodu."

Luvini vytřeštil oči. Dlouho se na Jane díval, aby konečně přemohl strach. Zdálo se, že v jeho hlavě uzrálo jakési rozhodnutí.

Zvolna rozvazoval zajatkyňi na rukou i nohou. Cítila jeho dech i pohled. Sotva povolilo poslední pouto, vyskočila a rozběhla se ke vchodu do chýše. Luvini ji strhl zpět. Bránila se, bijíc jej do tváře, avšak postupně zlomil její odpor a přitiskl ji k sobě. Stržení zápasem, neslyšeli křik Waziriů ani lomoz, který vypukl v osadě.

V té chvíli totiž Usula podpálil hranici u ohrady. Požár zachvátil vyschlé trámův a proměnil je ve žhnoucí výheň, z níž vítr roznášel po střechách okolních chatrčí oharky. Vesnice brzy tonula v moři plamenů. A tehdy se Usulova předpověď splnila - brána se otevřela a vyděšení černoši prchali do džungle.

Po obou stranách vchodu postávali Waziriové, pátrající očima po své paní. Čekali trpělivě, dokud poslední domorodec neopustil osadu. Lady Jane však stále nepřicházela. Ještě hodnou chvíli strávili černí bojovníci u brány, až se Usula konečně vzdal marných nadějí.

"Nikdy tu nebyla," mínil. "Teď se musíme vydat za černochy a donutit je, aby nám řekli, co se s lady Greystokovou stalo."

Svívalo, když dostihli nevelkou skupinu uprchlíků, kteří se utábořili několik mil západním směrem. Obklíčili je a přinutili se vzdát. Zároveň jim slíbili, že ušetří jejich životy, odpovědí-li pravdivě na Usulovy otázky.

"Kde je Luvini?" zněla první z nich.

"Nevíme," přiznal jeden z černochů. "Neviděli jsme ho od chvíle, kdy jsme opustili vesnici. Byli jsme otroky Arabů, a když se nám podařilo uprchnout z osady, dali jsme se jiným směrem než ostatní, protože jsme se domnívali, že tak budeme v bezpečí. Luvini je krutější než Arab!"

"Viděli jste bílé ženy, které přivedl včerejší noci do tábora?" položil Usula další otázku.

"Přivedl jednu ženu," odvětil černoch.

"Co s ní udělal? Kde je teď?"

"Nevíme. Když ji přivlekl, svázal ji a uvěznil v chatrči nedaleko hlavní brány. Od té doby jsme ji neviděli."

Usula se otočil ke svým druhům. Měl v očích strach - strach o svou paní.

"Pojďte," pronesl zastřeným hlasem. "Vrátíme se do vesnice. A vy," oslovil černochy, "půjdete s námi. Jestli jste lhali, pak..." A přešel si rukou po hrdle.

"Nelhali jsme," ozvalo se z řad domorodců.

Rozběhli se do osady, z níž nezbylo víc než ohořelé trosky.

"Kde stála chatrč, ve které byla bílá žena vězněna?" ptal se Usula, sotva vstoupili na spáleniště.

"Tady," ukázal jeden z černochů a zamířil k místu, kde bývala brána. "Zde je ta, již hledáte," řekl.

Všichni se shromáždili kolem sežehlého těla. V příští chvíli je opanoval zármutek.

"Je to naše paní," usoudil Usula, maje tvář zalitu slzami. Také ostatní Waziriové truchlili, neboť měli lady Greystokovou velmi rádi.

"Možná že to přece jen není ona," zapochyboval jeden z nich.

"Přesvědčme se!" navrhl další. "Jsou-li mezi popelem prsteny, je to lady Jane." Poklekl a hledal mezi oharky.

Usula kroutil nedůvěřivě hlavou. "I když prsteny nenajdeme, nemůžeme říci, že to není naše paní. Luvini je mohl odcizit. Když vypukl požár, každý měl příležitost utéci - jen ne ona. Bojím se, že to nemůže být nikdo jiný!"

Waziriové vyhloubili mělký hrob a uložili do něho mrtvé tělo. Na místo pak navršili hromadu kamenů.

Stopy pomsty

Cestou z Oparu se musel Tarzan přizpůsobit kroku Jad-bal-ji, a tak postupovali poměrně pomalu. Zato měl dosti času přemýšlet o všem, co se minulý týden událo. Nepřinesl sice zlato, nicméně váček s dýmami, který dostal od starce, tento nezdar bohatě vyvážil. Myslel teď na bezpečnost Waziriů a pomstu bělochům, kteří jej omámili a nechali na pospas šelmám. Touha po domově však byla silnější než potřeba pronásledovat viníky.

Trávíce spolu všechn čas, kráčeli muž a lev stezkami džungle. Včera se rozdělili o maso Bary, jelena, dnes Horty, divokého kance. Byli asi den cesty od farmy, když Tarzan zachytil stopu černých bojovníků. A tak jako by burzián nedokázal usnout bez zprávy o posledním kursu akcií, neměl Tarzan od té chvíle klidu. Věděl, že těm, komu stopa patří, nejednou vděčil za svůj život. Proto ji zkoumal velmi pečlivě.

Otisky byly staré několik dní a na mnoha místech setřené tlapami šelem, nicméně dostatečně čitelné a výmluvné. Jeho zrak a čich ho nemohly klamat! Posléze mezi šlépějemi mužů objevil i stopy ženských nohou - stopy, které znal stejně dobře jako dítě tvář své matky.

"Waziriové se vrátili a sdělili jí, že jsem zabloudil," uvažoval nahlas. "A teď mě společně hledají."

Sklonil se k Jad-bal-jovi. "Vidíš, Jad-bal-jo! Zase musíme daleko od domova. Ale domov je tam, kde je Jane!" Směr, jímž stopy vedly, byl neobvyklý. Nemířily rovnou k Oparu, nýbrž kamsi na jih. Třetího dne cesty vyrušil oba poutníky hluk nedaleké karavany a objev dalších šlépějí. Tarzan pokynul lvu, aby se skryl v houští, a sám se vyhoupl na strom. Pach lidských těl byl stále pronikavější. Konečně přichází uviděl, a v té chvíli jej naplnila radost a štěstí. Byli to Waziriové, vedení Usulou.

"Tarzan!" zvolal černoš, sotva se přiblížili. "Jsi to ty, Bwana?"

"Ano, jsem to já," potvrdil Tarzan. "Ale - kde je lady Greystoková?"

"Ach, Bwana... jak ti to mám říci..." zadrhával Usula.

Tarzan strnul.

"Snad není..." naznačil zlou předtuchu. "Ne, to není možné! Nemohlo se jí nic stát, když s ní byli moji Waziriové!"

Černoši sklopili hlavy.

"Nabízíme své životy za její," pravil tiše Usula. Odhodil oštěp, poklekl a zkrřížil ruce na prsou.

"Čekám na smrt, Bwana," zašeptal.

Tarzan se k němu sklonil. "Řekni mi, co se stalo. A zapomeň, oč jsi mě žádal."

Usula vypověděl o všem, co se seběhlo. Když skončil, měl Tarzan jedinou otázku. "Kde je Luvini?" ptal se.

"Nevíme," přiznal Usula.

"Ale já se to dovím," prohlásil Tarzan. "Vraťte se domů k ženám a dětem. Až se znovu setkáme, bude Luvini mrtev."

Chtěli s ním, ale odmítli. "Je vás teď zapotřebí doma," vysvětlil. "Pole a stáje čekají. Vraťte se do bungalovu a vyříd'te Korakovi, aby zůstal s vámi. Teprve kdyby se se mnou něco stalo, ať potrestá viníka sám."

Otočil se a hvízdal. V příští chvíli se na stezce objevil Jad-bal-ja.

"Zlatý lev!" zvolal Usula. "Utekl Keewazimu a vydal se za Velkým Bwanou!"

Tarzan přikývl. "Urazil notný kus cesty, aby mě našel," řekl.

Rozloučil se s Wazirii a zamířil po stopě Luviniho, aby ho ztrestal za jeho zločin.

* * *

Leže mezi větvemi mohutného stromu, přivítal John Peebles nový den ospalýma očima. Vedle něho odpočívali i Throck, Kraski a Bluber. Němec byl na smrt vyděšen.

"K čertu!" ulevil si Peebles. "Raději se nechám sežrat lvy, než trávit další noc na stromě!"

"Zítřka spím na zemi, ať jsou tu lvi, nebo ne!" dodal Throck.

"Nebýt vašich vrabčích mozků, mohli jsme spát v bezpečí," poznamenal Kraski.

"Hej, Blubere, mister Kraski s tebou mluví," obrátil se Peebles na Němce.

"Ale já nemluvim s ním," opáčil Bluber.

"Možná by chtěl, abychom mu na každou noc postavili chatu," řekl Peebles. "A dřeli na něj."

"Mám snad já dělat všechno, když vy nehnete prstem?" útočil Kraski. "Dávno by byl s vámi konec, kdybych neopatřil jídlo. Když půjdete po svých, sežerou vás lvi, nebo pojedete hladý."

Ostatní mlčeli. Hádali se ostatně od rána do večera a bylo lhostejno proč. Nenáviděli se a pohromadě je držel jen strach o život.

Peebles se pomalu spustil na zem. Za ním seskočil Throck, a vzápětí slezli i Kraski a Bluber.

"Proboha," zvolal poslední z nich. "Podívejte se na mě! Oblek za dvacet guineí! Samé cáry! Nikdo by teď za něj nedal ani penci!"

"K čertu s tvým oblekem!" zamručel Kraski. "Jsme na dně, bez jídla, všude kolem spousta šelem a možná i kanibalů, a ty tu žvaníš o hadrech za dvacet guineí! Unavuješ mě, Blubere. Musíme dál."

"Kam?" ptal se Throck.

"Na západ, kam jinam," procedil Rus skrz zuby. "Na pobřeží. Jinam nemůžeme."

"Včera jsme šli celou cestu k východu," soudil Peebles.

Throck na něho vrhl nechápavý pohled.

"Jak to?" divil se. "Jak jsi přišel na to, že jdeme na východ?"

"Snadno," odpověděl Peebles. "A dokáží to. Od chvíle, kdy nás opustili černoši, jdeme stále do vnitrozemí."

"Když myslíš, že vás vedu špatným směrem, Peeblesi," vpadl mu do řeči Rus, "vrať se a jdi, kudy chceš. Já půjdu tudy, protože je to správně."

"Není!" oponoval Peebles. "Podívejte! Když jdeme na západ, máme slunce po levé ruce. A co jsme bez domorodců, máme ho stále napravo! Jdeme špatně! Je to jasné jako nos mezi očima!"

"K čertu!" použil Throck své oblíbené úsloví. "Za to může Kraski, který si myslí, že pobral všechnu moudrost!"

"To se mám plahočit zpátky?" zaštkal Bluber.

Kraski se usmál. "Jděte si, kam chcete," řekl. "A nezapomeňte, že až budete pod rovníkem, máte slunce na severní straně. Kvůli vám jinde zapadat nebude!"

Jediný Bluber v té chvíli pochopil, že se Kraski nemýlí.

"Charlie má pravdu," prohlásil. Otočil se a vykročil za Rusem. Peebles se poškrábal v zátylku. Byl zmaten. Throck neříkal nic a rovnou se přidal ke Kraskimu s Bluberem.

"Nerozumím tomu za mák, ale asi mají pravdu," zabručel.

Jakkoli na pochybách, následoval Peebles ostatní. Hladoví a unavení ploužili se nekonečné hodiny džunglí. Co chvíli se mohli stát kořisti šelem či divochů.

Bylo po poledni, když přecházeli nevelkou mýtinu. Vtom nad Bluberovou hlavou zasvištěl šíp. Plouštík se lekl a hodil sebou o zem. Kraski strhl z ramene pušku a vystřelil.

"Tam," ukázal. "Za křovím!"

Sotva dokončil větu, vylétla z houštiny nová šipka a zasáhla jej do ramene. Také Peebles a Throck zvedli pušky. "K zemi!" zavelel Kraski.

Ledva se všichni skryli v porostu, objevila se na palouku skupina domorodců, střilejících z luků. Z větví přilehlého stromu vše sledoval šedooký muž...

Bluber ležel na břiše s tvářmi zakrytou rukama a bědoval. Kraski, Peebles a Throck se pokusili o odpor. Palba z ručnic přinutila černochoy ustoupit na kraj pralesa. Náhle zazněl z koruny stromu mužský hlas.

"Nestřílejte!" vyzval bělochy. "Uposlechnete-li, zachráním vás!"

Bluber zvedl hlavu. "Pojďte rychle!" vykřikl. "Nebudeme střílet! Zachraňte mě! Dostanete pět liber!"

Ze stromu se ozvalo krátké hvízdnutí. Černoši, přilákáni hlasem vycházejícím odkudsi z větví, na okamžik ustali v boji, avšak sotva zjistili, že jim nic nehrozí, znovu se chopili luků. V té chvíli seskočil ze stromu bílý obr a za ním se objevil zlatohřívý lev.

"Proboha!" zvolal Bluber a zavřel oči. Černoši překvapením pustili tětiny. "To je Tarzan!" vykřikl kdosi a v tom okamžiku se ostatní rozprchli do džungle.

"Ano, je to Tarzan!" opakoval přichozí v nářečí divochů. "Tarzan a Zlatý lev!" Běloši nerozuměli ani slova. Konečně Tarzan oslovil i je. "Jsou pryč," řekl. "Můžete vstát." Čtyři muži se postavili na nohy.

"Co tu děláte?" zeptal se syn divočiny. "Vím, kdo jste! Pokusili jste se mě otrávit a nechat v táboře na pospas šelmám!" Bluber učinil několik kroků vpřed.

"Netušili jsme, kdo jste. Nevěděli jsme, že jste Tarzan! Zachraňte mě! Dám dvacet liber. Řekněte, a jsou vaše! Jen mě zachraňte!" Tarzan si Němce nevšímal a stočil pohled k ostatním. "Hledám jednoho z vás," pravil. "Černocho jménem Luvini. Zabil mou ženu. Kde je?"

"Nevíme," pokrčil rameny Kraski. "Luvini nás zradil a poté napadl. Tehdy byla vaše žena s námi. Nevíme, co se s ní stalo. Když jsme bránili tábor, zůstala kdesi uvnitř. Byli tam i vaši černoši. Jakmile nepřítel uprchl, vaše žena zmizela i s naší průvodkyní. Hledáme je."

"Waziriové mi vše řekli," přikývl Tarzan. "Viděli jste od té doby Luviniho?"

"Ne," odpověděl Kraski.

"Co tu tedy vlastně děláte?"

"Jsme s panem Bluberem na vědecké výpravě," zalhal Rus. "Měli jsme potíže. Naši předáci i nosiči nás opustili - zůstali jsme sami a zcela bezmocní."

"To je pravda," potvrdil Bluber. "Zachraňte nás. A odvedte to zvíře. Bojím se ho."

"Nikomu neublíží," ujistil Tarzan tloušťka. "Dokud mu neporučím."

"Neporoučejte mu to. Prosím!"úpěl Němec.

"Kam máte namířeno?" změnil Tarzan téma.

"Na pobřeží," odvětil Kraski. "A pak do Londýna."

"Pojďte se mnou," vybídl muže Tarzan. "Pomohu vám. Nezasloužíte toho, ale nechci, abyste zahynuli v džungli."

Následovali jej směrem na západ. Večer se utábořili u malé říčky. Pro bělochy nebylo lehké zvyknout si na lva. Němec byl polomrtvý hrůzou. Sotva usedli kolem ohně k večeři, Kraski navrhl, aby postavili trnový zátaras proti šelmám.

"To nebude třeba," řekl Tarzan. "Jad-bal-ja bude hlídat. Nic mu neujde."

Bluber vzdychl. "Bože! Dal bych deset liber za jedinou klidnou noc!"

"Dnes můžete spát klidně i bez výdajů," ubezpečil jej Tarzan. "Dokud jsme tady," a ukázal na Jad-bal-ju, "nic se vám nestane."

"Dobrou noc tedy," popřál tloušťka. Odkulil se stranou a hned usnul. Po chvíli ho následovali oba Angličané. Kraski ulehл poslední. Nespал však. Viděl, jak se Tarzan zvedá od ohniště a míří k vysokému stromu. Přitom mu z opasku cosi vypadlo. Byl to malý kožený váček, zřejmě plný. Rus zbystril pozornost. Tarzan, ničeho netuše, se uvelebil pod kmenem a lev se svinul po jeho boku.

Když Kraski nabyл dojmů, že oba spí, přešel se tiše k záhadnému váčku a počal jej ohmatávat prsty.

"Nějaké kameny," zamumlal pro sebe. "Snad ozdoby toho barbara. Jak jen mohl takový divoch sedat ve Sněmovně lordů?"

Rozvázal měšec a nasypal si část jeho obsahu do dlaně.

"Proboha, diamanty!" zašeptal. "Takové bohatství!"

Vložil drahokamy zpátky, nepřestáváje sledovat oba spáče. Pak vsunul váček pod košili a vrátil se na své místo. Druhého dne dorazili společně do černošské osady. Tarzan byl přivítán s poctami, hodnými náčelníka kmene. Po obvyklém obřadu ukázal na čtveřici bělochů.

"Jsou to mí přátelé," řekl stařešinovi. "Rádi by se dostali na pobřeží. Dej jim několik mužů, ať je chrání a starají se o jídlo. Já, Tarzan z rodu Opů, tě žádám o tuto službu."

"Tarzan z rodu Opů nemusí žádat," odpověděl náčelník.

"Dobrá," přikývl Tarzan. "Dejte jim najíst a ochraňte je. Nemohu zůstat, musím dál."

"Stane se," ujistil syna divočiny náčelník.

Beze slova rozloučení opustil Tarzan bělochy a následován lvem zmizel v pralese.

Smrtonosné kopí

Kraski celou noc nezamhouřil oka. Věděl, že Tarzan dříve či později upozoruje ztrátu váčku a že se vrátí. Hned po rozednění vstal a vyrazil do ulice, protínající osadu.

"Co teď?" zvažoval. "Je jen malá naděje, že dojdou k pobřeží sám, ale," a sáhl pod košili, "tohle stojí za každou námahu. Londýn, Paříž i New York mi budou ležet u nohou!"

Vykradl se z vesnice a navždy zmizel svým kumpánům z očí.

Němec byl první, kdo zjistil, že s nimi není. Jakkoli neměl Rusa rád, přece jen s ním táhl za jeden provaz proti oběma Angličanům.

"Viděli jste dnes ráno Charlieho?" ptal se Peeblese, když se společně usadili k snídani, tvořené jakousi nevábnou kaší."

"Ne," odpověděl Peebles. "Asi ještě spí."

"V chatrči není," namítl Bluber. "A nebyl tam, už když jsem se probudil."

"Ten se o sebe postará," zavrčel Throck. "Možná že je u některé z místních dam!" A dal se do smíchu.

Po snídani zapředli hovor s domorodci, aby zvěděli, kdy je náčelník odvede na pobřeží. Kraski se stále neobjevoval. Bluber počal být neklidný. Nebál se o Rusa, ale o sebe. Pokud se Kraskimu přihodilo něco zlého, může totéž potkat i jeho! Naléhal na ostatní, aby šli za náčelníkem a svěřili mu, že jejich kumpán zmizel.

Náčelník nechal prohledat vesnici, po Kraskim však jako by se zem slehla.

"Proboha!" zaúpěl Bluber. "Sám v noci v pralese! Muselo mu přeskočit!"

"Nesmysl!" nesouhlasil Throck. "Co by tam hledal?"

"Nechybí vám nic?" napadlo náhle Peeblese. "Třeba si něco odnesl!"

"Co by nám mohl vzít?" namítl Bluber. "Pušky? Střelivo? Jsou tady! A pak - já s sebou nemám víc než tyhle cáry za dvacet guineí!"

"Proč tedy zmizel?" nechápal Peebles.

"Třeba je náměsíčný," usoudil Throck. Lepší vysvětlení už nemohl nikdo podat! A tak se vypravili k pobřeží bez něho.

* * *

Kraski zatím krácel lesní stezkou. Rozhlížel se kolem a naslouchal, aby mu neunikl sebemenší šelest, prozrazující nebezpečí. Byl sám uprostřed džungle a měl strach. S každou milí, kterou urazil, jako by cena drahokamů klesala oproti hrůze, kterou zažíval. V jedné chvíli se těsně před ním svezl do trávy had Histah. Rus se bál vystřelit, aby nevzbudil pozornost. Nezbylo než hada obejít hustým trnovím. Než se znovu prodral na stezku, měl ze šatů cáry a ruce i nohy sedrány do krve. Byl na smrt unaven. A navíc mu do bot a za košili nalezl bezpočet mravenců.

Jakmile dorazil k mýtině, zbavil se šatů a setřásl dotěrný hmyz. Nahý a polomrtvý ploužil se dál, aby nakonec klesl vyčerpáním do porostu. Tehdy si uvědomil, že sám k pobřeží sotva dojde. Leč nezbývalo než pokračovat v cestě. Prochladlý a hladový uložil se na noc v rozsoše mohutného stromu. Odevšad bylo slyšet řev šelem, chystajících se na lov. Občas procitl z divokého snu, zalit studeným potem. Noc se mu zdála věčností. Konečně se rozednilo a Kraski se vydal na další pouť. Únava sílila a svaly ochabovaly. Nejedl a nepil od chvíle, kdy opustil osadu.

Nadešlo poledne. Rus se vlekl kupředu, zastavuje se stále častěji. Vtom jako by zaslechl lidské hlasy. Zbystřil pozornost. Bylo to tak! Nevěřil svým uším. A pak před sebou uviděl nevelkou chatrč. Stála na břehu říčky a byla obehnaná kolovou ohradou. Připlazil se blíž. V chatrči spolu vzrušeně rozmlouvali muž a žena. Kraski vytřeštil oči. Ty hlasy patřily Estebanu Mirandovi a Floře Hawkesové! Muži, o kterém se domníval, že je mrtev, a ženě, která záhadně zmizela! Ne, Kraski nevěřil na záhrobí. Duchové by nepotřebovali ani přístřešku, ani ochrany! Ne, uvnitř byli lidé z masa a kostí!

Z posledních sil vyběhl k chatrči, nedbaje nenávisti vůči Španělovi. Sotva však znovu zaslechl ženský hlas, zastavil se, neboť si v té chvíli uvědomil svou nahotu. Natrhal tedy dlouhé stvolý a spletl z nich jakýsi bederní pás, svázaný lýčím. Takto oděn konečně stanul na prahu chýše.

Obávaje se, že by mohl být pokládán za vetřelce, zavolal Španělovo jméno. Esteban vzápětí vyšel ze dveří, následován dívkou. Chvilí hleděli na příchozího mlčky.

"Nevíte, kdo jsem?" přerušil Kraski ticho. "Což mě nepoznáváte, Floro?"

"Charlie!" vykřikla dívka. Chtěla k Rusovi přiskočit, ale Esteban ji zadržel.

"Co tu chcete?" zeptal se Rusa výhružně.

"Hledám cestu na pobřeží," řekl Kraski. "Umírám hladu a únavou."

"Cesta vede tudy," ukázal Esteban na stezku. "Zmizte, je-li vám život milý!"

"Chcete mě vyhnat bez vody a jídla?"

"Voda je tady," namířil Španěl prstem k řece, "a džungle je plná jídla pro toho, kdo má dost odvahy si je opatřit!"

"Neposílejte ho pryč," prosila dívka. "Nevěřím, že byste byl tak krutý!"

Pak se obrátila k Rusovi. "Charlie!" zvolala. "Neodcházejte! Zachraňte mě před tímto surovcem!"

Na ta slova tasil Rus pistoli a namířil na Estebana. Stiskl kohoutek, leč rána minula cíl a víc nábojů v zásobníku nebylo. Strhl tedy z ramene pušku, avšak Esteban byl rychlejší - rozpřáhl se a vrhl po protivníkovi oštěpem. Ten jej zasáhl přímo do srdce.

Vida, že Rus nežije, vytáhl Esteban kopí z jeho těla a odňal mu zbraně. Zaujal jej malý váček, připevněný k pasu mrtvého. Odtrhl ho a ohmatal. Zdálo se, že je v něm střelný prach. Schoval měšec a vykročil ke dveřím. Flora stála opodál a vzlykala.

"Ubohý Charlie! Ubohý Charlie!" dralo se jí z úst. Pak se otočila ke Španělovi. "Jste jako divoká šelma!"

"Ano, jsem šelma!" potvrdil s úsměvem. "Jsem Tarzan z rodu Opů! Kdo mě bude nazývat jinak, zemře! Všem ukáži, kdo je pánem pralesa!"

Dívka naň hleděla vytřeštěnými očima. "Zbláznil se," šeptala. "Bože, sama s šilencem!"

A tehdy ji napadla jediná myšlenka - Španěl musí zemřít.

* * *

Tarzan šel zatím po stopě černochoů ze západního pobřeží. Hledal Luviniho. Každý, koho se vyptával, řekl mu totéž. Od chvíle, kdy došlo k bitce v arabské osadě, Luviniho nikdo neviděl. Všichni se domnívali, že uprchl s jinou tlupou... Sklíčen zármutkem po své ženě, zapomněl Tarzan na diamanty. A když mu v jednom okamžiku náhodou přišly na mysl,

zjistil, že jsou pryč.

"Museli mi je vzít Evropané," usoudil. A tehdy se mu na čele objevilo neklamně znamení hněvu - purpurová jizva, kterou utržil v boji s gorilou.

"Pojď," promluvil ke lvu. "Máme-li vypátrat Luviniho, vypátráme i je."

Netrvalo dlouho a skutečně na jejich karavanu narazil. Nenadálý příchod bílého obra je řádně zaskočil.

"Co se děje?" vykřikl téměř současně.

"Přicházím pro měšec, který jste mi vzali," odpověděl stroze.

Vytřeštili zrak.

"O čem to mluvíte, mister Tarzan?" nechápal Bluber. "Myslím, že se mýlíte. Ledaže..." A vrhl pohledem po svých anglických kumpánech.

"Nevíme nic o měšci," ohradil se Peebles. "Ale být vámi, tlouštíkovi bych moc nevěřil."

"Nevěřím nikomu z vás," řekl Tarzan. "Dám vám pár minut, abyste vrátili, co vám nepatří. Nestane-li se tak, důkladně vás prohledám!"

"Klidně mě prohledejte!" zvolal Bluber. "Nikdy bych se neodvážil vám něco vzít!"

"Všechno je to nesmysl!" vpadl do hovoru Throck. "Nikdo z nás vám nic nesebral."

"Kde je váš čtvrtý společník?" ptal se dál Tarzan.

"Kraski? Zmizel oné noci, kdy jste nás dovedl do vesnice. Od té doby jsme ho neviděli. Tehdy jsme se divili, proč tak náhle odešel. Teď to vím! To on vám ukradl, co hledáte!" mínil Throck.

"Je to tak!" potvrdil Peebles.

"Měli jsme to vědět!" zavrčel Bluber.

"Přesto vás prohledám!" trval na svém Tarzan.

Ač tak učinil důkladně, váček s pokladem nenašel. Beze slova opustil karavanu a zmizel v džungli.

"Bůh pomoz Kraskimu!" řekl Peebles.

"Co by dělal s mizerným váčkem?" nechápal Throck. "Za tím něco bude!"

"Kdyby váček nestál za to, Kraski by ho určitě nevzal. Je jen jediné vysvětlení - diamanty!" usoudil Němec.

Peebles a Throck sebou trhli.

"Mizera!" sykl Peebles. "Přelstil i nás!"

"Ale možná nám tím zachránil život," dodal Throck. "Kdyby tu Tarzan našel Kraskiho i diamanty, byl by s námi se všemi konec! Nikdo by ho nepřesvědčil, že my jsme v tom nevině!"

"Určitě ho dopadne," nepochyboval Peebles. "A pak mu ani Bůh nepomůže!"

Tarzan zatím mířil k osadě, kam před pár dny odvedl bělochy. Postupoval rychle, nechávaje Jad-bal-ju volně pobíhat džunglí. K vesnici dorazil ještě za světla. Tady objevil stopu, klikatící se západním směrem.

Slunce se sklánělo za obzor, když spatřil malou mýtinu. Na břehu říčky tu stála chatrč, chráněná palisádami. Tarzan se zastavil a naslouchal. Pak vykročil nízkým porostem rovnou k chýši. V trávě u ohrady leželo mrtvé tělo bělocha - zloděje, po němž pátral. Bylo jasné, že není třeba ho prohledávat. Diamanty bude mít ten, kdo ho zabil.

Šlépěje kolem chaty prozradily, že tu ještě nedávno byli muž a žena. Mužské stopy patřily tomu, kdo kdysi usmrtil opičáka Gobu a střelil jelena Baru. Kdo je však ona žena? Otisky jejích chodidel byly malé a zdálo se, že měla nohy ovinuty látkou.

Tarzan se vydal po stopách záhadného páru, které jej znovu zavedly do pralesa. Vyčetl z nich, že krok ženy je čím dál těžší a že muž kráčí napřed.

* * *

Španěl se prodíral džunglí, nechávaje Floru v uctivé vzdálenosti za sebou.

"Počkejte na mě, Estebane!" prosila dívka. "Neopouštějte mě! Nenechávejte mě samotnou!"

"Tak si pospěšte!" odpověděl Esteban úsečně. "Nechci tu někde skončit! Ne, půjdu co nejrychleji! Stačíte-li, dobrá, když ne, co je mi po tom."

"Přece mě neopustíte!" volala dívka. "Nemůžete být tak krutý - po všem, co jsem pro vás udělala!"

"Nejste pro mě ničím," odsekl Esteban. "Za tohle," a ukázal dívce váček, "budu mít lepší, než jste vy!"

"Estebane!" oslovila jej znovu. "Vraťte se! Už nemohu dál! Pomozte mi!"

Odpovědí byl jí jen Španělvův smích. Sotva muž zmizel v ohbí stezky, dívka klesla vyčerpáním do vysoké trávy.

Smrt se vrací

Té noci se Esteban Miranda utábořil u vyschlého koryta staré řeky, kudy nyní protékal úzký potůček. Byl spokojen. Věřil, že je novým Tarzanem. Domníval se, že dokáže bez jakékoli ochrany přenocovat na holé zemi. Měl štěstí, že dosud nenarazil na jedinou šelmu. Dokud s ním byla Flora, budoval na noc přístřeší, teď však něčím podobným opovrhoval.

Rozdělal oheň, neboť cestou pořídil skrovný úlovek. Jakmile pojedl a napil se z potoka, vyňal z opasku váček a ze třetiny jej vyprázdnil. Opájel se třeptem diamantů a snil o budoucnosti - o bohatství a přepychu. Přivřel oči, zapomínaje na vše kolem. Když je znovu otevřel, uviděl v záři plápolajícího ohně ženskou postavu. Stála na břehu vyschlého koryta, zahalena bílou rouškou. Byl to přelud? Vidina? Sen? Esteban zbledl.

"Svatá Panno!" zvolal. "To je Flora!" Zemřela a její duch si pro něho přišel!

Vstal, aby si přízrak prohlédl, leč vtom bytost promluvila.

"Johne, drahý! Jsi to ty?"

Ne, nebyl to přelud! A nebyla to ani Flora. Kdo tedy? Kdo byl onen něžný obraz uprostřed surové džungle?

Žena k němu zvolna sestupovala. Esteban vsypal diamanty zpět do měšce.

"Lásko moje," oslovila jej neznámá. "Neříkej, že mě nepoznáváš!" Vztáhla k němu ruce. Neváhal a sevřel ji v náručí.

* * *

Sleduje stopu muže a dívky, kráčet Tarzan lesní stezkou. Šel nyní zvolna, neboť věděl, že spěch je zbytečný. Brzy je oba dostihne! Nebyl proto nijak překvapen, když náhle před sebou spatřil ležící ženu. Poklekl k ní a sklonil hlavu.

"Bože," zašeptala. "To je konec."

"Jste v bezpečí," ujistil ji. "Neublížím vám."

Otevřela oči. Zprvu si myslela, že je to Španěl. "Vy jste se pro mě vrátil, Estebane?" zeptala se.

"Esteban?" podivil se Tarzan. "Nejsem Esteban."

A v té chvíli jej poznala. "Lord Greystoke!" vykřikla. "Vy?"

"Ano," potvrdil. "Kdo jste?"

"Flora Hawkesová. Byla jsem komornou lady Jane."

"Už si vzpomínám," svitlo Tarzanovi. "Co tu děláte?"

"Bojím se vám to říci," přiznala dívka. "Mám strach, že se budete hněvat."

"Řekněte všechno," vyzval ji. "Víte, že ženě bych neublížil."

"Přišli jsme do Oparu pro zlato," začala dívka. "Ale to už asi víte."

"Nevím," odpověděl Tarzan. "Byla jste s Evropany, kteří mě omámili a nechali v táboře?"

"Ano," přiznala. "Odnegli jsme zlato, ale pak jste přišel se svými černochoy a vzal jste nám ho."

"S nikým jsem nepřišel a nic jsem vám nevzal," opáčil syn divočiny. "Nerozumím vám."

Vytřeštila zrak. Věděla, že by nelhal.

"Jakmile se naši nosiči vzbouřili, rozdělili jsme se," pokračovala Flora. "Esteban mě unesl. Pak nás našel Kraski. Měl u sebe diamanty. Esteban ho zabil a diamanty sebral."

Nyní byl překvapen Tarzan. "Esteban je muž, který byl s vámi?" zeptal se.

"Ano," přisvědčila. "Ale opustil mě."

"Najdeme ho," ujistil ji Tarzan. "Pojďme!"

"Nemohu jít," řekla.

"To nic," uklidnil ji a posadil si ji na ramena. Pak se vnořil do džungle, nepocítí uje sebemenší námahy.

"K vodě není daleko," pravil. "A voda je to, co potřebujete. Dodá vám sílu. Já pak obstarám něco k jídlu."

"Proč jste ke mně tak dobrý?" nechápala Flora.

"Jste žena," vysvětlil. "Nemohu vás nechat zemřít v pralese."

V té chvíli se v dívčiných očích objevily slzy.

Setmělo se. V dále bylo vidět světlo táborového ohně.

"Brzy najdeme vašeho přítele," upozornil svou společnici Tarzan. "Zůstaňte tiše."

Vzápětí zachytily jeho citlivé uši lidské hlasy. Postavil dívku na zem.

"Nemůžete-li dál, počkejte tady," vyzval ji. "Nechci, aby mi unikl. Vráťím se pro vás."

Vyrazil vpřed, plíže se jako stín vstříc hlasům. Slyšel, že Flora jde zvolna za ním. Pochopil, že se sama v džungli bojí.

Pojednou se za ním ozvalo důvěrné známé zamručení.

"Jad-bal-jo," zašeptal, "ke mně!"

Velký lev se mu počal třít o nohu. Flora se roztrásla strachy.

"Neublíží vám," uklidňoval ji Tarzan.

Konečně všichni tři stanuli na břehu vyschlého koryta. Skulinami v porostu bylo vidět nevelké tábořiště. A tehdy Tarzan poprvé uzel svého dvojníka. Právě se k němu blížila jakási žena. Slyšel její slova - a v tom okamžiku jej zachvátil prudký nával citu - štěstí, hněvu, lásky i nenávisti.

Sotva muž sevřel ženu v náručí, vyšel Tarzan z úkrytu a do mrtvého ticha zaznělo jediné slovo: "Jane!!!"

Muž a žena se od sebe odtrhli a ohlédl se. Spatřili mohutnou postavu, ozářenou světlem ohně. Muž sebou škubl a dal se na útěk korytem. Tarzan přiskočil k ženě.

"Jane!" opakoval. "Co tu děláš?"

Žena byla zmatena. "Bože!" vykřikla. "Co to znamená? Kdo jste? Tarzan? A kdo je ten druhý?!"

"Jsem Tarzan, Jane," řekl něžně.

Mezitím dorazila Flora Hawkesová.

"Ano, teď už to vím," zvolala Jane, jakmile dívku spatřila. "Viděla jsem tě odejít s Florou do džungle. Proč jsi to udělal?"

Což jsi opravdu znovu ztratil paměť?"

"Neodešel jsem s nikým do džungle," ubezpečil ji Tarzan.

"Viděla jsem tě," opakovala Jane.

"To nechápu," přiznal.

"Byl to Esteban, kdo se mnou odešel do pralesa, lady Greystoková," vysvětlila Flora. "A byl to Esteban, kdo před chvílí uprchl. Unesl mě do džungle a pak mě opustil. Nebýt vašeho manžela, zemřela bych."

Jane přistoupila k Tarzanovi blíž. "Ach, Johnne!" zašeptala. "Oči mě oklamaly, ale srdce nikoli. Rychle, podvodník musí být potrestán!"

"Nech ho jít," mávl rukou Tarzan. "Nenechám tě samotnou v džungli jen proto, abych ho dopadl."

"A Jad-bal-ja?" navrhla Jane.

"Ano, zapomněl jsem!" přisvědčil syn divočiny. Sklonil se ke lvu a ukázal mu, kudy se dal Španěl na útěk. "Přines ho, Jad-bal-jo!" zavelel. Na ta slova lev přeskočil říční koryto a zmizel v pralese.

"Zabije ho?" ptala se Flora.

"Ne," odpověděl Tarzan. "Přinese ho živého!"

Pak se obrátil ke své ženě. "Jane," vzal ji kolem ramen, "Usula tvrdil, že jsi mrtva. Říkal, že tě našel uhořelou v arabské

vesnici, kde tě také pohřbil. Jak to, že jsi naživu? Hledal jsem Luviniho, abych pomstil tvou smrt, ale marně."

"Nemohl jsi ho najít," odvětila Jane. "Jen nechápu, jak mohl Usula tvrdit, že našel moje tělo."

"Uprchlíci, které zajal, mu řekli, že Luvini tě spoutal a uvěznil v chatrči u brány. Když vesnice lehla popelem, vrátili se Waziriové, aby tě hledali, a prý skutečně objevili zbytky ohořelého těla," vysvětloval Tarzan.

"Ano," potvrdila Jane, "Luvini mě opravdu přivázal ke kůlu v chatrči, ale pak se vrátil a pouta mi sňal. Vrhel se na mě.

Jak dlouho jsme zápasili, nevím. Ani jsem si neuvědomovala, že kolem hoří. V jedné chvíli jsem mu vytrhla dýku a on naběhl na její ostří. Zakrátko se vznášela střecha. Neměla jsem téměř nic na sobě. Na stěně visel bílý plášť - nepochybně patřil některému z Arabů. Oblékla jsem ho a vyběhla na ulici. Chatrče byly v plamenech a osada prázdná. Jednu část ohraď oheň dosud nezachvátil. Přes ni jsem se dostala do džungle. Nebylo snadné vyhnout se černochům. Několik dní jsem hledala Wazirie. A nakonec jsem našla tebe."

"Byl to tedy Luvini, kdo uhořel!"

"Ano," potvrdila Jane.

"A byl to Esteban, kdo přišel s černochy pro zlato," doplnila Flora. "A pak oklamal je i nosiče."

"Oklamal by zřejmě kohokoli, když se mu to podařilo u mě," usoudila Jane. "Brzy bych na to přišla, ale radost, že tě znovu vidím, způsobila, že jsem viděla, koho jsem prostě vidět chtěla," přiznala, hledíc svému muži do očí.

Tarzan si prohrábl kadeře. "Nechápu, jak mohl oklamat Usulu za bílého dne," pravil.

"Já tomu rozumím," opáčila Jane. "Řekl mu, že utrpěl zranění hlavy a znovu ztratil paměť. A omlouval tím vše, co ve hře na Tarzana pokazil."

"Byl to ďábelsky mazaný chlapík," poznamenal Tarzan.

"Byl to sám ďábel," opravila jej Flora.

Vtom se z houští ozval šelest a vzápětí se objevil Jad-bal-ja s potrhanou leopardí kůží v zubech. Přiběhl a položil trofej svému pánovi k nohám.

Tarzan ji prohlédl a zakroutil hlavou: "Zdá se, že ho přece jen zabil."

"Asi se mu ten člověk postavil na odpor," usoudila Jane.

"Myslíte si, že ho sežral?" tázala se dívka.

"Na to neměl čas," řekl Tarzan. "Ráno půjdeme po stopě a najdeme jeho tělo. Rád bych měl své diamanty zpátky."

Příštího jitra se vydali hledat Estebanovu mrtvolu. Otisky vedly neprostupnými křovisky podél říčky. V jednom místě se náhle ztratily. Tarzan prozkoumal oba břehy, ale po Španělovi nebylo ani stopy. Jen na stvolech trávy ulpělo několik krůpějí krve.

Syn divočiny se vrátil k oběma ženám.

"Zdá se, že s mužem, který se nechal oslovovat mým jménem, je konec," uzavřel.

"Myslíš, že je mrtev?" ptala se Jane.

"Ano," přitakal Tarzan. "Podle krve se mi jeví, že ho Jad-bal-ja poranil a že se mu ještě podařilo skočit do řeky. Patrně se stal kořistí některého z krokodýlů."

Flora se otřásla. "Nebyl to dobrý člověk, ale podobný osud bych nepřála nikomu."

Tarzan pokrčil rameny. "Zvolil si ho sám," řekl. "A svět se bez něho obejde."

"Já jsem všeho vinna," kála se Flora. "To moje ziskuchtivost je přivedla do Afriky. Řekla jsem jim, co jsem slyšela o zlatě v Oparu. A také já jsem vybrala dvojníka lorda Greystoka. Kvůli mě touze po bohatství několik lidí zemřelo - a já jsem způsobila smrt i vám. Neodvážuji se žádat o odpuštění."

Jane jí položila ruku na rameno. "Ziskuchtivost byla již příčinou mnoha špatností," odtušila. "A zločin zpravidla následuje trest. To už teď víte sama. Pokud jde o mě, odpouštím vám. Myslím, že své jste si vytrpěla."

"Zaplatila jste již dost za svou poštilost," dodal Tarzan. "Odvedeme vás k vašim přátelům, kteří se vracejí na pobřeží. Mají spolehlivý doprovod. Nebudou daleko. Cesta není snadná."

Dívka poklekla na kolena. "Jak vám mám poděkovat za vaši dobrotu?" zvolala. "Ti muži nejsou moji přátelé. Raději bych zůstala v Africe, pracovala pro vás a zasloužila si vaši velkomyslnost."

Tarzan přeměřil Jane tázvým pohledem. Ta přikývla.

"Dobrá tedy," svolil syn divočiny. "Můžete zůstat s námi."

"Udělám vše, abyste toho nikdy nelitovali," přislíbila dívka.

Provázeni Jad-bal-jou vydali se všichni tři k domovu. Třetího dne se Tarzan náhle na jednom místě zastavil, zvedl hlavu a zavěšil. Pak se otočil k oběma ženám a usmál se.

"Moji Waziriové jsou neposlušní," řekl. "Poslal jsem je domů, a oni míří k nám."

Po chvíli skutečně narazili na skupinu Waziriů. Radost byla nelíčená a zavládla na obou stranách.

"Teď, když vše dobře dopadlo," ukončil Tarzan přívál otázek svých černých bojovníků, "mi povězte, co jste udělali se zlatem, které jste odnesli z tábora Evropanů."

"Uložili jsme je, jak jsi poručil, Bwana," odpověděl Usula.

"Nebyl jsem s vámi," opravil ho Tarzan. "Byl to muž, který se za mě vydával. Oklamal vás i lady Jane."

"Tos nebyl ty, Bwana, kdo nám řekl, že se zranil na hlavě, ztratil paměť a zapomněl náš jazyk?" nechápal Usula.

"Ne," potvrdil Tarzan. "Nezranil jsem se, paměť jsem neztratil a váš jazyk nezapomněl."

"A nebyl to Velký Bwana, kdo utekl před Butem?" pokračoval Usula.

"Ten člověk utekl před Butem?" zasmál se Tarzan.

"Ano, měl hrozný strach."

"Nedívám se mu," prohlásil syn divočiny. "Buto se nerad s někým přátelí."

"Velký Bwana by jistě neutekl!" uzavřel Usula a vypjal hrud. Byl na svého pána náležitě hrdý.

"Víme alespoň, kde je zlato ukryto. Zaveďte mě tam!" vyzval Tarzan své bojovníky.

Waziriové zrobili z haluzí pohodlná nosítka pro obě ženy. Zatímco Jane podobnou službu odmítla, Flora, vyčerpaná a zesláblá, ji přijala s povděkem. A pak se karavana vydala k místu, kam Waziriové zakopali zlaté pruty. Došli na planinu u řeky a černoši, hlasitě prozpěvující, se dali do práce. Po chvíli však zpěv ustal a tváře bojovníků se protáhly údivem. "Patrně jste je zakopali hlouběji," řekl Tarzan.

Usula si pročísl své kudrnaté vlasy. "Ne, Bwana," nesouhlasil. "Nerozumím tomu. Už se mělo objevit."

"Jsi si jist, že je to tady?" pochyboval Tarzan.

"Ano," ubezpečil svého pána černocho. "Ale zlato tu není. Někdo je odnesl."

"Španěl," pochopil Tarzan.

"Ale sám by je neunesl," namítl Usula.

"Někdo mu tedy pomohl. Ať tak či onak, zmizelo."

Pečlivě prohledali celé okolí, ale jejich snaha byla marná. Owaza byl příliš chytrý a zahladil všechny stopy.

"Je pryč," ukončil Tarzan pátrání. "Ale dosud bude v Africe."

Nato vyrazili rychlonožští poslové za náčelníky okolních kmenů s výzvou, aby všechny nosiče, procházející jejich osadami, náležitě prohledali a zadrželi každého, kdo bude mít u sebe zlato.

"Dopadneme je," ujistil Tarzan své nejbližší.

Té noci se utábořili u stezky, vedoucí k domovu. Usedli kolem ohně, družně rozprávějící. Jad-bal-ja si hověl u Tarzanových nohou, zatímco jeho pán zkoumal leopardí kůži - jediné, co po Španělovi zbylo.

"Máš pravdu," řekl své ženě. "Zlato z Oparu není pro mě. Tentokrát jsem přišel nejen o pruty a o diamanty, ale málem i o to nejcennější, co mám - o tebe!"

"Nelituj bohatství, Johnne," opáčila Jane. "Máme jeden druhého a Koraka."

"A krvavou mapu," dodal Tarzan, obraceje v rukou svitek leopardí kůže. Jad-bal-ja jej očichal a olízl se. Jako by si v tu chvíli na něco vzpomněl...

Dopaden na útěku

Ledva spatřil Tarzana, dal se Esteban na zmatený útěk. Nevěděl kudy kam. Myslel na jediné - být odtud co nejdále.

Prodíral se trnovým, které se mu zadíralo stále hlouběji do kůže, zanechávajíc za ním v porostu krvavé stopy. Na břehu říčky se zachytil leopardí kůží o jeden z keřů. Snažil se ji vyprostit, leč zdálo se, že tentokrát bude jeho snaha marná.

Vtom zahlédl siluetu obrovského zvířecího těla, jak se k němu krade houštinou. Vzápětí na něho hleděl pár planoucích žlutozelených světél. S výkřikem hrůzy se vypletl z bederní roušky a skočil do vody.

Lev sešel ke břehu, nespouštěje oči z kruhů na hladině. Miranda byl ovšem znamenitý plavec. Držel se pod vodou a rychlými záběry sáhal na opačnou stranu řeky. Lev ještě chvíli hleděl do vody, pak se otočil a zamířil ke krovísku.

Očichal leopardí kůži, strhl ji z větve a rozběhl se zpátky do džungle.

Esteban se vynořil nad hladinu, obklopen nánosem listů a spadlých haluzí. Nejprve se mu zdálo, že je ztracen, neboť spleť byla příliš hustá, avšak záhy zjistil, že vedle něho plave mohutný strom, stržený vichrem. Vydrápal se na kmen a rozkročmo naň usedl. Byl zachráněn.

Zhluboka vydechl úlevou. Uvědomil si, jak snadno unikl Tarzanově pomstě. Ztratil mapu, ale zůstaly mu diamanty.

Jakkoli mohl být spokojen, na zlaté ingoty myslet nepřestal.

"Owaza je určitě odnese," řekl si. "Nikdy jsem tomu černému mizerovi nevěřil. Když mě opustil, bylo mi hned jasné, co má za lubem."

Celou noc plul po proudu, nespátiv nikde známky života. Teprve za úsvitu dorazil k domorodé osadě. Patřila kmeni Obebe - kmeni černých lidojedů. Na břehu stála mladá žena, a sotva uviděla podivné plavidlo, dala se do křiku. V okamžiku byla celá vesnice na nohou.

"Je to cizí bůh!" usoudil jeden z domorodců.

"Je to říční démon," opravil jej šaman. "Můj přítel. Dnes ulovíme mnoho ryb, když mi z každých deseti dáte jednu."

"Není to říční démon," nesouhlasil náčelník. "Stárneš a hloupneš. Je to Tarzan z rodu Opů! Obebe ho dobře zná!"

Měl pravdu. Všichni zdejší náčelníci Velkého Bwanu znali a báli se ho.

"Je to Tarzan a je s ním zle," pokračoval náčelník. "Snad ho dostaneme!"

Povolal své válečníky a po chvíli se smečka černých divochů rozběhla podél řeky. Urazili sotva pár mil, když se plavidlo počalo blížit ke břehu, strženo vírem.

Esteban byl rád, že strasti plavba je u konce. S vypětím posledních sil vyšplhal do větví, skloněných nad hladinu. Po nich pak přelezl na kmen a vzápětí stanul na pevné zemi. Opřel se o strom a oddechoval. Rukou přitom přejel přes váček s drahocenným pokladem.

"Mám z pekla štěstí," ulevil si.

Jen to dořekl, vyřítel se z houští zástup černocho. Útok byl tak nenadálý, že než si Španěl stačil uvědomit, co se děje, byl pevně spoután. Nemohl se ani hnout.

"Konečně tě mám, Tarzane," zasyčel náčelník, když mu zajatce přinesli. Esteban nerozuměl, a tak zůstal dlužen odpověď. Jedno věděl jistě - byl polapen a odvečen do jakési vesnice.

V osadě Obebe zavládlo vzrušení. Muži, ženy i děti přivítali vězně nebývalým rykem. Jen čaroděj kroutil hlavou.

"Je to říční démon," opakoval neustále. "Ode dneška nechytíme ani rybu. Nastane velké sucho a lid Obebe pomře hladu."

Náčelník se smál. Byl stejně silný jako mazaný. A čarodějovi nevěřil.

"Jen se směj!" vykřikl šaman. "Ale brzy se smát nebudeš! Počkej a uvidíš!"

"Až vlastníma rukama zabiji Tarzana, budu se smát ještě víc! A až sníme jeho srdce, přestaneme se bát tvých čarů!"

"Počkej a uvidíš!" hučel temně zaklínač.

Estebana zatím hodili do zatuchlé chýše. Dveřmi Španěl viděl, jak ženy připravují ohniště k večerní hostině. Na čele mu

vyrazil studený pot - o smyslu počínání divošek nebylo pochyb!

Nastal soumrak a Španěl cítil, že jeho dny jsou sečteny. Náhle se od řeky ozvalo několik zoufalých výkřiků. Vzápětí nato se vyděšení kanibalové rozběhli směrem, odkud hlas vycházel. Když dorazili na místo, viděli, jak obrovský krokodýl stahuje pod vodu mladou dívku.

"Co jsem říkal?" volal čaroděj. "Říční démon se mstí lidu Obebe!"

Divoši hleděli na starce s hrůzou v očích. Náčelník se zachmuřil.

"Je to Tarzan!!!" trval na svém.

"Ne, je to démon v jeho podobě," oponoval kouzelník.

"Uvidíme!" vykřikl náčelník bez sebe zlosti. "Když je to říční démon, vyprostí se z pout. Tarzan to nedokáže. Říční démon by nikdy nezemřel. Tarzan zemře! Necháme ho a uvidíme, co je zač!"

"Jak to poznáš?" nechápal šaman.

"Snadno," ujistil ho náčelník. "Když uprchne, budeme vědět, že je to říční démon. Protože mu neublížíme, ale dáme mu najíst a napít, bude nás chránit. Když neuprchne, je to Tarzan. A ten musí jednou zemřít."

Pokynul ženám, aby nakrmily a napojily zajatce, a odešel do své chatrče. Kouzelník stál uprostřed osady a usilovně přemítal. A tak se Esteban Miranda, majitel pohádkového bohatství, stal vězněm lidojedů...

* * *

Zatímco Španěl ležel v zajetí, sledoval jeho někdejší kumpán, černý Owaza, zpoza vodopádu, jak Tarzan a jeho Waziriové marně hledají zlato, které tu ukryl. Čekal, až odejdou, a pak se vydal na místo sám, doprovázen svými černochy, aby poklad vykopali.

Té noci se utábořil nedaleko malé osady, která měla jen několik desítek mužů. Náčelník pozval hosta do svého příbytku a bohatě ho napájel kvasem. Jeho lidé se zatím vyptávali nosičů, s jakým nákladem putují. Nakonec vyšlo najevo, že jde o zlaté pruty. Náčelník byl spokojen a hned se pustil do podroušeného Owazy.

"Máš s sebou spoustu zlata," řekl mu, "a je velmi těžké. Tví muži je sotva donesou až k pobřeží."

"Dobře jim zaplatím," hájil se Owaza.

"Kdyby ho neunesli tak daleko, nemusel bys jim dávat tolik," radil náčelník.

"Nemohu zlato udat jinde," namítl Owaza.

"Vím o místě dva dny cesty odtud," lákal náčelník Owazu do pasti.

"Kde?" ptal se Owaza. "A kdo ho ve vnitrozemí koupí?"

"Jeden bílý muž," odpověděl náčelník. "Dá ti papír, který na pobřeží vyměníš za peníze."

"Kdo je ten bílý muž?"

"Můj přítel. Když budeš chtít, zítra tě k němu zavedu. Zlato vezmeme s sebou."

"Dobrá," souhlasil Owaza. "Aspoň nebudu muset tolik platit nosičům."

Nosiči byli rádi, když se příštího jitra dověděli, že nemusí až k pobřeží. Jakkoli prahli po odměně, báli se tak daleké cesty. Pouhé dva dny pochodu, co víc si mohli přát? Také Owaza byl spokojen - a spokojen byl i náčelník.

Putovali dva dny, když náčelník vyslal napřed jednoho ze svých mužů.

"Zpráva pro mého přítele," vysvětlil Owazovi, "aby nám přijel naproti."

Po chvíli se karavana ocitla na travnaté stepi. Proti ní zdáli mířila skupina bojovníků. Owaza zpozorněl.

"Kdo je to?" ptal se.

"Válečníci mého přítele," uklidnil jej náčelník. "A on sám je s nimi. Vidiš ho?" A ukázal na muže, který kráčet v čele zástupu černochů, jejichž chocholy vlály ve větru a kopí blýskala na slunci.

"Nezdá se, že přicházejí v míru," usoudil Owaza.

"To záleží na tobě," řekl náčelník.

"Tomu nerozumím," přiznal Owaza.

"Brzy porozumíš," zněla odpověď.

Když se neznámí bojovníci přiblížili, Owaza bílého muže poznal.

"Tys mě oklamal!" vykřikl na náčelníka.

"O nic, co ti patří, nepřijdeš," odvětil stařec.

"To zlato není jeho!" volal Owaza. "Ukradl je!" A počal divoce šermovat rukama.

"Tvůj posel vše vyřídil," řekl bílý muž náčelníkovi, jakmile se oba oddíly setkaly. "A Tarzan a jeho Waziriové přišli, aby ti pomohli."

Náčelník se usmál. "Tvůj posel ke mně dorazil před čtyřmi dny. Pak přišel tento muž a jeho lidé, a nesli k pobřeží zlato. Řekl jsem jim, že můj bílý přítel celou záležitost vyřídí."

"Dobře jsi udělal," pochválil jej Tarzan. "To zlato jim nepatří!"

"Nepatří ani tobě!" vykřikl Owaza. "Ty nejsi Tarzan! Znáš tě! Přišel jsi s bílými muži a bílou ženou a zlato jste ukradli." Waziriové se dali do smíchu. A tentokrát se neudržel ani Tarzan.

"Muž, kterého jsi znal, byl podvodník. Já jsem Tarzan. A ty mi teď zlato doneseš domů. Je to odtud pár mil!"

A tak se také stalo. Owazovi lidé museli dopravit zlaté pruty až k Tarzanově usedlosti. Tady Tarzan nosiče pohostil, vyplatil a druhý den propustil. Owaza pak musel slíbit, že na jeho území víckrát nevzkročí.

Když všichni odešli, vrátil se Tarzan za Jane a Korakem na verandu. Jad-bal-ja radostně zamručel a schoulil se mu u nohou.

Lord Greystoke objal svou ženu kolem ramen.

"Mýlil jsem se, když jsem říkal, že zlato z Oparu není pro mě. Teď je tady, aniž to stálo nějakou námahu."

"Teď by ještě někdo mohl přinést diamanty," smála se Jane.

"To se nestane," posteskl si Tarzan. "Skončily na dně řeky Ugogo."

A zatím, daleko odtud, na břehu řeky Ugogo, v osadě kmene Obebe, ležel Esteban Miranda ve svém doživotním žaláři, proklínaje osud.